

*Zašto milost
menja sve*

Čak Smit

(Chuck Smith)

**Mojoj dragoj ženi, Kej (Kay),
čija su vernost i ljubav za mene konstantna inspiracija.**

BLISKA SVEZA LJUBAVI SA BOGOM

Jesi li ikada dublje razmislio o značaju te jednostavne misli: “Bog te voli”? Ona je najvažnija istina koja se može razumeti: da nas Bog poziva da budemo sa Njim u tom bliskom zajedništvu ljubavi. Naš zadatak je samo da se jednostavno uzdamo i verujemo toj dubokoj brizi i saosećanju što nam Bog slobodno pruža.

Kako je divno iskusiti slobodu i radost tog zajedništva ljubavi sa Bogom! A opet, koliko je tužno da postoje mnogi koji ipak insistiraju na tom legalističnom načinu pristupa k Bogu. Njihova pravednost zavisi od toga šta oni mogu da urade za Gospoda, umesto od toga šta je On već učinio za njih. Oni sa sobom nose ogromnu listu toga “šta smeš i šta ne smeš” koja ih održava u bliskosti sa Bogom.

Ni meni nije stran taj depresivan način negativne pravednosti. Dok sam odrastao, sebe sam smatrao jednim od najpobožnijih dečaka u svom kraju, zbog svega onog što **nisam** radio. Nisam pušio. Nisam plesao. Nisam išao na zabave. Učili su me da su takve stvari krajnje grešne. Pa stoga, ne samo da sam izbegavao takve stvari, nego sam bio ubeđen da sam mnogo pravedniji od svojih prijatelja koji su slabiji jer su upetljani u sve te stvari. Mislio sam da sam svetiji čak i od pastorovog deteta, za koga se znalo da skuplja stare opuške od cigareta pa ih krišom puši. Ja sam se nalazio iznad svega toga, i bio sam sasvim siguran da je to i Bog primetio.

Ali još i tada sam imao ogroman problem. Iako nisam odlazio na filmske projekcije, čeznuo sam da vidim Snežanu i sedam patuljaka, pa sam se zbog toga osećao osuđeno. Nanovo bih se obraćao svake nedeljne večeri i davao bih obećanje Bogu da će od sledeće nedelje sve biti drugačije. Bio sam srećan kada bi moje obećano zajedništvo s Njim preživelo do doručka u ponedeljak. Zato što se moja pravednost zasnivala na jakoj volji i trudu, moj odnos sa Bogom postajao je neverovatno naprezanje. Svakog leta bih pohađao omladinski kamp naše crkve. Poslednje večeri bismo napravili ogromnu logorsku vatru, okupivši se oko nje da pevamo pesme slavljenja poput: “Predajem sve” i “Slediću Te, Gospode moj”. Za vreme ovog događaja punog emotivnog naboja, zamolili su nas da napišemo na papir neko područje našeg života gde smo želeli da Bog učini neku promenu ili gde smo mi želeli načiniti neki zavet ili predanje. Svaki od nas bi zatim uzeo jednu šišarku, strpavši svoj papir sa zavetima u nju, bacivši ih potom u vatru. Dok sam posmatrao svoju šišarku kako gori, suze bi mi potekle niz lice. Govorio bih Bogu kako želim da moj život bude prožet u potpunosti Njegovom ljubavlju i da želim da se u potpunosti predam Njemu za službu.

Nakon što smo otišli od logorske vatre, bili smo upućeni ka malim stolovima gde bi vođe kampa izložili hrpu kartica na kojima je pisalo: “Obećavam, po milosti Božjoj, da u nastupajućoj godini nikada neću ući u pozorište, nikada neću pušiti cigarete, da nikada neću piti alkoholno piće, i nikada neću koristiti pogrdne reči, i da neću prisustvovati nikakvom plesu.” Ove kartice zaveta bismo potpisali i nosili bi ih sa sobom u svojim novčanicima tokom čitave godine.

Pazio sam na to da se pridržavam svih svojih zaveta, ali sam samim tim dovodio sebe do potpune suše i legalističnog odnosa sa Bogom. Imao sam jako malo radosti u svom hodu sa Hristom jer sam za Boga bio vezan ugovorom. Nisam mogao da prekršim sporazum; pa zar ga nisam potpisao, stavivši i datum, i zar ga nisam nosio sa sobom u svom zadnjem džepu? Ne, ja sam bio odlučan u tome da izvršim svaku tačku sporazuma. Stoga sam čvrsto bio ubeđen da mi Bog duguje nešto zbog mojih napora. Bog je barem trebao da bude dobar prema meni, ako ništa drugo, barem da bude bolji prema meni nego prema onima koji se nisu držali svojih zaveta.

Zamislite samo moju šokiranost, kada su moji prijatelji koji ni blizu nisu bili toliko pravedni kao ja, pobedili u takmičenju pogađanja broja žele bombonica u tegli! Ja bih se razljutio i pitao: "Bože, zašto nisi mene blagoslovio? Ti znaš da ja zaslužujem pobjedu više od njih!" Što sam više o tome razmišljao, sve bih postajao zbunjeniji. Eto mene držeći se s naporom svih svojih nagodbi, a Bog se, činilo, uopšte nije osvrtao na to. Konstatno sam se osećao izneverenim. S vremena na vreme, naravno, bio bih iskren sam sa sobom i uviđao bih da nisam ni blizu toliko pravedan koliko sam ja to priželjkivao. Znao sam da moj stav često nije takav kakav bi trebao biti. Bilo je trenutaka kada sam u potpunosti bio svestan da sam podbacio što se tiče Božje volje za moj život. Sećam se nekog vremena iz srednje škole, kada sam se ušunjao kradom na predstavu. Šest meseci nakon toga, sam živeo pod potpunom osudom jer sam prekršio svoj zavet. Često bih bivao obeshrabren mislima – da li ću ikada biti dovoljno podesan za to da me Bog blagoslovi. Postojale su mnoge stvari za koje sam se želeo moliti, ali kakvo sam pravo imao da bilo šta zatražim od Njega, kada sam Ga izneverio tako bedno?

Ovaj težak teret pravednosti na osnovu dela pratio me je i tokom prvih godina službe u Tucsonu u Arizoni. Nije mi dugo trebalo da shvatim da u službi mora da postoji nešto više od onoga što sam ja doživljavao, da postoji mnogo više u zajedništvu s Bogom od onoga što sam ja uživao. Da stvar bude još gora, posmatrao sam skupove velikih evangelizatora tih dana, kako prolaze državom, dok su im šatori bili prepuni ljudi koji su se obraćali i koji su iskusili ta čudnovata isceljenja. Čeznuo sam da takva vrsta sile bude očita kako u mom životu, tako i u službi. Stoga sam počeo iskreno tražiti Boga uz post i molitvu napolju u Tucson-skoj pustinji. Pošao bih sam, da čekam na Gospoda samo uz krčag vode, Bibliju i jednu beležnicu. Preklinjao sam Boga za Njegov blagoslov, Njegovu silu, i Njegovo pomazanje nad mojim životom. Posle jedne takve runde duhovne discipline, razvio bih u sebi određeni osećaj uzbuđenja, verujući i iščekujući da će Bog da blagoslovi našu crkvu jer sam se ja molio i postio. Jedva sam čekao sledeću službu da vidim šta će to Bog da uradi.

Na moju nesreću, od posta sam toliko oslabio, da sam do nedelje jedva uspeo stati iza propovedaonice. Moj um bi toliko odlutao, da sam jedva uspevao da predam neku celovitu poruku. Ljudi bi pozaspali, a ja bih bio ljut. Očekivao sam Božju neverovatnu silu na delu... a umesto toga, prolamao se samo hor hrkanja! Postao bih ozlojeđen i ljut, pomišljajući – ali Bože, zar nisi primetio koliko sam postio i molio? Zsigurno bi trebao blagosloviti ovu crkvu, a i mene!

Tada nisam shvatao da su moj post i molitva bili pokušaji da obavežem Boga, da ga prisilim da uradi ono što sam ja želeo. Mislio sam kada bi ljudi mogli videti čuda poput onih što su opisana u Delima apostolskim, bili bi uvereni u realnost Isusa Hrista.

Ali, kasnije sam otkrio, da je najveće svedočanstvo koje možemo pružiti ovom svetu, ljubav koju imamo jedni prema drugima, ljubav koja proističe iz samog Božjeg srca. Iz prilagođavanja raznim pravilima i propisima jednostavno ne može proisteći to zajedništvo ljubavi. Možemo pokušati da nametnemo zakon nad naša zajedništva, ali Božja ljubav je zapravo jedini način da zadobijemo tu stabilnost i sigurnost za kojom čeznemo. Biblija nam govori da je ljubav ispunjenje zakona. Kada su zapitali Isusa koja je najveća zapoved, On je odgovorio da je to ljubav prema Gospodu svim svojim srcem, umom, dušom i snagom, i da volimo svog bližnjeg kao samoga sebe. Ljubav dakle, a ne zakon, jeste ključ našeg zajedništva sa Bogom i jednih sa drugima.

Bog bi želeo da iskusimo lepotu privučenosti k njemu mnogo jačom vezom nego osećajem obaveze i krivice zakona. Ako smo za Boga vezani još uvek raznim spiskovima propisa i pravila, uskoro bismo bili na granici ludila boreći se protiv istih tih ograničenja. Ogromna je razlika između povezanosti dve jedinice s radošću ljubavi u jednoj vezi i kada su prikovani osećajem obaveze i krivice.

Bog nikada nije imao nameru da Njegov narod bude vezan beskrajnim listama spoljašnjih zahteva. Bogu nije ugodno da čuje od nas jadikovanje i prigovaranje: "Koji maler! Moram opet da idem u crkvu a sto drugih stvari bih radije uradio. Ali ako ne odem, Bog me neće više voleti a i propovednik će me onako popreko gledati što sam propustio baš njegovu propoved."

Ako uhvatimo sebe u sred ovakvog napora pod ovakvim teretom i stavom, to je sigurni pokazatelj toga da ne živimo u bliskom odnosu ljubavi sa Bogom, nego smo umesto toga pali u legalizam. Bog zasigurno želi za nas mnogo bolje stvari nego učmalost i pusto bitisanje bez ljubavi!

Bog nikada nije sastavio neki poduži ugovor koji kaže: "Ako živiš pod mojim uslovima ja ću te voleti i blagosloviti, ali ako prekršiš i najmanju odredbu, sve će biti poništeno i bez vrednosti, a ti ćeš biti izbačen iz mog kraljevstva!" Hrišćani nisu vezani s Bogom pod nekim teretom ugovora. Pavle je izjavio da ga jedino jedna stvar vezuje - a to je ljubav Isusa Hrista (2 Korinćanima 5:14).

Mnogo godina strpljivog Božjeg rada u mom životu je bilo potrebno pre nego što sam mogao da se oslobodim ropstva samopravednosti. Godinama sam slušao o drugima kako zadobijaju ogromne blagoslove kroz poslanicu Rimljanima. Pošto sam uvek težio za blagoslovima, konačno sam i ja odlučio da uronim u nju malo dublje. A ipak, koliko god da sam se trudio, bilo je zaista teško za mene da se poistovetim sa njom. No, odlučio sam da israjem po svaku cenu, da vidim šta je to što su drugi nalazili tako neodoljivo u njoj.

Jednog dana dok sam proučavao ovu sjajnu knjigu, Bog je učinio ni manje ni više nego korenitu revoluciju mog zajedništva sa Njim. Ovde mi je On otkrio značenje te jednostavne, tako dobro poznate, ali ipak tako retko shvaćene reči: **milost**. Od tog dana, pa sve do danas sam iskusio takvo slobodno zajedništvo prepuno ljubavi sa Bogom da više nisam mario da li ću ikad videti neko spektakularno čudo u svojoj službi. Otkrio sam činjenicu, da iako sam sklon padu i greškama, to me ipak nije otuđilo od Boga. Moje zajedništvo sa Hristom je postalo manje slično toboganu sa svojim usponima i padovima, nego ravnomerna vožnja u Njegovoj predivnoj ljubavi.

Zamislite samo kako sam se osećao kada sam otkrio tu duboku i temeljnu istinu: "Ako je Bog za nas, ko će protiv nas?" (Rimljanima 8:31). Godinama sam radio pod teretom pogrešne predstave da je Bog bio protiv mene. Zamišljao sam ga kako jedva čeka da samo malo pređem liniju da bi mogao da sruči na mene vatreni sud. Konačno sam shvatio da je Bog želeo da jednostavno samo uživam u miru Njegove bezuslovne ljubavi, a ne u strahu koji uvek ide uz legalizam. Počeo sam da se odnosim prema Bogu na potpuno drugačiji nov način.

Shvatio sam da je zakon namenjen da posluži kao zaštitni vodič Božjem narodu. Da njegova ograničenja služe kao sigurnosni vodič roditelja, samo radi dobrobiti deteta. Kada jednom otkrijemo čudo Božje milosti, nećemo više trebati biti zaključani zakonom. Možemo pristupiti životu slobodno jer volimo Boga i nećemo želeći učiniti ništa što bi naškodilo tom zajedništvu ljubavi koje imamo sa Njim. Kada poznamo tu radost zajedništva s Bogom, jednostavno nećemo želeći da između nas i Njega stanu bilo kakve barijere, niti ikavke prepreke.

U stvari, što više iskusimo te Božje ljubavi, to više On sam postaje prva i prava želja i usredsređenje našeg života. Prinudna perspektiva zakona postaje nepotrebna. Pronalazimo sebe u težnji da udovoljimo Bogu jednostavno samo zato što Ga volimo.

A to je najveća radost u životu – iskusiti pravo zajedništvo ljubavi sa Bogom. Da znamo da je On tu za nas, da nas On voli, to je najveći izvor sigurnosti koju će ikada iko spoznati. Otkriće slavne milosti Božje je bio jedan od najvažnijih događaja tokom mog celokupnog duhovnog iskustva. Naučio sam se odnositi prema Bogu na

potpuno novim osnovama: ne na osnovu mojih dela, ili moje pravednosti, nego na osnovu Božje ljubavi prema meni kroz Isusa Hrista.

To je milost, i to je ono što čini ovaj život vrednim da se živi. U stvari, to je ono što čini život **pravim** životom, **izobilnim** životom, **ispunjenim** i **zadovoljnim** životom u celosti. Jer, kada su nam oči otvorene za tu zadivljujuću istinu da naše zajedništvo s Bogom ne zavisi od naših napora nego od one čvrste stene – Njegovog nepromenljivog karaktera punog ljubavi, tada se život prostire pred nama u mnoštvu predivnih boja i neverovatnih mogućnosti.

Milost transformiše i najopustošenije, najmračnije brežuljke u bogate, zelene pašnjake. Turobni zadaci iz obaveze se pretvaraju u službe pune ljubavi i dobrovoljnosti. Pretvara naše suze i osećanje krivice zbog neuspelih napora u uzbuđenje i smeh što sve sa slobodom predajemo Bogu. **Milost menja sve!**

Da li si otkrio tu duboku radost života u Božjoj milosti? Da li bi rado prihvatio ovaj podsetnik da način na koji ti stojiš sa Bogom ne zavisi od naših slabašnih napora, nego od onoga što je Njegova svemoćna ruka učinila za nas? Gde god se sada nalaziš u svom duhovnom putovanju, pozivam te da na momenat razmotriš samnom tu zadivljujuću milost Božju što je izlivena radi nas.

Jer, znaš, zaista je istina: **Milost menja sve.**

1. Oprošten

Jedne večeri, čuo sam govor bivšeg ministra spoljnih poslova dr. Henry Kissinger-a. Rekao je okupljenima da je njegova prva greška spomenuta u njegovoj autobiografiji na strani 1159. Napomenuo je zatim i to da je to bila ujedno i njegova poslednja greška.

Kada bih ja pisao svoju autobiografiju, moja prva greška bi se najverovatnije našla već u predgovoru same knjige, ako ne već na stranim stranicama sadržaja! Nema šanse da bi ikada pokušao stati pred Boga na osnovu moje sopstvene dobrote. Ne radi se o tome da sam ja neka trula, moralno izopačena osoba; nego se jednostavno radi o tome da nisam ni blizu toliko dobar da bih bio prihvatljiv pred jednim apsolutno svetim Bogom.

Pravednost poput slepe ulice

Jedan od čestih načina kako se pokušava postati pravedan, jeste određivanje pravila šta pravednost jeste a šta nije, da bi postavili određeni pravilnik, a potom da bi živeli po tom pravilniku. Samo tu postoji jedan problem: niko nikada nije uspeo da dostigne savršenost po svom sopstvenom pravilniku, pa se tada nađemo usred mnoštva izgovora da bi opravdali sebe zašto smo pali.

Kada ispustim jednu čašu i polomim je, to nije zato što sam se ja smot'o, nego zato što me je neko zvao baš onda kada nije trebao. Drugi su bili suviše bučni u susednoj sobi, tako da je moja omaška u stvari njihova greška. "Gledaj šta uradih zbog tebe!" kažem ja. "Ti si taj zbog koga mi se ovo omaklo, tako da to nije moja greška." Niko od nas ne voli da prihvati krivicu.

Ovakav način stava doseže unazad sve do Adama. On je za svoj pad okrivio Evu. "Žena koju si dao da mi bude supruga, je kriva što sam ovakav kakav jesam" rekao je Bogu (vidi I Mojsijeva 3:12). Izreke kazuju: "Postoji naraštaj koji se smatra čistim u očima svojim, a da nisu očišćeni svojem bezakonja." (Izreke 30:12).

Ako misliš da si jako čista osoba, a da pri tom nisi očišćen od svoje prljavštine, pravednost te je mimoišla. Biblija kaže da: "Ako kažemo da nemamo greha, sami sebe varamo i istine nema u nama... Ako kažemo da nismo zgrešili, pravimo ga lažom i njegove reči nema u nama." (I Jovanova 1:8, 10). Stihovi nam otkrivaju naš problem jasno: "Sav svet (stoji) kriv pred Bogom... Svi su zgrešili i tako su lišeni slave Božje" (Rimljanima 3:19,23).

Kad god pokušavamo našu pravednost zasnivati na održavanju propisa i pravila, pre ili kasnije ćemo biti primorani da priznamo da se krećemo na veoma klizavom području. Ja ću se moralno uvek činiti bolji u svojim očima nego u tvojim, i ti ćeš se moralno uvek činiti gori u mojim očima nego ti sam sebi. Ja mogu promatrati tvoj život i primetiti u njemu svaku vrstu greške; ali kada ja posmatram sam sebe, onih par grešaka što ću primetiti se neće činiti toliko lošim. Čak i ona pravednost koju **ja mogu** postići kroz svoje napore je prividna pravednost. Biblija kaže: "Svi smo mi nečisti, i sva naša pravednost je poput prljavih krpa".

**Da naše zajedništvo s Bogom zavisi od
naše pravednosti i dobrote,
nikada ne bismo imali uspeha.**

Skoro da je komično videti neke ljude kako marširaju unaokolo u svojim krpama. Šepure se okolo sa “svetiji nego ti” nakinđurenom vrstom religioznosti, s hiper duhovnim vazduhom oko njih. Govore tiho, šaputajućom visinom glasa jer misle da to zvuči svetije i pravednije. Koriste stariji prevod Biblije, jer “znadijaše” i “njihovijem” na primer zvuči mnogo pravednije nego “znati” i “njihovi”. Vidimo ih naduvane u svojoj pravednosti, kako se šepure okolo pokazujući se... a Bog samo klimne glavom i kaže: “Priljave krpe”.

Ako bi moje zajedništvo s Bogom zavisilo od moje pravednosti i dobrote, nikada ga ne bih ni imao. Pao sam. Lišen sam Božje slave. Najbolje što mogu postići kada imam dobar dan, jeste da mi bioritam bude dobar i da sve ide podmazano kao po loju. Onda sam baš super. Čoveče, pa ja sam stvarno legenda! Ali čak i u mojim najboljim danima Bog spusti pogled i kaže: “Priljave krpe”. Ni moje najbolje namere i naponi jednostavno nisu dovoljni. Kada pokušavam održati zakon - to me osuđuje, jer pravi zakon nas suočava s unutrašnjim mišljenjima i stavovima. Pre kada sam se mučio pod ovim standardima samopravednosti, otkrio sam da sam kivan na određene stvari koje su drugi ljudi činili. Postao sam ogorčen. Shvatio sam da mrzim neke ljude i da sam ljubomoran i pohlepan za onim stvarima koje su oni posedovali. Primetio sam da kršim svoja sopstvena pravila i da sam samim tim uništio i svoje zajedništvo s Bogom. Ništa mi drugo nije preostajalo već da počnem sve ispočetka.

Na moju nesreću, baš kada bih već osećao da sam blizu obnove mog ispravnog zajedništva s Bogom, nešto se uvek dogodilo. Sve sam uprskao i ‘ajmo Jovo nanovo – sve ispočetka. Bio bih primoran da još jednom počnem penjanje na lestvici dobrih dela, sve dok bih postigao taj stepen gde sam konačno mogao da dosegnem bliskost s Bogom. Ali čim bih postigao taj stepen lestvice, neko bi učinio neki glupi potez na sred autoputa i ja bih vikao: “Ko ti dade vozačku dozvolu, idiote jedan?” I ceo proces bi mogao da počne ispočetka.

Šta je merilo?

Oni koji veruju da mogu biti prihvatljivi pred Bogom bez Isusa, moraju da se suoče sa nekim bitnim pitanjima. Ako veruju da mogu dospeti u nebo kroz postizanje određenog stepena dobrote, koje merilo treba da dosegnu? Šta će Bog od njih zahtevati? Mnogi kažu: “Ja osećam da sam u suštini ljubazna i dobra osoba, voljna da stanem pred Boga na osnovu svojih sopstvenih zasluga.”

Ali ovi ljudi propuštaju da uzmu u obzir da su Božja merila drugačija od naših. Isus nam je pokazao Božji zahtev za one koji bi pokušali da svojim naporima dosegnu nebo, On je rekao: “Budite dakle savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski.” (Matej 5:48). Merilo za osobu koja ima želju da bude ispravna pred Bogom, je ništa manje nego apsolutna savršenost – ne samo nastojati maksimalno biti dobar ili iskren, nego držati se bez premca svega onog što je Bog ikada odredio za čoveka. Jednostavno, oni koji veruju da mogu zaslužiti svoj večni život kroz svoja dobra dela, imaju iskrivljeno mišljenje o Božjoj svetosti i o samom značenju izmirenosti sa Bogom.

Ako ćemo postaviti neko merilo pravednog ponašanja, onda treba da primenjujemo ono koje je zasnovano kroz Isusa Hrista. Isus je jedina osoba na osnovu čijeg života je Bog rekao: “Ovo je Sin moj ljubljeni, koji je po mojoj volji” (Matej 3:17). Da bi bili u mogućnosti da uživamo zajedništvo s Bogom, moramo biti pravedni poput Isusa. U Jovanu 16:8,10 Isus je rekao: “I kada on (a to je Sveti Duh) dođe, dokazaće svetlu da ima greha, i pravednosti i suda... u pogledu pravednosti – jer odlazim Ocu, nećete me više videti;”.

Isusovo uzeće u nebo je Božje svedočenje ovom svetlu o Njegovom Sinu. Time je rekao: “Ovo je ta pravednost koju ću prihvatiti u nebu”. Isusov život je jedino merilo pravednosti. Ako želim biti prihvaćen od Boga, moram biti pravedan poput

Isusa Hrista. Božja reč ukazuje na to da postoji jedna jedina vrsta pravednosti koju Bog prihvata: pravednost samoga Hrista. Zato, ako želimo stati pred Boga na osnovu naših dobrih dela, moramo živeti životom koji će dosezati sve do one mere dobrote koju vidimo u Isusu.

Ali shvatam da je to nemoguće. Ja ne mogu dosegnuti tu vrstu pravednosti. Isus je sam rekao: "A ja vam kažem da svaki koji gleda ženu s tim da je poželi, već je učinio preljubu s njom u srcu svome." (Matej 5:28) On je takođe rekao: "A ja vam kažem da će svaki koji se gnevi na brata svoga biti kriv sudu" (Matej 5:22). Zatim: "...ljubite svoje neprijatelje, činite dobro onima koji vas mrze, blagosiljajte one koji vas kunu, molite se za one koji vas vređaju. Pruži i drugi obraz onome ko te udari po jednom, ne uskrati ni košulje onome koji ti uzima ogrtač. Podaj svakome koji ište od tebe, ne traži natrag svoje od onoga koji uzima od tebe." (Luka 6:27-30). Zapovedio nam je: "Ljubite svoje neprijatelje i činite dobro i dajte na zajam ne očekujući ništa;" (Luka 6:35).

Kako bi iko mogao biti ovoliko pravedan? Ja znam da ja ne mogu. Ja sam gadno zakazao. Da li to onda znači da moram zauvek biti odvojen od Boga? Zar ne postoji način da ikad uživam zajedništvo s Bogom? Da li moram da nastavim u ovoj praznini, u ovoj osujećenosti, žudeći i tragajući za nečim što nikad neću moći dosegnuti?

Ako ima za nas ikakve nade da nam bude od Boga oprošteno, mora da postoji neka druga osnova za sve to. Nešto što je drugačije od naših dela. Kao što Pavle potvrđuje: "Jer delima zakona niko se neće opravdati pred Njim;..." (Rimljanima 3:20).

Ako ćemo ikada želeti uživati zajedništvo s Bogom, to će morati da se zasniva na nečemu sasvim drugom od naše pravednosti. Pravila koja je Bog utemeljio za pravednost su suviše stroga za nas da bi po njima živeli. Jednostavno ne možemo ih ispuniti. Naša nada je ta da je neki drugi oblik pravednosti dat radi nas, pravednost koja se zasniva na potpuno drugačijim principima od naših dela.

Hvala Bogu, što postoji jedan takav princip! A zove se **milost**.

Šta je milost?

Koren značenja reči **milost** je "lepota". U Novom zavetu, milost znači "Božja nezaslužena naklonjenost". Milost je kada mi Bog daje nešto što ja sam po sebi nemogu zadobiti. Milost je biti prihvaćen od Boga još iako to ne zaslužujem, čak i ako ja nisam vredan nje.

Biblija naučava da ja primam milost na osnovu mog verovanja i uzdanja u Boga. Jevrejima 11:6 kazuje da je bez vere nemoguće Bogu ugoditi. Nama je oprošteno od svetog Boga kroz jednostavnu veru u Isusa Hrista i Njegovu smrt za nas. Kada svoje poverenje položimo u Njega, naš dug biva isplaćen.

Nemoguće je za nas da budemo oprošteni kroz prilagođavanje nekom zakonu ili religioznom sistemu. Neophodno je bilo da Hrist ode na krst da bi utvrdio osnovu kroz koju mogu prići Bogu.

Kada se Isus molio u vrtu, rekao je: "Oče, ako hoćeš ukloni ovu čašu od mene; ali neka ne bude moja volja nego tvoja" (Luka 22:42). On je ovim rekao: "Ako je ikako moguće da se čovek spase kroz bilo šta drugo, nego kroz svoju smrt – ako mogu da budu spašeni kroz svoju religioznost, zadobivši nekako na taj način svoju sopstvenu pravednost – onda ja ne bih želeo ići na krst. Molim te da ne moram proći kroz ovaj užasan sud." Ali to nije bilo moguće, i zato je otišao na krst, gde umre, bi pokopan i vaskrsnut. Njegova smrt je omogućila da Bog svoju milost podari tebi i meni.

Možda će ova ilustracija pomoći da ovo pojasnimo. Zamisli da si optužen za neko krivično delo. Optužen si za prestup na vlasništvu tvog suseda. Kao što svaki

advokat zna, za tebe će postojati dve mogućnosti na koji način da te oslobode krivice. Ili ćeš pokušati da dokažeš da nisi načinio prestup na njegovom vlasništvu, ili ćeš pokušati da dokažeš svako tvoje pravo na osnovu kojeg si ti mogao da budeš na tom posedu. Sada ovaj tok razmišljanja primeni na ovu našu duhovnu situaciju. Bog nas je okrivio da smo grešnici – zbog pobune protiv Njegovog zakona i Njegove volje. Optužio nas je za nepravdu. Kako se može opravdati od ovih optužbi? Ne možemo reći da smo nedužni, kada smo krivi. Svi smo zgrešili. Niti možemo reći da smo imali svako pravo da uradimo to što smo uradili jer na to prava nismo imali. Naša dela su bila pogrešna i to je jasno k'o dan. Kako onda dakle zakon može da nam bude od koristi u toj našoj težnji da budemo oprošteni? Odgovor je, nikako. Slučaj biva otvoren i potom zaključen. Mi nismo imali pravo da tako delujemo, ali smo se ipak usudili, i zbog toga sada stojimo pod teretom krivice.

Velika pljačka banke

Hajde da promenimo ilustraciju. Pretpostavimo da sam opljačkao banku, namerno svojom slobodnom voljom. Zakon me osuđuje, jer ne mogu reći da to nisam uradio, niti mogu dokazati da u tome nisam učestvovao. Video kamera me je upecala. Ne mogu reći da sam imao pravo da to uradim, jer pljačka nije uvrštena u predlog za izmenu zakona. Zato nema šanse da mi može biti oprošteno u okvirima zakona. Tokom suđenja ću možda pokušati da kažem: "Obećavam da više neću pljačkati banke, sve dok sam živ. Od sad pa nadalje, živeću poštenim i dobrim životom. I nikada više neću uzeti ništa bespravno, ni od koga." Ni ovo me još uvek ne opravdava za ono što sam već počinio. Možda ću pokušati da kažem da bih trebao biti oprostjen jer sam toliko toga dobrog učinio sa tim novcem. Da sam jedan deo novca dao crkvi i da sam od tih para prehranjivao svoju porodicu. Ali moja "pravedna" dela ne mogu me osloboditi krivice ili pak tu krivicu izravnati.

Sudija će možda da naredi da moram otplatiti banci sav novac koji sam uzeo. Za jedan deo kazne, on može da odredi i da pokupim sve limenke pored autoputa, da bih time doprineo održavanju lepote naše zemlje. Možda mogu provesti ostatak života čineći dobro, ali još ni tada neću biti oslobođen od onoga što sam počinio. Sva dela po zakonu nisu u mogućnosti da izbrišu moju krivicu. Moje greške prošlosti još uvek postoje.

Zašto onda ipak, u duhovnim stvarima toliko mnogo ljudi teži da bude proglašeno nedužnim pred Bogom kroz vrline svojih dobrih dela?

Mnogi od nas na svoj greh, krivicu i nepravdu reaguju sa žaljenjem i novim odlukama. Želimo načiniti ispravke da bi okrenuli novi list. Ali ovi napori ne mogu da zadobiju oprostaj za nas. Čak i naša najbolja nastojanja i trud ne mogu oduzeti krivicu za ono što smo već učinili. Ne možemo nikada biti opravdani dobrim delima. Čak ni čitav život dobrih dela ne može okajati niti jedan jedini greh.

Božja osnova za oprostaj je žrtva Njegovog jedinorođenog Sina. Sva naša krivica – sve naše prošle i buduće pogreške – su položene na Isusa Hrista, nedužno jagnje, savršenog, koji ne znade za greh. On je umro za nas. On je poneo svu našu krivicu; On je taj koji je patio i umro radi naših greha. Pavle je napisao: "Onoga koji nije znao greha Bog je učinio grehom za nas, da mi u njemu postanemo pravdu Božja" (2 Korinćanima 5:21). Isus postade greh radi nas da bi nama bilo oprošteno kroz Njega. "... da je on, budući bogat, postao siromašan vas radi, da se vi obogatite njegovim siromaštvom" (2 Korinćanima 8:9). On uze naše grehe i oprost nam kroz jednostavnu veru i uzdanje u Njega.

Isus, naša nada

Kada Bog položi na Isusa bezakonja svih nas, Hrist primi cenu osude radi naših greha. On je primio našu zasluženu kaznu, a Biblija kaže da je to smrt (vidi

Rimljanima 6:23). Bog je rekao da ako mi poverujemo u Isusa Hrista kao našeg Gospoda i Spasitelja, nama će se oprostiti svako zlo koje smo ikada učinili. "Krv Sina njegova Isusa Hrista čisti nas od svakog greha" kaže 1Jovanova 1:7. Ovo očišćenje je nešto što zakon nikada ne bi mogao učiniti. To je dar milosti.

**Možemo se mučiti da stignemo u nebo
našim sopstvenim naporima ili pak
možemo položiti svoje pouzdanje i veru u Isusa.**

Činjenica je ta, da je naša **jedina** nada vera. Naša dobra dela ili napori i trud ne mogu nikada da nam pribave oprostaj od Boga. Pavle je to sročio oštrim rečima: "Onome pak koji ne radi, a veruje u onoga koji opravdava bezbožnika, njegova vera se uračunava u pravednost" (Rimljanima 4:5). Onome koji se ne napreže, nego samo jednostavno veruje, Bog pripisuje pravednost. Bog nam daje taj oprostaj zbog naše vere u završeno delo koje je Isus Hrist učinio radi nas.

Izbor je tvoj

Ti imaš izbor. Možeš se mučiti da stigneš u nebo kroz sopstvene napore pokušavajući da budeš toliko dobar kao što je Hrist, ili pak možeš položiti svoje pouzdanje u veru u Isusa, primajući svoju ispravnost sa Bogom, kao dar njegove milosti. Što se mene tiče, ovo nije čak ni izbor. Jer znam da nema šanse da bih ikada stigao u nebo kroz svoja dobra dela. Stojim osuđen bez nade zbog mojih greha iz prošlosti. I ne postoji način da budem prihvaćen od Boga bez Njegovog milosrđa.

Radosna vest je ta, da se Bog pobrinuo za način na koji možemo da budemo prihvaćeni pred Njim. Bog koji je apsolutno svet i čist, toliko pun pravednosti da nijedan greh ne može prebivati u Njegovoj prisutnosti, je omogućio put ljudima poput nas da možemo imati zajedništvo s Njim. Kada poverujemo u tu žrtvu koju je Isus učinio za nas – iako je nismo zaslužili – Otac nam daje savršeni oprostaj.

To je evanđelje milosti. Svaki od nas može prići Bogu. Iako smo daleko od savršenosti, ipak možemo imati predivno zajedništvo s Bogom kroz Njegovog Sina Isusa Hrista.

Kada prilazimo Ocu – verom kroz Njegovog Sina, tada imamo čvrsto zajedništvo. Onda postajemo sinovi Božji. Zbog toga što je On naš Otac, ne moramo se više pitati da li smo dostojni da mu priđemo. Jer ne dolazimo do Njega na osnovu naše dostojnosti, nego na osnovu našeg odnosa sa Njim.

O tome je reč u evanđelju milosti. Bog gleda na nas kao da nikada nismo učinili ni jedan jedini prestup protiv Njega. E sad' sa tim opet imam problem, kako da sebe posmatram na taj način. Pogledam se u ogledalo i kažem: "Chuck, ti si grešnik. Ti ne možeš kontrolisati ni svoj apetit; imaš toliko mana." A Bog uprkos svemu pogleda na mene i kaže: "Oprošten". On me voli i prihvata baš takvog kakav jesam, jer se nalazim u Isusu Hristu. Na način na koji je prihvatio svog sopstvenog Sina, On sada prihvata mene. Pavle nam govori da smo mi prihvaćeni "u ljubljenom Sinu" (Efescima 1:6). Ljubljeni je Hristos, i ti. Time što si u Hristu, prihvaćen si od Boga, na isti način kako je i Hrist prihvaćen.

Zbog toga je evanđelje milosti najradosnija vest koju sam ikada čuo. Bog nam oprašta jer mi verujemo u Njegovog Sina, koga je poslao da umre radi našeg greha. Svi naši gresi su zbrisani. Ne postoji više račun krivice. Kao što nam Pavle govori: "Blaženi su kojima su bezakonja oproštena i gresi pokriveni. Blažen je čovek kome Gospod greh ne uračunava." (Rimljanima 4:7-8)

Kao sinovi Božji, mi imamo sva prava da dođemo do našeg Oca da ga zamolimo za bilo šta što bi nam bilo potrebno. Pri tome, dato nam je svako pravo da poverimo mudrosti našeg Oca da li će nam odobriti ili odbiti molbu, po Njegovom poznanju šta je najbolje za nas. Možemo se predati našem nebeskom Ocu, koji nas voli neverovatno mnogo. Zato će nam dati samo ono najbolje.

Kakva li je to radost, znati da Bog želi da izlije na nas svu puninu i bogatstvo Njegove ljubavi – ne zato što mi to zaslužujemo, nego zato što nas On voli. Ovo je evanđelje milosti u Isusu Hristu.

2. Vrata nikad nisu zatvorena

Koliko god da je ovo predivno, ipak oproštenje je samo polovina priče evanđelja milosti. Postoji mnogo ljudi koji veruju da nam je Bog oprostio u Hristu. Ali oni imaju problem sa drugom polovinom radosne vesti: da nas Bog smatra pravednima samo kroz puko verovanje u Isusa Hrista.

Ne veruje svako u ovo – barem ne na duge staze. Razne grupe su ustanovile mere pravednosti, ipak samo nekolicina ima stvarnu saglasnost u vezi toga šta bi ta merila trebala predstavljati.

Da li je zlato “in” ili ne?

Ne tako davno, neke grupe su smatrale da nošenje dugmadi nije pravednost. Oni su koristili kukice i petlje na svojim odelima i ne bi ni pomišljali da nose dugmad na bilo čemu. “Ti nosiš dugmad?” rekli bi. “Kakve li bezbožnosti i sramote!” Čak i dan danas postoje grupe koje naučavaju da je nositi zlato krajnje grešno; nipošto ne možeš biti pravedan ako nosiš zlato. Tokom istorije ljudi su postavljali raznovrsna merila pravednosti – uvek vođeni istom mišlju – ako se pridržavaju ovih određenih merila, biće prihvaćeni od Boga.

Zbog toga, postoji ozbiljan problem s pokušajima da se pravednost utemelji kroz zakon ili dela. Zapravo, jedva možemo da se pridržavamo i svojih sopstvenih pravila! Svaki od nas prihvata neki moralni standard koji smatra dobrim i pravim. To je ono što ja zaista jesam, ili barem ono što bih ja postao da nije ovih spoljnih smetnji i prepreka. Psiholozi to nazivaju naš “super ego”, naše idealno ja. Na žalost, niko ne poznaje to “pravo ja”. Zašto? Jer je “pravo ja” savršeno. U stvari ja čak i ne poznajem svoje pravo ja, jer me okolnosti stalno sprečavaju da budem toliko divan kao što zaista jesam.

Zajedno sa super egom, psiholozi govore o “egu”, što je ono realno ja, onaj ko ti zaista jesi. Žalosno je što pravo ja nikada ne može da dosegne standarde idealnog ja.

Pa tako, ako postoji ogromna razlika između tvog super ega i tvog ega, smatraš se za osobu težeg prilagođavanja. Sa druge strane, ako znaš da nisi savršen i nemaš toliko visoko merilo za tvoje idealno ja, onda te smatraju za osobu koja se lako prilagođava i uklapa.

Psiholozi često pokušavaju da snize merila postavljena za osobin super ego tako što govore svojim pacijentima kako su postavili pred sebe nerealne ciljeve. “Niko nije toliko savršen, niko nije toliko dobar” govore. “Ono što vi radite nije toliko abnormalno, pa svi to rade. Ne bi trebali da pokušavate postaviti toliko visoke standarde sebi!” Ove terapije konstantno pokušavaju da smanje razliku između super ega i ega, da bi tako više mogli uživati u dobro uravnoteženim životima. Oni traže lek u spuštanju super ega.

Uporedimo to sa onim što je Isus učinio. On ne pokušava da spusti super ego; On cilja na uzdizanje ega. On želi da podigne tvoje pravo ja!

Iako je moje realno ja znatno ispod idealnog ja, ipak sam pravedan pred Bogom. On me posmatra kao savršeno pravednog zbog moje vere u Isusa Hrista.

Ovo je drugi aspekt evanđelja milosti. Kao prvo, svi tvoji gresi su zbrinuti, oprani i oprosteni zbog tvoje vere u Isusa Hrista. Drugo, Bog te posmatra kao pravednog jer veruješ u Isusa Hrista. Nezavisno od toga šta činiš, ili šta ne činiš, nezavisno od držanja nekih etičkih pravila, Bog ti pripisuje pravednost na tvoj račun jer si uzverovao u Isusa Hrista.

To je ono veličanstveno evanđelje, radosna vest. Da znam da me Bog prihvata kroz moju veru u Isusa Hrista i da me opravdava, takođe kroz veru u Isusa Hrista, to je zaista ta radosna vest!

Vrata su otvorena

Zašto je to toliko radosna vest? Jer nikad ne treba da se bojim govoreći: "O, ne usuđujem se ja prići Bogu, jer eto tek što sam slag'o. Ili baš sam se dobro iznervir'o. Ili baš sam sada prevario onu osobu. O, nemam ja ni prava zatražiti pomoć od Boga sada, jer sam zabrljao." Ako bi moja pravednost zavisila od mojih dela, Sotona bi mogao da skoro svo vreme drži vrata zaključana pred Bogom, jer nikad neću postići da uradim onoliko koliko osećam da bi trebalo. Nikad neću biti toliko dobar koliko znam da bih trebao biti. Nisam dosegao svoj super ego. Nisam dosegao svoja sopstvena merila, ono što osećam da bi bilo ispravno. I zbog toga što nisam uspeo da dosegnem ta idealna merila, Sotona će se koristiti mojim neuspehom da bi me zadržao da priđem Bogu. "Nemaš prava da zatražiš pomoć od Boga, kad si ga opet izneverio. Znaš, ovo tvoje delo nije ugodno pred Bogom, a ipak si to uradio. Sad si u nevolji i sada želiš da ti Bog bude u pomoći? Misliš da će te poslušati sada? Nema šanse!"

Sotona će uspeti da mi zabravi vrata prema Bogu svaki put kada uspe da me navede da pogledam na sebe. Ali ako ja usmerim svoj pogled ka Isusu Hristu i shvatim da mi je pripisana pravednost zbog moje vere u Hrista, tada Sotona neće moći nikad da mi zabravi vrata. O, ali on i dalje dolazi i govori mi: "Chuck, pa ti si jedan bedan pokvarenjak. Nemaš prava stati pred ljude da navešćuješ tu veličanstvenu radosnu vest Isusa Hrista. Nemaš prava stati tamo napred da bi naučavao reč Božju. Pa ti si pao i na ovom području, i na onom području. Pa ti si jedan cirkus od čoveka!"

I uvek se nasmešim kad god se ovako nešto desi, jer sam siguran da mi se sve to može pripisati. Ali i to znam, da postoji tamo još mnogo toga što čak nije ni spomenuo! I onda mu kažem: "Sotono, nećeš me uplašiti sa tvojim optužbama i nećeš me naterati da pobegnem sakrivši se od svega. U stvari, ja znam da je sve to što si spomenuo istina. Znam da sam pao. Znam da imam slabosti. Ali me nećeš odvojiti od Isusa Hrista, ti me ionako samo teraš k Njemu, jer moja jedina nada jeste krst Isusa Hrista!"

Zato nađem utočište u jednom jedinom mestu gde sam siguran, na jedinom mestu gde uopšte ima nade za mene. Zasigurno ja nade nemam u sebi samom, i u svojoj sopstvenoj pravednosti. Ali imam ogromnu nadu u onom delu što je Isus Hrist učinio za mene i u onom delu što Bog čini u meni kroz svog Svetog Duha dok me menja na lik Hristov.

One stvari koje ne mogu učiniti za svoje dobro, On to čini za mene. Na područjima gde sam bio toliko slab, On me čini jakim. Prepoznao sam svoju nemoć i zato sam se bespomoćno bacio u Njegovo naručje. Na područjima gde sam nekada bio slab, stalno se spotičući, sada stojim jak jer Njegova snaga postade savršena u mojoj slabosti (vidi: 2 Korinćanima 12:9).

Sigurno da još nisam postao sve ono što bi Bog želeo da budem. Daleko od toga! Ali, hvala Bogu, nisam više ono što sam bio. Čak i u ovom sadašnjem stanju nesavršenosti, Bog gleda na mene i prihvata me kao pravednog i svetog. Zbog toga nikada ne bih želeo da se nađem bilo gde drugde, osim u Hristu Isusu. Mi nikada ne moramo biti odvojeni od Njega.

Nema stepena pravednosti

Ako nam je Bog pripisao Hristovu pravednost jer smo uzverovali, onda je suludo pokušavati još više pridodati toj pravednosti i neka dela. Mi ne možemo pridodati vrednosti Božje pravednosti. Nema šanse da možemo išta još pridodati toj ispravnosti koju nam je On sam pripisao. Tako Bog posmatra naš život jer verujemo i pouzdajemo se u delo Isusa Hrista.

Naša pravednost sada i za celu večnost jeste rezultat naše jednostavne vere u Božjeg Sina Isusa Hrista.

U nebu se niko neće hvalisati kako su uspeli učiniti sebe pravednim. Nećemo morati satima slušati Avraama, Davida ili Pavla kako su predivna dela činili da bi dostigli svoju pravednost pred Bogom. Ovi ljudi su jednostavno verovali Bogu, i njihova vera im beše uračunata u pravednost.

Niko od nas u nebu neće upoređivati svoja dobra dela s onim drugim, jer će biti samo jedna osoba ta, koja će primiti slavu pred Božjim tronom. Postojeće samo jedna jedina blještava zvezda. Tamo neće biti neko duhovno izabiranje, gde bi jedni blistali u slavi svojih dela, dok bi drugi stajali u ćošku pitajući se kako su dovede uopšte stigli. Isus i samo Isus će jedino primiti slavu za naše spasenje. Da nije njega, niko od nas ne bi stigao dotle.

Kao što je to Pavle rekao: "A ja sam daleko od toga da se hvalim ičim drugim sem krstom Gospoda našega Isusa Hrista" (Galatima 6:14). Bez obzira koliko smo dobrih dela učinili za Njega, naša jedina slava se nalazi u Isusu Hristu koji je umro za nas. Naša pravednost uopšte nije pitanje dobrih dela, humanih napora ili držanje nekih rituala i zakona o ishrani. Naša pravednost – i ovde i sada a takođe i za celu večnost – jeste rezultat naše jednostavne vere u Božjeg Sina, Isusa.

Pravednost kroz veru uklanja sve razlike među onima koji pripadaju Hristu. Ja nisam ništa bolji od tebe, niti si ti od mene. Svi smo mi grešnici, spašeni samo kroz Božju veličanstvenu milost. Ne postoji drugi način da se stane pred Boga pravedan. Postoji samo jedna vrsta pravednosti koja je prihvatljiva pred Bogom, a to je pravednost koju nam pripisuje Isus Hrist.

Ako težim za tim da Boga dosegnem na osnovu moje sopstvene pravednosti ili mojih dela, ili ako očekujem da budem blagosloven jer sam se pristojno ponašao ove nedelje ili sam toliko puno poglavlja pročitao, ili sam se tako puno molio, tada će moje zajedništvo sa Bogom uvek biti vodnjikavo. Ponekad ću osećati da je moj odnos sa Bogom dobar, a drugi put ću pak osećati da je loš. Zašto? Jer mu pokušavam prići na osnovu moje pravednosti. Bez prisustva milosti, moje zajedništvo sa Bogom nikada ne postaje jedna utvrđena stvarnost a tako je nemoguće uživati mir. Da je moje zajedništvo sa Bogom zavisilo od toga kako sam se osećao ili kako sam živio, ili pak od moje sopstvene pravednosti, u većini slučajeva ne bih bio u mogućnosti prići Bogu.

Međutim, kada se moje zajedništvo sa Bogom zasniva na Božjoj milosti koja mi je ukazana, vrata blagoslova nikada nisu zatvorena. Božji blagoslovi su nam darovani na osnovu Njegove milosti, i nezaslužene naklonosti. Ja nikad nisam zaslužio ili zaradio niti jedan blagoslov. Blagoslovi koji su došli u moj život su uvek zasnovani na milosti koju Bog ima prema meni, a koju nisam zaslužio. Bog me toliko voli, da me On blagosilja bez obzira na sve. Bog je toliko dobar! Najiskrenije slavljenje je ono koje se spontano izliva iz naših srca dok uviđamo tu neverovatnu Božju milost prema nama.

Jedna tvrdoglava sklonost

Dosta nam je teško da se oslobodimo tog stava da je naša pravednost na neki način povezana sa delima koja činimo za Boga. Naginjemo ka tome da neke vernike smatramo više svetima nego druge zbog njihovog učinka. Ponekad ovo merilo čak primenjujemo da bi sudili drugima. Ako neko ne dostiže isti taj stepen u delima ili nije toliko revan kao mi, onda je sigurno da ta osoba nije toliko pravedna kao što smo mi.

Ovu predstavu pravednosti po delima je neverovatno teško ukloniti iz našeg načina razmišljanja. Ovaj problem je toliko duboko ukorenjen u nama, da se mnogi od nas suočavaju sa stalnom borbom osećaja krivice. Čak i kao hrišćani možemo iskusiti postojanje krivice što razara. Zato što volimo Boga želimo prisvojiti sopstvena merila ponašanja po kojima ćemo održati naš identitet Božje dece. Sada kada već Hrist prebiva u meni, želim da Njegova ljubav bude vidljiva kroz strpljivost, dugo trpljenje, čestitost, krotost, milosrđe.

A opet, koliko li je samo krhka ta ljubav u mom životu! Možda se vozim baš auto-putem kada jedan vozač ispred mene uradi neki glupi potez i samim tim dovede u opasnost i moj život. U istom trenu kroz moj um jurne osećaj besa. Jedina želja mi je tada da mu dobro zatrubim i zviznem ga u branik, da pokažem tom idiotu šta mislim o njegovom načinu vožnje. Ali nakon što sam već uradio sve ove podle stvari, setim se da na mojoj registarskoj tablici piše: "GOLGOTA". U tom momentu se sva moja stara, dobro poznata osećanja krivice razliju po mom srcu. Optužujuće misli poput – baš si mi i ti neko svedočanstvo! – preplavljuju mi um, ostavljajući me u osećanju krajnje bezpravednosti! Opet sam uprskao, razočaravši Boga još jednom, ostavljen sa osećanjem potpune odvojenosti od Njega.

**Pokušaj da se Bogu priđe na osnovu naših
napora i dela je uvek borba.
Ne možemo spoznati mir Božji sve dok
nismo iskusili milost Božju.**

Teško je zaista razumeti - da iako moje ponašanje nije bilo u redu, to nema nikakve veze sa mojom pravednošću pred Bogom. Tako je teško razdvojiti koncept dela i zakona od pojma pravednosti! Moje ponašanje i moje stanje pravednosti pred Bogom kao da su neraskidivo povezani, a opet oni nemaju baš nikakve veze jedno s drugim.

Činjenica je ta, da mi je Bog sam pripisao pravednost jednostavno samo zato što verujem u Njegovog Sina, Isusa Hrista. Da nas lista pravila poput: "ne besni dok voziš" ili "nikad nemoj da se nerviraš i vičeš na svoju decu" može dovesti do pravog odnosa sa Bogom, onda bi moje ponašanje i moje stanje pravednosti pred Bogom bilo usko povezano. Ali ne postoje takva pravila koja mogu podariti život, jer je greh

doveo do odvojenja i smrti. Da bismo mogli imati život, Bog je morao da utemelji Novi zavet na osnovama boljih obećanja nego pravednost – delima. Novi zavet je evanđelje milosti.

Milost i mir

Možda si i ti bio ojađen. Sav iziritiran i utučen osećajući da nema šanse da te Bog zavoli. Bio bi u potpunosti zgrožen zbog pada tvog tela. Znajući da možeš zaslužiti jedino Božju osudu. I onda iznenada, k'o grom iz vedra neba, Bog ti pokloni najčudesniji blagoslov. U istom trenu se spontano slavljenje izliva iz tvog srca prema Bogu u obožavanju. Ovo je to istinsko slavljenje – vrsta slavljenja koja proizilazi spontano iz nas, kao odgovor na Božju milost. To je ta vrsta slavljenja koja govori "Bog je toliko, toliko dobar prema meni. A ja ne zaslužujem ni mrvu toga."

Baš zbog toga što Bogu mogu prići na osnovu milosti, ja nikada, nikada neću biti odsečen od Njegovih blagoslova. S druge strane opet, ako očekujem Božju intervenciju u mom životu na osnovu moje dobrote ili dela, ja bivam odsečen od tih blagoslova u većini slučajeva. Otkrio sam da nedostatak Božjih blagoslova u mom životu nema nikakve veze sa mojim učinkom koji se spolja vidi, nego više zavisi od nedostatka moje sopstvene vere u Božju milost. Naučio sam da su Božji blagoslovi bezuslovni. Što više vidim Njegovih blagoslova u svom životu, to više shvatam koliko sam ih nezaslužan. Zbog ove istine, ja mogu imati taj čudesni mir. Nema potrebe da sam zabrinut.

Ako se pouzdajemo da je osnova za naše zajedništvo s Bogom naša pravednost, nikada nećemo iskusiti stalan mir.

Pokušaj da se Bogu priđe na osnovu naših napora i dela predstavlja uvek borbu, stalno naprezanje, pod stalnim pritiskom. Ako ikada želimo doći do Boga da bi iskusili Njegov mir, moramo shvatiti da se ova čudesna milost Božja izliva prema nama čak i onda kada smo pokvareni i nezaslužni nje.

Nakon što smo primili tu čudesnu milost Božju, taj mir Božji može da zaživi i ispuni nam srca. Znamo da nas On voli iako smo daleko od savršenosti, iako smo podbacili. Čak i tada kada se čini da nas niko drugi nije u stanju voleti (i ne krivimo ih, jer čak ni mi sami ne volimo sebe), čak nas i tada Bog voli.

Da li si ikad čuo za sijamske blizance Novog zaveta? To su dve male reči: "milost i mir". One uvek idu jedna uz drugu, baš u tom redosledu. Možemo reći da je stariji bliznac milost. Uvek se spominje milost i mir, nikada ne čitamo u reči Božjoj pozdrave poput: mir vam i milost. Zbog čega? Jer bi to bilo kao da zaprežna kola stavljamo pred konja. Pravi lanac redosled je uvek milost i mir, jer ne možemo spoznati mir Božji u našim srcima sve dok prvo nismo iskusili milost Božju u našim životima.

Čist poput Isusa

Biblija nam govori da ko god položi svoju veru u Isusa on biva **opravdan**. Šta to zapravo znači? To znači da nam je Bog podario mogućnost da stanemo pred Njega baš tako kao da nikada nismo sagrešili.

Ovo nije bilo neko majušno delo za Boga da ga ostvari! Jer ako smo svi sagrešili promašivši cilj, kako bi Bog onda mogao da nas gleda kao da nikada nismo sagrešili i kao da smo i uprkos tome pravedni? Ako On zaista vidi naše živote onakve kakvi jesu, i ako mora da deluje po svojstvima pravde, kako onda može da nas tretira kao da smo savršeni? Ovde nastupa sila evanđelja. Bog je učinio da bezgrešni Isus postane grehom radi nas. Reč Božja nam kazuje da je Bog položio sva naša bezakonja na nedužnog Hrista. Isus je doslovce preuzeo moje mesto i uzeo moju kaznu koja me je teretila kao krivog grešnika.

Ovo je to čudesno evanđelje milosti. Mi možemo stati pred Boga pravedni i ovo je nešto mnogo nadmoćnije od onoga što bismo ikada mogli postići kroz zakon.

Jer bez obzira koliko god se predano pokušavali držati zakona, uvek doživimo neuspeh. Ta pravednost koja proizilazi iz vere u Hrista, je data za nas i ona je savršena. Ne postoji bilo šta što bi se ovom moglo još dodati. U Hristu ja posedujem apsolutno savršenu pravednost pred Bogom. Ne postoji ni jedna optužba protiv mene. U Njegovim očima sam savršen. To nikako ne znači da sam savršen čovek! To znači da je Isus Hrist savršen i da je na moj račun pripisana Njegova pravednost zbog moje vere u Njega.

Zaista slavim Boga zbog te spoznaje milosti Božje koju mi je u srce doneo i za to zajedništvo ljubavi koje imam sa Njim! Ono se nikad ne menja. Ne menja se ni tada kada sam utučen, ili kada grešim, ili sam baš ljut. Ovo je stabilno zajedništvo koje teče i koje je stalno prisutno. On me voli i kada sam drag, a i onda kada sam zloćko. Kako je dobro poznavati milost Božju i evanđelje po milosti!

3. U Božjem kraljevstvu nema miljenika

Jeste li primetili kako se često dogodi da baš one ljude koje smo smatrali da su nemoguć slučaj za spasenje, Bog izabere da budu sledeći obraćenici? Nije neuobičajena pojava u crkvi "Golgota" (Calvary Chapel) da se na hodniku neočekivano susretnu prijatelji koji su davno izgubili međusobni kontakt, pogledaju se začuđeno, i pitaju: "Pa otkud tebe ovde?". Ugledavši jedan drugog u crkvi, s Biblijom u ruci i s osmehom na licu, jednostavno ih obara s nogu ta činjenica. Ni jedan od njih nije mislio da bi se ovaj drugi mogao obratiti.

Ne verujem da se u ranoj crkvi mnogo ljudi molilo za Savlovo spasenje. Verovatno su govorili: "Bože, zбриši tog čoveka sa lica zemlje. On će poubijati celu crkvu. Zaustavi ga, Gospode." Verovatno su se nadali da će Bog izliti na njega strašan sud.

Ali Bog je imao na umu neki drugi način da ga zaustavi, nešto što je bilo iznad bilo čijeg očekivanja. Bog je zaustavio Savlov život na putu za Damask gde ga je obrnuo za 180 stepeni. Savle biva nanovo rođen kao Pavle, i postaje najveći navešćivač evanđelja milosti tokom istorije.

Bog je specijalista da najneverovatnije kandidate preokrene u odličje Njegove milosti. On je u mogućnosti da učini predivnu promenu u svakom od nas. On može da promeni i naš sistem vrednosti, načinivši nas novim stvorenjima u Hristu. On nas poziva da budemo primeri onoga što je Njegova milost u stanju da učini.

Niko nije beznačajan

Ponekad grešimo kada mislimo da Bog koristi samo posebne ljude – jake, inteligentne, prelepe. I pomislimo da On nema mesta za nas preostale. Toliko se pri tom varamo!

Bog nema ljude "od važnosti". Bog koristi obične ljude i deluje kroz jednostavne osobe. Zbog toga je Pavle napisao: "Gledajte samo, braćo, svoje pozvanje; nema tu mnogo mudrih po ljudskom shvatanju, nema mnogo silnih, niti mnogo plemenita roda. Nego je Bog izabrao ono što je pred svetom ludo – da time posrami mudre, i što je slabo pred svetom, to je Bog izabrao – posrami jako." (1 Korinćanima 1:26-27). Bog voli nas, obične ljude, daje nam razne da bi mogli popuniti naše mesto u telu Hristovom. Jer, bilo kakvom sposobnošću da raspoložemo, to je u stvari dar od Njega. Sve što posedujemo nam je dato, kao što Pavle reče u 1 Korinćanima 4:7 "A šta imaš što nisi primio?".

Kako bih uopšte mogao da se hvalim u svojoj službi, kao da mi to nije dato, kao da je sve ono što sam u mogućnosti da propovedam moja genijalnost i

brilijantnost? Sve što je vredno u meni dolazi od Boga. Nema šanse da se ponosim i hvališem kao da ne zavisim od Njega. Ja sam po sebi ne mogu baš ništa.

Ljudi često razviju neko previsoko viđenje svoje važnosti i veličine, kad posmatraju svoje mesto u radu Božjem. Ali istina je ta, da Bogu nije potreban ni jedan od nas. Žao mi je ako će te ovo navesti da se osećaš nevažan, ali to je istina. On je nas izabrao da nas koristi, ali to nije morao. Isto tako bi jednostavno mogao koristiti i nekog drugog.

Za mene je ovo uzbudljivo. Da nisam izabran za službu zato što sam tako predivan. Bog nas ne izabira na osnovu naše pravednosti, sposobnosti ili potencijala. On nas jednostavno izabira samo zato što je tako odlučio. Važnim i ponosnim ljudima se to ne sviđa. Oni se nalaze "iznad" tog izabiranja... pa tako obično i ne bivaju izabrani. Bog izabira po svojoj milosti. On je izabrao mene. On je izabrao tebe.

Nebo će biti prepuno iznenađenja. Dok budemo razgledali unaokolo, prvo iznenađenje će nam biti svi oni ljudi za koje smo mislili da nikada neće uspeti stići tu. Sledeće iznenađenje će predstavljati oni što sede u prvom redu na počasnim mestima. Reći ćemo: "Pa ko su ovi ljudi? Nikad ih ranije nisam video." "Neki od njih su odlazili u Golgotu (Calvary Chapel)", a neki će pitati: "ali gde je Chuck?" I negde skroz pozadi, pri kraju gomile, ću zavikati: "Evo me, tu sam, hvala Bogu, Njegovom milošću uspeo sam."

Svi su podjedanaki u Kraljevstvu

Pre susreta sa Isusom licem u lice na putu za Damask, apostol Pavle je proveo većinu svog života kao farisej. Fariseji su bili članovi jedne strukture, zakonima opterećene Jevrejske grupacije, koji su se oštro suprotstavljali Isusu. Možda ćete steći neku bližu sliku o tome kakvi su zapravo bili ako uzmete u obzir njihove molitve. Nekolicina od njih je sačuvana i danas za nas. Svakog jutra rabini bi se molili: "Hvala Ti Oče, što nisam rođen kao paganin, kao rob ili žena." Nema sumnje da je ovo bio deo i Pavlovog molitvenog predanja u životu, tokom mnogih godina.

Interesantno je da baš zbog toga u Galatima 3:28 apostol pominje ove tri komponente sadržane u toj tradicionalnoj molitvi, razbijajući im to o glavu.

On piše: "Nema više ni Judejina ni Grka, nema ni roba ni slobodnjaka, nema više ni muško ni žensko, jer ste svi vi jedno u Hristu Isusu."

**Isus je omogućio podjednak pristup Bogu
koji je dostupan svim ljudima.
Bog nas prihvata kao svoju dragu voljenu decu
– ovo je ta lepota evanđelja.**

Isus je ta divna osoba izjednačenja. Njegova milost odbija da jednu osobu uzdigne iznad druge. Svi smo mi jedno zbog Hrista, i zato Bog prihvata kako jednog grešnika tako i drugog, istom spremnošću. Bog pripisuje ogromnu vrednost svakoj osobi.

Ovo evanđelje je ostavilo vrlo jak uticaj, gde god se pojavilo u svetu. Uzmite u obzir prava žena. Pre nego što je Hrišćanstvo stiglo u Novu Gvineju, žene su se smatrale nedostojne da obožavaju Boga. Ako bi žena samo dotakla mesto obožavanja bila bi pogubljena. Ova vrsta drugorazrednog državljanstva je prouzrokovala atmosferu straha i sramote, što je dovelo do neverovatno visokog

broja samoubistava među ženama. Nisu imale baš puno razloga za život, a ugnjetavanje je bilo zaista teško. Zamislite samo taj uticaj na ovu vrstu kulture kada se evanđelje milosti pojavilo na sceni. Iznenada su otkrili i muškarci i žene da u Hristu ne postoje razlike među polovima.

Isus je omogućio podjednak pristup Bogu koji je dostupan svim ljudima bez obzira na njihovu društvenu pripadnost. Bog nas ne prima kao opravdane strance ili dalje poznanike, nego kao svoju dragu voljenu decu. Jovan nam kaže: "A svima koji ga primiše, dade moć da postanu deca Božja, onima što veruju u Njegovo ime." (Jovan1:12).

Ovo je ta lepota evanđelja. Bez obzira kakvi smo bili ili šta smo loše učinili, ako položimo svoju veru u Hrista, nama će biti oprošteni svi naši gresi. Čak i iznad ovog skoro nedokučivog blagoslova, Bog nas prima kao svoje sinove. Na to je Pavle mislio kada je napisao: "Verom u Isusa Hrista sad ste svi sinovi Božji" (Galatima 3:26). Reč "sinovi" u ovom odlomku doslovce znači "pravo sina".

Bog nema neke posebno važne ljude. Predmet Njegove milosti nisu samo jaki, ili lepi, i inteligentni. On poziva nas obične ljude da budemo uz Njega, obavijajući svoje snažne ruke oko nas u nežnom zagrljaju ljubavi. Ovo je evanđelje milosti.

Izabran milošću

Pavle je posmatrao svoj celokupan život kao rezultat Božjeg milostivog izbora. Kao što je to rekao: "Kada se svide onome (Bogu) ... da otkrije svoga Sina u meni" (Galatima 1:15,16). To je ono što Bog želi učiniti u tebi sada. Bog želi da otkrije svog Sina ovom svetu kroz tebe.

U stvari, Bog je već delovao u tvom životu od samog trenutka tvog začeca, da bi te načinio savršenim sredstvom kroz koga će otkriti svog Sina. Zbog toga je Pavle napisao "kada se svide onome (Bogu) koji me je izabrao od utrobe moje matere i koji me je pozvao svojom blagodaću" (Galatima 1:15). Zaista je vredno zapaziti kako je Bog pripremao Pavla za službu još mnogo ranije nego što ju je uopšte imao.

Bog je znao da će mu trebati jedna posebna osoba koja će poneti evanđelje milosti neznabošcima. Ovaj čovek bi trebao da razbije tu tvrdo ukorenjenu tradiciju Jevreja, koji su naginjali grupisanju i odvajanju od drugih. Oni se ne bi mešali sa neznabošcima, čak bi odbijali da zajedno jedu sa njima ili da uđu u njihove domove. Kada bi neki farisej prolazio ulicom, on bi obavio tesno oko sebe svoje odore iz straha da njegove haljine ne bi slučajno dotakle nekog neznabošca. Kad bi farisej slučajno dotakao nekog ko nije Jevrej, otiš'o bi kući, okup'o bi se, opr'o bi svoje odore i ostao bi podalje od hrama tog dana. Jer je smatrao sebe nečistim. A opet, Bogu je trebao čovek koji bi navešćivao radosnu vest i koji bi izašao među neznabošce živeći sa njima i postavši jedan od njih.

Baš je zanimljivo kako Bog za ovaj specijalni zadatak izabira Jevreja koji je bio najrevniji za tradicije svojih otaca! Osvrnuvši se, Pavle je mogao da vidi kako je Božja ruka bila nad njegovim životom od samog početka. Pošto je tada Grčka kultura preplavila svet, čovek koga je Bog izabrao morao je da bude potkovan u njihovim običajima i filozofiji. A pošto će proputovati širom Rimskog carstva, suočavajući se sa opasnostima svake vrste, morao je imati Rimsko državljanstvo.

Zbog toga je Bog sredio da se Savle može roditi kao Rimski državljanin. kako je njegovo državljanstvo dobijeno ne zna se, ali Pavlu je ono zasigurno poslužilo kao velika prednost, spašavajući ga od nekih teških, pa čak i po život opasnih okolnosti (vidi Dela apostolska 22 i 25).

Tarsis je takođe bio pod uticajem veoma snažne Grčke kulture. Pavle je bio izložen ne baš malom uticaju Helenističkih običaja i načinu razmišljanja, on je bio deo toga. Ovo mu je omogućavalo da se zaista delotvorno može suočiti sa neznabošcima

i da poznaje grčki način razmišljanja do nijansi. Njegovo poreklo mu je omogućilo da prenese istine Isusa Hrista i Grcima.

Istovremeno, Bogu je trebala osoba koja je do srži Jevrejin. Kada je Pavlu bilo oko 12 godina, roditelji su ga poslali u Jerusalim da uči pod nadzorom Gamaliela, jednog od najvećih učitelja tih vremena. Pavle je tu uronio u Jevrejsku kulturu i tradiciju, savlađujući Talmud i jevrejske spise. Pavle je postao revan do krajnosti što se tiče zakona, težeći da postane pravedan, držao ga se po svojim najboljim mogućnostima. Isticao se među svojim savremenikima. Filipljanima je pisao: “Ako ko drugi misli da se može uzdati u telo – i ja još više” (Filipljanima 3:4). Petar i ostali učenici, sa svojom ribarskom i porezničkom pozadinom, nisu bili pripremljeni da razumeju zakon do tančina kao što je Pavle bio.

Kada je konačno došao taj dan da Bog otkrije svoju milost Pavlu na putu za Damask, apostol je istog treba bio u stanju da poveže stihove Starog zaveta s pojavom Isusa Hrista. Počeo je Mesiju posmatrati s druge tačke gledišta. Pavle je bio savršen izbor za propovedanje evanđelja milosti, jer ako je iko težio da postigne pravednost kroz zakon, onda je to bio on. Evo jednog čoveka koji bi mogao reći: “što se tiče... zakonske pravednosti (bio sam)... bez mane” (Filipljanima 3:6). On je upoznao besplodnost tog naprezanja da se bude pravedan po zakonu, zato kada je došao do slavne spoznaje Isusa Hrista, on je s radošću prigrlio tu novu pravednost koja mu je pripisana, kroz svoju veru u Isusa Hrista.

Ništa se nije promenilo

Pavlov događaj je zaista dinamičan, ali ne pomišljajte ni na tren da su ovakve pripreme vođene Božjom rukom unikat, bilo za Boga bilo za ostale svete ljude Novog zaveta. Na primer, ja mogu preispitati i svoj život i reći da me je Bog odvojio za Njegovo delo koje je namenio za mene – još od utrobe moje majke.

Osvrnuvši se unazad, mogu prepoznati neke značajne događaje, koji se u tom trenutku dešavanja baš i nisu činili tako važnim. Sada shvatam da su baš ovi momenti bile te raskrsnice mog života koje su doprinele oblikovanju i određivanju moje sudbine. Pogledavši unazad, mogu videti Božju ruku nad svakom tom situacijom, iako tada, u tim trenutcima nisam nazirao Božju ruku igde u blizini. Pomišljao bih da me je Bog napustio. Ali sada vidim kako je Bog delovao u svakoj teškoj situaciji mog života da bi me pripremio za delo koje je On odredio za mene. Zaista je uzbudljivo prisetiti se nekih odluka koje sam morao doneti u kritičnim trenucima, i videti kako me je u stvari Božja ruka vodila svo vreme.

U našoj crkvi peva se jedna pesma: “Celim putem moj Spasitelj me vodi”. Sada na posletku mogu posvedočiti da je Božja ruka bila nadamnom i nad mojim životom od samog početka. Ponekad bi Bog na natprirodan način intervenisao radi zaštite mog života. On je imao poseban zadatak za mene da ga uradim pa me je shodno tome i pripremao.

Par nedelja pre nego što sam se rodio, moj rođak je umro od upale mozga. I moja sestra je isto dobila ovu užasno opaku bolest. Jednog dana je imala toliko jake napade grčeva i trzavice, da je porodica pomislila da je mrtva. Moja majka je jurnula iz stana niz ulicu do sveštenika lokalne crkve, gde je položila beživotno telo moje sestre na pod. Pastor i moja majka su počeli da se mole Bogu da povрати mojoj sestri život. Njene oči su bile izvrnute, njena vilica ukočena, a puls se nije osećao.

Kada se moj otac malo kasnije vratio kući sa bazena, sestra ga je čekala. “Bolje idite i nađite svoju ženu”, rekla je. “Vaša ćerka umire. Možda je već i mrtva”. Moj otac je potrčao ulicom do crkve da prebije sveštenika i da odnese svoju sestru u bolnicu. On je smatrao da je krajnje suludo moliti se kada ti je lekar potreban. Ali kada je već ušao u dom i video u kakvom je stanju moja sestra, shvatio je da je prekasno. Pao je na kolena, slomljen pred Bogom.

Sveštenik je rekao mojoj majci: "Pokušajte sada skinuti svoj pogled sa vaše ćerkice, i usmerite ga na Isusa, pogledajte na Gospoda". Moja majka koja je tada bila trudna samnom, podigla je svoje lice ka Bogu i rekla: "Gospode, ako mi ozdrviš ćerkicu, ja ću u potpunosti predati svoj život Tebi. Služiću Ti na bilo koji način koji Ti izabereš." Moja sestra beše isceljena istog trenutka. Počela je da plače, podigla se u sedeći položaj, osvrnula se oko sebe, i samo je želela da ide ću. Odneli su je kući potpuno isceljenu.

Nekoliko nedelja kasnije sam se ja rodio i lekar se saopštio: "Imate sina." Moj otac je lepršao niz bolnički hodnik, vičući: "Slava Gospodu, dečak je!" U to vreme, moja majka se molila: "Hvala Ti Gospode što si mi vratio nazad moju ćerkicu. A zavet koji sam Ti dala, da ću Te služiti, ispuniću kroz mog sina."

Od mojih najranijih dana, moja majka je zasadila Božju reč u moje srce. Dok bih se ljuljao u dvorištu, ona bi mi pomagala da naučim stihove iz Božje reči. Kada sam bio četiri godine, naučila me je da čitam koristeći Bibliju. Reči koje nisam mogao izgovoriti, čitao bih slovo po slovo. Posle bi ponovo izbrojala koliko puta nisam znao sva slova, a ja bih davao sve od sebe da ih opišem kako ona izgledaju. Smejala se dok se prisećala kako sam zvao slovo "v", zvao bih ga "šator naopačke". Sa strpljenje i ljubavlju bi me negovala i učila strahu Gospodnjem.

Kada sam već napunio sedmu godinu života, mogao sam nabrojati sve nazive knjiga u Bibliji i da ih pročitam slovo po slovo (spelujem). Kada je bilo vreme za spavanje, na nikad' nisam čuo bajke, nego samo događaje iz Biblije. Umesto Zlatokose i tri medveda, ja sam odrastao uz Davida i Mojsija. Moja majka bi me učila: ako je Bog sa tobom, onda ne treba da se plašiš bilo čega ili bilo koga. Ni jedan džin neće stati protiv tebe, ako je Bog sa tobom.

Ne sećam se da je uopšte postojalo neko takvo vreme da nisam znao ili voleo Boga. Ja nemam nikakvo svedočanstvo o obraćenju. Jednom prilikom sam načinio javno priznanje svoje vere kada sam kršten, ali izgleda da sam ja još od majčine utrobe već bio odvojen za Boga, i za Božju reč. Kada sam odrastao, odlučio sam se za karijeru neurohirurga, pa sam počeo pohađati časove koji bi me pripremili za tu profesiju. Kada bih govorio o svojim ambicijama, moja majka bi se samo nasmešila ohrabrujući me. Ona mi nikada nije spominjala zavet koji je dala u vezi mog života, kada sam se rodio.

Tokom mojih tinejdžerskih godina, Bog je načinio promenu u mom životu na letnjem kampu, gde sam se u potpunosti predao vodstvu Isusa Hrista. Bog je govorio mom srcu da čovek u životu ima mnogo većih potreba od onih fizičkih. Pomoć oko fizičkih potreba je samo privremena, a pomoć u duhovnim potrebama je za čitavu večnost. Bog me je pozvao da služim Njegovu vrstu izlečenja ljudskoj duši.

Mislio sam da će moja majka biti duboko razočarana kada čuje da njen sin neće postati lekar. Očekivao sam slegnuta ramena i izdužena lica, kada sam saopštio svojoj porodici promenu pravca za moj život. Ali kada sam rekao svojoj majci da sam osetio Božji poziv u službu i u biblijsku školu, ona se samo nasmešila i rekla: "To je dobro sine." Začudilo me je što nije zaplakala niti se iznervirala. Otišao sam u biblijsku školu, primio svoju obuku, i oženivši Kay, zajedno smo započeli našu službu. Pred smrt, majka mi je ispričala događaj o sestrinoj prividnoj smrti i o njenom obećanju Bogu što se zavetovala da će održati kroz mene. Ona je bila jedna od najdivnijih, bogobojaznih osoba koje sam ikada poznavao. Duboko duhovna žena i ogroman primer. Sada se mogu osvrnuti, i videti da sam čak od utrobe moje majke bio izabran i odvojen Bogu za službu koju je imao na umu za mene.

Jesi li znao da ovo isto važi i za tebe? Ako si kroz veru i ti položio svoju sudbinu za večnost u ruke Isusa Hrista koje su pune ljubavi, možeš biti siguran da Bog radi i oblikuje događaje i okolnosti tvog života u predivan mozaik koji će otkriti

Njegovog Sina ljudima oko tebe. Njegova ruka je nad tobom, kao što je i bila, mnogo pre nego što si se rodio.

Pozvan po milosti

Toliko je važno zapamtiti da je Božja ruka nad nama po milosti. Svi smo mi milošću pozvani. Kao što je Pavle rekao: "Ali kada se svide onome koji me je izabrao od utrobe moje matere i **koji je je pozvao svojom blagodaću.**" (Galatima 1:15) Ja ne zaslužujem da budem pozvan da služim Boga. Ja ne zaslužujem da budem spašen. Ja ne zaslužujem da budem u nebu. Sve što zaslužujem je najvrelije mesto u paklu. Ipak, nisam to dobio od Boga ni ja, ni bilo ko drugi od nas. Bog je milosrdno isplanirao naše živote i podario svakom od nas poseban zadatak da ga uradi. Neki ljudi su u mogućnosti da taj Božji plan ispune za samo sat vremena, dok su neki drugi od nas sporiji, težeg koraka, pa će nam trebati čitav životni vek da bi ispunili taj Božji krajnji plan koji je namenio za nas.

**Bog ima poseban zadatak za svakog
od nas da ga ispuni,
i zbog toga je neophodno da
svaki od nas bude spreman za taj zadatak.**

Seti se Mordokajevog pitanja upućenog Esteri: "Možda te je Bog baš zbog časa kao što je ovaj doveo do kraljevstva?" (Vidi Estera 4:14). Božji glavni cilj za Esterino postojanje beše ispunjen za samo nekoliko dana. Bog ju je podigao, i doveo u Persijske dvore, načinivši je ženom kralja Ahasvera, da bi kroz njeno posredovanje Jevreji mogli biti spašeni.

Bog ima poseban zadatak za svakog od nas da ga izvrši, i zbog toga je neophodno da svako od nas bude spreman za taj zadatak. Mnogi od nas će provesti većinu svog života u pripremama pre nego što dođe taj naš dan. Zatim ćemo ispuniti zadatak koji je Bog namenio za naše živote i krenuti dalje. Božja svrha za nas će biti ispunjena.

Gde god da se nalazimo, Bog ima razlog i svrhu što nas je baš tamo postavio. Njegova ruka se nalazi nad našim životima i nad svakom okolnošću u našem životu. Možda prolazimo kroz teške testove, ali poteškoće i nevolje su neminovne. Bog želi da razvije u nama karakteristike koje će nas osposobiti da ispunimo Njegov plan za nas.

Bog deluje u svakom od nas. Mi smo Njegovo remek-delo, Njegova poiëma (vidi Efescima 2:10). Bog će delovati u svakome od nas po Njegovoj milosti, da bi tako mogli izvršiti zadatak koji je On odredio za nas u Njegovom kraljevstvu i na Njegovu slavu.

Pazi se zamke

Sotona zna da je Božja ruka nad nama i zato pokušava da iskoristi naše slabosti i nemogućnosti da bi nas obeshrabrio. Sotona nas često tereti nekim bezrazložnim zahtevima, navodeći nas da pomislimo kako je Bog iza svega toga, podstičući nas da se naprežemo i borimo u dostignuću nekog stepena pravednosti koji je iznad naših mogućnosti.

I dok nas Sotona tako kinji i opterećuje, često padamo u očajanje. Postajemo krajnje obeshrabreni, i poželimo da odustanemo od svega. Kad god težimo da

ispunimo neka merila koja nije Bog postavio za nas, naša srca potonu, a rezultati toga mogu nekad postati tragični.

Pre izvesnog vremena, jedan hendikepirani mladić dolazio je u našu crkvu. Posle svake službe je učinio sve napore da dođe do mene da razgovaramo. Imao je teških problema pri govoru, ali sam se ipak divio njegovoj sposobnosti izražavanja unatoč svemu. Isto tako sam bio zadivljen i njegovom inteligencijom i svim njegovim pitanjima, koja su zaista bila dobra, duboka i oštroumna.

Ali je bio i krajnje uznemiren i potišten. Jednog dana je pokušao da se baci pred neki automobil na prometnom auto putu ispred crkve. Uneli su ga u našu kancelariju i molili su se sa njim dok su vlasti bile obaveštene da dođu. Smatrali smo da bi bilo dobro da ga pregleda neki lekar radi njegove sopstvene bezbednosti, pa su ga tako uneli u bolnicu, pregledali ga i pustili kući.

Bilo je jasno da pati pod ogromnim teretom osude. "Chuk", zaplakao je, "jednostavno ne mogu prestati s pušenjem." Pokušao sam da mu objasnim da se zbog toga ne brine i da ga njegovo pušenje neće načiniti drugorazrednim hrišćaninom. Sledeće nedelje se vratio u crkvu i rekao mi je da se Bog pobrinuo za njega. Ispričao je kako je došao do tačke potpunog predanja, ali još uvek se videlo na njemu da je uznemiren. Bilo je jasno, Sotona ga je optuživao zbog njegove slabosti tela, ali isto tako ga je kinjio i zbog njegovog hendikepiranog stanja fizički.

Jednog dana je ovaj teret obeshrabrenja i osude koštao života ovog mladića. Skočio je u svoju smrt sa balkona nekog visokog hotela – samo zato što je dozvolio neprijatelju da iskoristi njegovu slabost i da ga kroz nju obeshrabri.

Da je samo ovaj mladić mogao naučiti tu činjenicu da ne možemo biti više od onoga, za šta nas Bog osposobi! Niko od nas nije ikada uspeo da postigne išta vredno, bez dolavanja Božjeg Svetog Duha u nama i našim životima. Ali nemojmo brinuti. Nemojmo osuđivati sebe, i neprestano šibati zbog svojih padova. Treba jedino da prepoznamo i priznamo svoju slabost i da ponizno kažemo: "Gospode, znam da sam slab. Potrebna mi je Tvoja pomoć. Ja sada predajem sve ovo Tebi, i molim Te, Gospode, Ti uradi za mene ono što ja ne mogu za sebe". I On će to i uraditi!

Tu su svi dobrodošli!

Telo Hristovo je jedna predivna stvar. Svki deo tela je od vitalne važnosti. Kako bi bespomoćno i uvrnuto telo izgledalo kad' bi se sastojalo samo od usta! Bog je mene načinio ustima u Njegovom telu. Mnogi drugi delovi tela su od mnogo veće važnosti od usta. Kako je divno videti da telo Hristovo funkcioniše baš tako kako je to i zamišljeno, s ljudima svake vrste iz različitih društvenih slojeva i pozadina, radeći zajedno na tome da bi Boga služili u jedinstvu!

Bog želi da otkrije svog Sina tebi, bez ozbira odakle potičeš, i šta god da radiš tamo gde sada jesi. Dozvoli Isusu Hristu da blista kroz tvoj život, kroz tvoje ponašanje, kroz tvoje reakcije i stavove.

Nekada smo pevali ovu pesmu u crkvi: "Neka se lepota Isusova vidi u meni, sva njegova divna čistota i strast. O Božji Duše, Ti mojoj duši očišćenje daj, dok se sva lepota Isusa ne izrazi u meni." Ovo je mnogo više nego samo jedna lepa pesma i čudesna molitva. Ovo bi trebalo da bude želja srca svih nas: "O, Gospode neka se lepota Tvoja u meni vidi." Kao što se David molio: "... u buđenju svome nasitiću se prilike tvoje." (Psalam 17:15).

Božjim Duhom i oni što su ljupki ili grubi, i oni što su snažni ili slabi, i oni što su briljantni ili sporiji bivaju promenjeni na lik Isusa Hrista. Svi smo mi zajedno

predmet Njegove milosti. I svi ćemo konačno, biti sretni i zadovoljni kada vidimo da smo postali poput Njega i Njegovog obličja.

Kako bi to inače, drugačije moglo biti?

4. Portret milosti

Jedno je govoriti o milosti u nekom izdvojenom smislu, a nešto sasvim drugo opisati je onakvu kakva ona jeste. Ako se za neku sliku može reći da “vredi kao 1000 reči”, kakvu bi onda sliku predstavljala milost? Možda je najbolja slika milosti u celoj Bibliji predstavljena kroz jedan starozavetni lik, koga su citirali mnogobrojni pisci Novog Zaveta. Avraam je opšte prihvaćen kao otac onih što veruju – otac vere. On nam pruža jasnu sliku o milosti, šta ona jeste i šta ona čini.

I u knjizi Rimljanima i Galatima, apostol Pavle se vraća Avraamu kao osnovnom primeru koga je Bog prihvatio na osnovu njegove vere. U Rimljanima 4:3, Pavle piše: “Jer šta kaže pismo? Avraam je poverovao Bogu i to mu je uračunato kao pravednost.” Apostol koristi isti primer i u Galatima 3:6-7, gde piše: “Kao što je i Avraam, poverovao Bogu i uračuna mu se u pravednost.”, i “Poznajite, dakle da su Avraamovi sinovi oni koji su od vere.”

Vratimo se događaju

Prva Mojsijeva 15 nam govori da Avraam i njegova žena Sara, nisu mogli imati dece. A opet, Bog im je dao obećanje da će svi narodi zemlje biti blagosloveni kroz njihovo seme. Uprkos svim nemogućnostima da se to ostvari, Avraam je verovao Bogu. I Mojsijeva 15:6 kaže: “Avraam je poverovao **Bogu** i to mu je uračunao kao pravednost”.

Kako su godine prolazile jedna za drugom, a bebe nije bilo, Avraam i Sara su počeli sumnjati u ispunjenje Božjeg obećanja, tako da je Sara uzela stvari u svoje ruke, predlažući Avraamu da legne sa njenom sluškinjom Hagarom, da zatrudni. I onda će zajedno odgajati to dete kao da je to njihovo rođeno. (Kako je interesantno da pomisao o surogat majkama baš i nije toliko dostignuće modernog vremena koliko mislimo?). Hagar je zatrudnela i rodila sina, koga su nazvali Išmael. Ali kada je ovo dete napunilo svoju 13. godinu, Bog je ponovio svoje obećanje Avraamu. Avraamu je i dalje bilo teško poverovati da će mu Bog dati sina sa Sarom. Rekao je Bogu kako je sve to lepo zamišljeno, ali u stvarnosti, Išmael je već bio tu – zašto ne bi jednostavno on bio blagoslovljen? Kako je ohrabrujuće da se čak i Avraam, čovek koga Biblija naziva “otac svih koji veruju” (Rimljanima 4:11) borio s tim da poveruje da obećanje može biti ispunjeno kroz Sarino seme: kada je Gospod ponovio svoje obećanje da će dati sina kroz Saru, to je izgledalo toliko neverovatno da se Sara smejala. Nekoliko godina kasnije kada se obećanje već ispunilo i kada se Sara porodila, nazvali su svog sina Isak, što znači “smeh”. Kako je Isak rastao, njegov stariji brat Išmael je postajao kivan na svu tu izdašnu pažnju koju je dete obećanja dobijalo. Na slavlju u čast Isakovog odvojenja, Išmael je stao sa strane, rugajući se svom bratu.

Kada je Sara videla njegovo zlobno ponašanje, zahtevala je od Avraama da ih oboje otera i njega i njegovu majku Hagaru. I zahtevala je da Išmael nema nikakvog udela u nasledstvu što su namenili Isaku.

Naravno Avraam je bio skrhan zbog ovakvog obrta, ali Bog ga je uverio da će se on pobrinuti za Išmaela. Avraam je tako poslušao Saru i izgnao robinju i njenog sina. Bilo je jasno da oni ne mogu biti naslednici Božjeg obećanja i svih tih blagoslova.

Slikajući sliku

Kada je Pavle želeo podupreti svoju misao pravednosti kroz milost koja opet dolazi verom, on je usmerio svoje čitatelje na Avraama. On je ispričao Avraamov slučaj koji u sebi nosi alegorične crte preko kojih je mogao objasniti svoju poruku.

Po tradiciji, rabini (učitelji) Pavlovog vremena su smatrali da u osnovi postoje samo dva načina interpretacije za svaki odeljak u Božjoj reči. Prvi način bi nazivali **pe'sat**, koji je upućivao na jednostavno i vidljivo značenje teksta. Takođe su smatrali da je u svakom odeljku Božje reči sadržano i neko skriveno značenje **remez**. Neki rabini bi se pridržavali još dva dodatna načina tumačenja: **d'ruš**, koji bi sadržali alegorički način tumačenja i bilo šta što nije doslovnog značenja i **sad** (što znači tajnu) što bi skrivalo neko alegorično značenje. Posledica ovih složenih i često protivrečnih načina učenja je bila ta da su prosečne osobe tog vremena uvek ostajale zbunjene i pune sumnji što se tiče Božje reči.

Moje uverenje je da je najbolje usresrediti se na jednostavno i samo po sebi vidljivo značenje teksta. Bog je u potpunosti sposoban da kaže ono što želi. Mnogi su odstupili od jasnog naučavanja Biblije zbog toga što su jurili neka produhovljena i čudnovata tumačenja Božje reči. Priznajmo, čak i iz najbezazlenije bajke tetke Hubard¹ možemo izvesti neku produhovljenu, fantastičnu propoved, ako hoćemo. Zamislite samo tu duboku, duhovnu lekciju koju možemo izvesti iz toga kada je ova žena prišla svom ormariću da bi dala svom jadnom psu jednu kosku. Dok je zamišljamo kako je pritisnuta osećajima napuštenosti, obeshrabrenja i praznine života, jer je njen ormarić bio potpuno prazan. Kakvog li tragičnog dana kada nam svi izvori presuše!

Uz malo mašte možemo od najmanjeg miša napraviti slona i to zapakovati u doktrinu. Zato je u suštini najbolje pravilo, da izbegavamo alegorična tumačenja, osim da nam sama Božja reč daje osnove za tu alegoriju. U ovom slučaju, Pavle potaknut Svetim Duhom, daje jedan alegoričan opis iz Avraamovog života kome možemo verovati: "Napisano je naime, da je Avraam imao dva sina: jednoga od robinje, a drugoga od slobodne. Ali onaj od robinje rođen je na telesan način, a onaj od slobodne – na osnovu obećanja. Sve je to slikovito rečeno: ove dve žene – to su dva Saveza, jedan od Sinajske gore, koji rađa za robovanje; i to je Hagara. Jer Sinajska gora je u Arabiji, ona odgovara sadašnjem Jerusalimu, koji robuje sa svojom decom. Gornji Jerusalim, međutim slobodan je i on je naša mati. Napisano je naime: Razveseli se nerotkinjo koja ne rađaš, klikni i uzvikni ti koja ne trpiš porođajne muke; jer ostavljena ima više dece nego ona koja ima muža". A vi ste braćo, deca obećanja kao Isak. Ali kao što je nekada onaj što se rodio na telesan način gonio onoga koji je na duhovan način rođen, tako biva i sada. Nego šta kaže pismo: "Odbaci robinju i njenog sina; jer robinjin sin neće naslediti sa sinom slobodne." Zato, braćo, mi nismo deca robinje nego slobodne" (Galatima 4:22-31).

Značaj cele priče

Pavle nam govori da ovi događaji ne samo da su od velike važnosti u istorijskom smislu, nego su i dobra slika naprezanja onih što pokušavaju naslediti Božje blagoslove kroz svoja dela. Hagara i njen sin su slika onih što pokušavaju postati pravedni pred Bogom kroz ispunjavanje zakona. Kad su već i Avraam i Sara bili u očaju što ne vide ispunjenje obećanja, okrenuli su se svojim delima, što je dovelo do slomljenog srca, punog bola i osujećenosti. Pošto je Išmael bio rešenje po telu, on predstavlja onu vrstu ljudi koji teže da budu blagosloveni zbog svojih dela. A Isak, s druge strane, je dete obećanja, predstavljajući one koji će naslediti Božje blagoslove kroz veru. Zanimljivo je kako je Išmael ismevao Isaka i oni što danas žive

---

¹ Američka bajka za decu

pod zakonom isto tako nastavljaju da omalovažavaju one što su izabrali da žive po veri.

Pavlovo mišljenje je da su judeisti svojom taktikom pritiska doprineli dosta konfliktima među ovom braćom. Zato bi mnogo bolje bilo da su i u Pavlovo vreme izgnali one – poput Išmaela – koji su se toliko grčevito držali zakona misleći da će tako postići pravednost.

To se i ispunilo. 70-te godine posle Hrista, baš kroz uništenje Jerusalima kroz Rimske legije pod vođstvom Tita. Oni koji su do tada proganjali muškarce i žene zbog njihove vere, sada su došli u tu situaciju da ih bukvalno izgnaju.

**Sloboda, obećanja i blagoslovi Božji
pripadaju svima onima koji žele
pravedno stati pred Boga kroz Isusa Hrista.**

Pavle postavlja kontrast pri kraju između turobnih zakonodržaca i predivne budućnosti što su deca vere. On citira Izaiju i kaže: “Razveseli se nerotkinjo koja ne rađaš, klikni i uzvikni ti koja ne trpiš porođajne muke; jer ostavljena imaš više dece nego ona koja ima muža” (u 4:27) . On pod ovim podrazumeva – da će svi oni vernici što se skupe u kraljevstvu Božjem po veri, s ogromnom prednošću zaobići sve one što su pokušavali dosegnuti Boga preko svojih dela.

I onda alegorija dolazi do vrhunca u 31. stihu: “Zato, braćo, mi nismo deca robinje nego one slobodne.” Svi oni koji pripadaju Hristu će naslediti blagoslove Božje, postavši deo datog obećanja Avraamu da će kroz seme njegovo biti blagosloveni svi narodi zemlje.

Mi zaista jesmo blagosloveni kroz seme Avraamovo, kroz Isusa Hrista. Sloboda, obećanja i blagoslovi Božji pripadaju svima onima koji teže za pravednošću pred Bogom kroz veru u Isusa Hrista. Kao deca obećanja i kao primaoci Božje bezuslovne ljubavi sada već možemo uživati u toj predivnoj postojanosti svog hoda s Hristom. Kao što jedna pesma tako lepo kazuje: “Isus je platio sve. Sve dugujem samo Njemu. Greh što ostavi grimizan trag, on opru belje i od snega.” Kada se pojavimo pred Božjim tronom, mi stojimo u senci strahopoštovanja svega onoga što je Hrist uradio za nas. I dok vidimo silu Božjih obećanja, nijedan od nas neće reći: “To sam ja sve svojom vernošću i odlučnim naporima postigao, kao i ovu slavu.” Umesto toga ćemo svi pognuti svoje glave, preplavljeni radošću i reći: “Hvala Ti Isuse, za sve si zaslužan Ti! Znao sam da me možeš spasiti. Znao sam da kroz svoja dobra dela nikada neću moći spasiti sebe! Hvala Ti Gospode.”

Ključno pitanje

Takva je bila i Avraamova vera. Ali ključno pitanje je: Kada je Bog proglasio ovog čoveka pravednim – kada je već bio obrezan, ili još pre njegovog obrezanja? Lažni učitelji u Galileji su govorili: “Ti ne možeš biti pravedan bez obrezanja.” Oni su uporno tvrdili da je ovaj ritual bio od osnovne važnosti za spasenje.

Kada je onda dakle Bog pripisao pravednost Avraamu zbog njegove vere? Da li pre ili posle tog rituala obrezanja? To se desilo **pre**, a ne posle! Avraam se već smatrao kao pravednik pre nego što je išta znao o ovom ritualu. Potvrda te pravednosti koja mu je pripisana se može naći u I Mojsijevoj 15, gde se ritual obrezanja još ni ne spominje, nego tek u kasnijim poglavljima. Pravednost je Avraamu pripisana onog trenutka kada je s uzdanjem poverovao u Boga.

Ovo isto važi i za tebe i mene. Onog trenutka kada s pouzdanjem uzverujemo u Isusa Hrista, Bog nam pripisuje pravednost, ne na osnovu onoga što smo već uradili ili ćemo tek uraditi, nego jednostavno na osnovu naše vere u Isusa Hrista.

Jer je Hrist Gospod nebesa, Sin Božji, i moj osobni spasitelj, zbog toga želim da mu verujem. I kada se to zaista desi, Bog kaže za mene: "Pravedan". Jednom su pitali Isusa: "Šta da radimo da bismo činili dela Božja?" Isus im odgovori: "Ovo je delo Božje, da verujete u onoga koga je on poslao." (Jovan, 6:28-29). Ako želiš činiti Božje delo, onda uzveruj u Isusa Hrista. To je Božje delo. To je ono što Bog traži od tebe.

Ali, kakva je prava vera?

Zanimljivo kako i Jakov – koji piše poslanicu nekim hrišćanima da ih malo ispraši i motiviše da se pokrenu iz učmalosti – takođe koristi Avraama kao sliku vere. Njegova glavna poenta je bila da pokaže kako je vera bez dela mrtva (Jakov 2:26). Jakov govori da je Avraama njegova vera dovela do određenih stvari, i zbog toga je Bog uvažio njegovu veru: "Vidiš da je vera saradivala sa njegovim delima, i vera je delima došla do svog ispunjenja. I ispuni se pismo koje govori: Poverova Avraam Bogu i uračuna mu se u pravednost i nazva se prijatelj Božji". (Jakovljeva 2:22-23).

**Naša dela moraju biti u saglasnosti
s onim što verujemo.
Vera nije samo ono što govorimo,
vera se iskazuje i onim što činimo.**

Drugim rečima, ona prava vera je mnogo više od samih reči. Prava vera dovodi i do onih pravih dela. Ako zaista, iskreno verujem u određenu stvar, onda će i moja dela da se podudaraju s mojim uverenjem. Mogu se protiviti nečemu, ali ako moja dela ne potvrđuju moje uverenje, tada moja vera može da se dovede u pitanje.

Kao na primer, mogu reći da verujem da će u ponedeljak ujutro doći do velikog kraha na berzi i da će novac izgubiti svu vrednost. Jer će banke da se zatvore i sva ušteđevina će postati nedostupna, tako da niko neće biti u mogućnosti da dođe do svog novca. A opet, ako smesta ne odem do banke da povučem svu svoju ušteđevinu, ti s pravom možeš reći da nisam ni ja sam zaista verovao u ono što sam govorio.

Naša dela moraju biti u saglasnosti s onim što verujemo ili će naše uverenje biti dovedeno u pitanje. Zato što je Avraam iskreno verovao da će kroz Isakovo seme doći do njegovog potomstva, on je bio u stanju da odvede svog sina na planinu, da ga položi na oltar, i podigne nož u vis. I bio je spreman da i spusti taj nož skroz do kraja, jer je verovao Božjem obećanju – da će njegovo potomstvo proisteći kroz Isakovo seme (mada Isak u ovom trenutku nije imao još ni jednog potomka), bio je voljan da poslušá Boga i da prinese Isaka kao žrtvu. On je znao da je Bog sposoban vaskrsnuti Isaka iz mrtvih ako treba da bi ispunio svoje obećanje (vidi Jevrejima 11:19).

Tolikom jačinom je on verovao Božjem obećanju. Koliko mi verujemo Božjim obećanjima? Pre mnogo godina sam čuo za nekog čoveka kome je nestalo goriva usred mećave i morao je tražiti malo ulja od suseda. Reka koja je proticala između njegove i susedove kuće je bila zamrznuta, pa se zato pažljivo spustio na svoje ruke i kolena, ispružajući se što je više mogao, da bi svojim zglobovima prstiju pokuckao

led i tako odredio njegovu debljinu. Na ovaj način je on centimetar po centimetar prelazio reku ispipavajući i puzeći po ledu. Ubrzo su mu zglobovi već skroz bili krvavi. I baš pre nego što će stići do druge strane reke, čuo je neku buku iza sebe i ugledao čopor konja kako tutnji preko reke.

Tako i neki od nas kažu: "Verujem ja Božjim obećanjima" ali ipak kuckamo po Njegovim obećanjima da proverimo da li će nas izdržati. Sve proveravamo pažljivo, centimetar po centimetar. "Znam da je Bog rekao da će se pobrinuti za sve naše potrebe" – kažemo – "ali nisam siguran da li će i za ovo. Ovom računu se približio rok za isplatu – pa kuckam da vidim da li će me podržati. Nadam se da je Njegovo obećanje sigurno i da će me izdržati. A drugi, nasuprot ovome, upuste se u sred avantura Božjih obećanja. Jer su naučili da se Bog uvek drži svojih obećanja, bez obzira koliko okolnosti loše izgledale. Možda su i oni nekada bili tapkači po ledu, ali su iznova i iznova otkrili Božju vernost. Vremenom se njihova vera osnažila i počeli su delovati po veri. Svi naši postupci proističu iz naših najiskrenijih uverenja i to se očituje kroz život.

Avraamova vera se očitovala kroz njegova dela. Da je stao da se svađa sa Bogom, ne bi se odrazila prava vera. Zamisli da je rekao: "Bože, pa nemogu da ti žrtvujem Isaka. Gospode, pa kako to misliš? On je moj sin. Obećao si da će kroz njega narodi ovog sveta biti blagosloveni. Gospode pa ne mogu učiniti to." Mnogo ljudi misli da samo po sebi izgovaranje nečega čini to i verom. Ali vera nije samo ono što ti izgovaraš, vera povlači za sobom i dela. Ona se izražava kroz to što činiš. Zbog toga i Jakov, citirajući isti odeljak Starog zaveta kao Pavle, pokušava da dokaže da je vera bez dela mrtva. Kada kažeš da veruješ u nešto, a ipak ne izražavaš to kroz život, dokazuješ da nemaš pravu veru. Prava vera se izražava kroz dela koja su u saglasnosti s tom izrečenom verom. Avraam je verovao Bogu i zbog toga se njegovo uverenje izražavalo kroz dela koja su bila u saglasnosti s njegovom verom. Zbog toga je Bog uračunao njegovu veru kao pravednost. Avraam nije bio pravedan zbog svojih dela. On je bio pravedan zbog onoga u šta je verovao.

Ono što je on uradio, bilo je u saglasnosti s onim što je verovao. Bog je uzeo to uverenje i pripisao Avraamu pravednost zbog njegove vere.

Da li shvataš?

Naravno, ovo ne znači, da će naša dela uvek biti savršena! Kao Božja deca koja veruju u Isusa Hrista, bićemo deo jedne duhovne borbe. Pa iako je naš duh obnovljen u Isusu Hristu, još uvek svoj život živimo u ovim raspadljivim kućama što su naša telesa. Moja raspadljiva kuća ima žestoke zahteve. Ponekad se borim sa svojim telom da ne uradim one stvari koje želi. Ponekad se moja dela suprote mojoj veri u Isusu Hristu.

Ali ja ne mogu ostati da živim u takvom stanju. Možda ću posrnuti i pasti, kao i svi drugi, ali neću ostati da ležim tako. Duh mi neće dozvoliti da ostanem u ležećem stanju. On me hrabri i pomaže mi da ponovo ustanem. Kada posrnem ili padnem, Bog neće izvaditi gumicu za brisanje da izbriše moje ime iz knjige života. Kada pokušavaš da naučiš svoga sina ili ćerku da hodaju, i onda posrnu nećeš se izderati: "Beži odavde, derle jedno. Više mi nisi dete, kako si mogao tako pasti! Odričem te se." Ne, ti podižeš svoje dete i kažeš mu: "Dobro je, nije strašno. Probaj ponovo. Dođi tati, sada. Hajde! Hajde!" Ti ohrabruješ svoje dete da pokuša iznova i iznova. Ti si Božje dete. On pokušava da ti pomogne da razviješ svoj hod sa njim. Zaista je utešno zvati da čak iako posrremo ili padnemo, On nas neće izbaciti govoreći nam: "Više mi nisi dete, kad si tako posrnuo!" Umesto toga, On nas podiže i čisti prašinu s nas. I kaže: "Dobro je, probaj sada ponovo."

Onaj koji je rođen od Boga, ne može živeti u grehu. Mi ne možemo živeti životom greha. Ako to ipak činimo, time dokazujemo da ne verujemo u ono što govorimo da verujemo. Avraam je verovao Bogu i dela su sledila njegovo uverenje.

Naravno to ne znači da se Avraam nikada nije pokolebao ponovo u svojoj veri, kada je već predao svoj život Bogu u veri. Daleko od toga! Biblijska potvrda Avraamove vere u I Mojsijevoj 15:6 se nalazi u sendviču dva događaja koji opisuju dve velike omaške njegovog života. U poglavljima 12 i 20 I Mojsijeve, su opisane Avraamove laži, izmišljene da bi mu spasle glavu, umesto da se oslonio na Boga i Njegovu zaštitu. I Avraam je isto mogao biti tapkač po ledu, ali to nije bila ona dominantna karakteristika njegovog života. I on je doživljavao povremene omaške, kao i svi mi, ali on nije živeo u tim omaškama. On je živeo svoju veru do te mere da ga je Biblija nazivala čovekom vere. Avraamova vera ga je navodila na delovanje po veri.

A opet, nisu njegova dela bila ta zbog kojih mu je Bog dodelio svoju pravednost; njegova pravednost mu je dodeljena zbog njegovog verovanja. To važi i za nas. Naša vera zasigurno treba da nas dovede k životu poslušnosti i ispravnih dela, ali nam ta ispravna dela i poslušnost neće zaraditi pravednost pred Bogom. Pravednost Isusa Hrista nam je dodeljena kroz veru. Na osnovu te činjenice da ja verujem u Boga i da se pouzdajem u Isusa Hrista, ja postajem sin Avraamov. Pošto postajem potomak samim tim nasleđujem i sva ona obećanja i zavetne blagoslove koje je Bog dao Avraamu.

Evandjelje milosti je propovedano već mnogo ranije kroz Avraama. Njegov život je predivna slika onoga što milost zaista jeste i šta ona čini. Ona je mnogo lepša od bilo koje slike okačene u Luvru, Pradou ili u Metropolitan muzeju umetnosti. To je zadivljujući portret Božje ljubavi prema grešniku koji polaže svoje potpuno pouzdanje u Njega. A ono najlepše u celoj slici je da se svi mi nalazimo u pozadini, označeni rečju "blagosloven".

5. Korak po korak

Pre dobrih par godina, jedan od mojih bliskih prijatelja bavio se raznošenjem namirnica u prodavnice. I tokom tih isporuka se upoznao sa ženom jednog čoveka koji je bio vlasnik neke male prodavnice. Počeli su da se zafrkavaju i šale jedno s drugim, i pre nego što su uopšte postali ičeg svesni već su se redovno nalazili da uz kaficu popričaju. Uskoro su se našli u zanosu zaljubljenosti, ostavljajući svoje porodice i počevši svoj zajednički život. Tada nas je žena mog prijatelja nazvala i tražila da se molimo za njega.

U međuvremenu je službenik iz crkve koju je naš prijatelj pohađao, došao da ga poseti. Ovaj pastor mu je rekao kako je imao viziju crnih mrtvačkih kola, i ako on neće napustiti ovu ženu i vratiti se svojoj ženi, oni će ga silom izneti iz te sobe. Ovaj nasilnički pristup ga je samo još više razljutio ukopavši ga još više u svoju nemoralnoj odluci. Tada me je njegova žena nazvala i pitala da li bih razgovarao sa njim. Pristao sam da odem, i pronašao sam svog prijatelja u oronulom stančiću od garaže u siromašnom delu grada. Videvši njegov prljavi mali dom, pogodilo me saznanje koliko je izgubio. Njegova žena i ćerke su bile predivne osobe. Njihom dom

se nalazio u predivnom delu grada. Ovaj čovek je prodao svoju dušu za koricu hleba. Kako je prišao vratima, izraz sramote je prekrivao njegovo lice. Bio je jako učtiv i pozvao me da uđem i sednem. I kako sam pogledao unaokolo na novi život svog prijatelja pomislio sam: o Bože! Kako je mogao da se odrekne tolika toga lepog za tako malo i ništavno?

Moje se srce slamalo, jer sam voleo ovog čoveka. Prizor onoga u šta je upao me je kidao. Nikako nisam uspeo da prikrijem svoja osećanja, i na moju veliku sramotu počeo sam plakati. Preplavila me je tuga, a kada mu je ljubavnica izašla iz kuhinje, sve što sam mogao bilo je samo jecanje. Na kraju me je već toliko bilo sramota da sam rekao: "Žao mi je. Znam da sam došao da te posetim, ali sada jednostavno ne mogu govoriti". Ustao sam i otišao, idući kući, osećao sam se kao budala. Žena mog prijatelja me zamolila da ga posetim u nadi pomirenja, a ja sve što sam uspeo je, da sednem i plačem tamo.

Sledećeg jutra su me nazvali telefonom i saopštili mi šokirajuću novost. Moj prijatelj se vratio svojoj ženi i porodici samo nekoliko sati nakon moje posete.

Šta je Bog koristio da bi uradio to čudnovato isceljenje jednog slomljenog odnosa? Sigurno ne neki stav "svetiji sam od tebe". Mislio sam da sam užasno uprskao stvar – ali sam otkrio da kad god izaberemo da hodamo po Duhu, Bog uživa da radi moćne stvari na čudesan i neočekivan način.

Hodanje u Duhu je jedna čudesna mogućnost. To ne znači da kroz život lebdimo s oreolom iznad glave s anđeoskim osmehom na licu. Možemo biti duhovno nastrojenog uma, ali i dalje shvatati ljude što se zemaljskih stvari tiče. Neki vernici toliko snažno reaguju protiv toga što je naša kultura postala prožeta svetovništvom, da gube sposobnost komuniciranja sa svojim prijateljima, rođacima i susedima. Hodanje u Duhu nas ne vadi iz realnosti; to nam pomaže da funkcionišemo u realnosti s optimalnom efektivnošću.

Zajedništvo pre svega

Neko je jednom rekao: "Glavno je, da glavna stvar ostane glavna." Koliko je to istinito u duhovnoj sferi! Hodanje u Duhu jeste neverovatno praktičan predlog, ali moramo imati na umu da to nije naša tačka polazišta. Naše zajedništvo će uvek prethoditi nekom određenom ponašanju.

Odličan primer ovog principa se može naći u knjizi Efežanima. Prva tri poglavlja se bave zajedništvom. Pa zatim tek u četvrtom poglavlju počinje sa: "Molim vas dakle... (hodajte) živite dostojno zvanja u koje ste pozvani." Zajedništvo dolazi na prvo mesto jer ono daje osnove za sve drugo što sledi.

Ako pokušamo hodati, bez da smo prvo utemeljili pravo zajedništvo, nećemo uspeti. Hod, kao prvo, iziskuje balans. Ovo je istinito čak i u fizičkom okruženju. Pre nego što deca načine svoj prvi korak, moraju naučiti kako da održavaju svoju ravnotežu sedeći. Sledeće što savlađuju je stajanje. Zatim uče kako da se teturaju malo okolo i tek onda razvijaju sposobnost hoda. U knjizi Efescima, Pavle nam govori ako razumemo šta znači stajati sa Hristom, onda ćemo biti na početku iskustva Božje sile, koja nam pomaže da hodamo na način koji je Njemu ugodan. Ovde možemo zapaziti određeno napredovanje. Prvo dakle, moramo imati uravnoteženo zajedništvo s Bogom, i tek tada možemo naučiti da hodamo (tj. "živimo" u našim prevodima). Nekada smo svi mi živeli po telu, slušajući želje našeg uma i tela, pa smo tako bivali otuđeni od Boga. Ali, posle je Božja milost transformisala naše živote i počeli smo uživati u tom divnom zajedništvu s Gospodom. I možemo nastaviti uživanje tog dubokog zajedništva onoliko koliko dozvolimo Božjem Duhu da preuzme kontrolu nad našim životima.

Hodajući u skladu s onim što govorimo

Mnogi tvrde da imaju zajedništvo s Bogom, pa se čak i služe određenim hrišćanskim frazama i uzrečicama, ali oni nisu ni blizu tog hoda sa Bogom u bilo kakvom praktičnom smislu. Od velike je važnosti zato da naučimo da hodamo u skladu sa onim što govorimo. Naši životi moraju biti dosledni našem pozivu, blagoslovima i tom novom zajedništvu s Bogom.

**Naš um je ono bojno polje
gde se odlučujemo da li ćemo živeti
po Duhu ili po telesnim željama.**

Pitanje se postavlja, kako onda ovo postići? Kako izbeći da nas ne povuče mamac ovog sveta? Pavle ima odgovor za to u Galatima 5:16: "Nego velim: živite¹ (hodajte) u Duhu pa nećete vršiti požudu tela."

U grčkom prevodu ova reč "hodati" ili "živeti" u ovom odeljku opisuje dominantnu karakteristiku neke osobe. Ako je neko bio na glasu da je prava tvrdica, onda bi on bio poznat kao osoba koja "hoda" u pohlepi. Ako je osoba po svom karakteru brižna i puna pomoći, ta osoba bi bila poznata kao osoba koja "hoda" u dobrotivosti.

Hodati u Duhu znači, da dozvolimo Svetom Duhu da preuzme kontrolu nad našim životima. Svaki dan nam je dat izbor da živimo po Duhu ili po svojim sopstvenim telesnim željama. Naš um je ono bojno polje gde se odlučujemo koje će preovladati.

Od velike nam je pomoći da se prisetimo da je Bog taj koji je kreirao ljudski um, što može funkcionisati poput kompjutera. Kompjuter može proizvesti samo ono što je programirano u njega. Isto tako je i naš um programiran svaki dan. Ako ono što smo uložili u njega proizlazi iz tela, naš život će biti okarakterisan po telu. Ako pak naš um programiramo sa stvarima što proizlaze od Duha, naši životi će početi odražavati prioritete Duha.

Lako je upasti u zamku i govoriti kako je od osnovne važnosti naš duhovan život, a ustvari prioritet broj jedan je još uvek težnja da se ugodi telu! Jedan od najvećih problema sa kojima se suočavamo u životu, je zasigurno sila naše pale prirode koja nas još uvek može kontrolisati. Kako onda možemo postati slobodni od tog naizgled nepobedivog ropstva telu?

Jednostavan ali opet toliko temeljit odgovor je: **Nemoj se boriti protiv tela, nego ojačaj svoj Duh!** Nemoj se boriti protiv tame, nego jednostavno samo upali svetlo.

Da bismo u ovom uspehi, prvo moramo prepoznati da naša priroda poseduje kako duhovnu tako i telesnu stranu. Ako želimo hodati u Duhu, onda moramo jačati našeg duhovnog čoveka. Svima nam je poznato kako to izgleda kada podhranjujemo našu telesnu stranu prirode. Ako propustim neki obrok da nahranim svoje telo, ono se ne libi da me podseti svojih potreba.

Neko mi je jednom rekao da posle tri dana posta, glad nestaje. Za mene je baš suprotno važno. Kada već tri dana postiš, tvoj um će postati obuzet sanjarenjima o najugodnijim smesama što se god može zamisliti. Ovo je jednostavno samo način na koji me telo podseća da ono zahteva da se pobrinu za njega. I onda nahranimo svoje telo. Da bismo fizički ojačali – mi vežbamo i uzimamo razne vitamine. Da bi

---

¹ Pisac na engleskom koristi reč: hodajte, što i u grčkom konkretno podrazumeva hod, šetnju, ali srpski prevod E. Čarnića koristi reč: živite. (Prim.prev.)

postali duhovno jaki, potreban je sličan tretman. Moramo redovno jesti hleb života tj. Božju reč.

Primajući Božju reč

Kako je ironično, da nam je čitanje Božje reči uvek negde na zadnjem mestu što stičemo uraditi. "Naravno, znam da treba da provedem vremena u Božjoj reči" – kažemo – "ali, eto baš sada nemam puno vremena za to." U suštini mi postimo u Duhu. Naša duhovna strana je često podhranjivana neredovno, na mahove i na neruavnotežen način. Zanimljivo je da redovno, sistematsko proučavanje Reči Božje sa "hajde da otvorimo Bibliju nasumice pa šta nam prvo zapade za oko" stavom. Često nemamo naviku postojanog biblijskog proučavanja, niti ličnog duhovnog rasta! Na kraju uvek završimo s redovnim podhranjivanjem telesnih područja, zanemirujući potrebe duha. Rezultat toga je da nam duhovni čovek oslabi a telo počinje dominirati. Ako želim da moj duhovni čovek očvrstne, to samo podupire motiv da sejem na korist duha. Ne mogu sejati u korist tela, a da se pri tome nadam da će sve to nekako proizvesti duhovne plodove. Da bih mogao hodati u Duhu, ja moram podhranjivati svoj duh. To znači da, moram stići do te odluke da želim ući u Božju reč sve više i više. Jov je rekao: "Zapovesti usta njegovih nisam napustio, volju svoju sam savio po rečima usana njegovih." (Jov 23:12). Važno je shvatiti suštinsku vrednost Božje reči, kakva ona zaista jeste. Isus je rekao da su Njegove reči duh i život. Tako je od suštinske važnosti redovno sistematski provedeno vreme u Božjoj reči, ako želimo hodati u Duhu.

Biti u prisnom zajedništvu s Bogom

Još jedan suštinski prioritet od velike važnosti je molitva, da bi mogli iskusiti radosti tog hoda u Duhu. Dok nas ispunjava skroz ta radost uzbuđenja što razgovaramo s Bogom, mi u stvari bivamo ojačani u svom duhu. Postajemo više svesni Božje prisutnosti u svemu što činimo i u svakoj okolnosti koja nas okružuje.

**Hodati u Duhu jednostavno znači da
slobodno svojom voljom,
činimo Boga našim stalnim saputnikom.**

Time što postajemo svesni Božje prisutnosti, otvaraju se vrata našeg razumevanja ka punijoj i razvijenijoj slici posmatranja sveta. Uveren sam, da je naša najveća potreba postala – da budemo svesni Božje prisutnosti u svemu i svagda. Kada je Pavle razgovarao sa epikurejskim i stoičkim filozofima u Atini, kako je to zabeleženo u Delima 17, on reče: "Jer u Njemu živimo i mičemo se i jesmo" (28. stih).

Naši životi uočljivo mogu biti promenjeni, kada dođemo do spoznaje da je Bog sa nama neprestano. Ako izgubimo iz vida ovu činjenicu to nas može dovesti do duhovnog uništenja. Što je Bog više udaljen iz naše svesti to više jačamo u težnji da ugodimo i dobro nahranimo našu palu prirodu. Kada posrnemo i padnemo, možemo uperiti prst na mnoge spoljne faktore da bi opravdali naše ponašanje, ali koren našeg problema je da smo zanemarili održati svesnost Božje prisutnosti u našem umu. Uputstvo za hodaње u Duhu jednostavno znači da slobodno svojom voljom, činimo Boga našim stalnim saputnikom, dok prolazimo kroz dan.

Kada hodamo u Duhu, živeći u stalnoj svesnosti Božje prisutnosti, više nam neće trebati bilo ko, da nas bocka i navodi propovedima kako da živimo po hrišćanskim merilima. Naš život će doživeti potpunu promenu, sve dok imamo na umu Božju ljubav i blizinu.

Pretvarajući iritaciju u radost

Kada dozvolimo Svetom Duhu da vlada nad našim životima, tada se korenito počne menjati naš način posmatranja čak i onih najsvetovnijih stvari. Možda će naše okolnosti spolja gledano ostati iste, ali će naš stav prema njima u potpunosti doživeti promenu, tako da ćemo pronaći radost čak i u onim stvarima koje su nas nekada iritirale.

Svi ponekad moramo uraditi neke stvari koje su nam prosto odvratne. I onda prolazimo kroz klasičan pristup “što dalje to bolje”, ali koliko god to mrzeli, znamo da će naša situacija biti samo još gora ako to ne uradimo.

Užasno ne volim iznositi smeće, ali opet znam ako to ne uradim, uskoro će mi se na ulazu širiti razni “miomiris”. Zato stisnem zube i uradim. Mnogo bih radije uživao u porciji čokoladnog sladoleda umesto toga, ali ako zanemarim svoju dužnost, uskoro će smrad trulog smeća da se izmeša sa ukusom čokolade i odjednom će me proći sva želja za sladoledom.

Čak i u ovom najobičnijem kućnom poslu, ja imam izbora. Mogu mrmljati kako mrzim tegliti to smeće, ili mogu samo iskoristiti i ovo vreme dok radim ovaj posao da se približim Bogu.

Mogu zviždukajući da ga slavim s nekom pesmom hvale dok prilazim toj kanti za smeće. Kako počinjem biti bliže Bogu, primećujem da sve manje razmišljam o smeću a sve više o Njegovoj milosti. Mogu s lakoćom uraditi i najodvratnije zadatke, i da ne budem uznemiren, ako svoj um usmerim na duhovne stvari.

Za sledeći primer možemo uzeti čekanje. Verovatno malo stvari postoji koje mogu biti još dosadnije nego crveno svetlo na semaforu, pogotovo kad si u u žurbi, znajući da ćeš morati proći još dobrih par semafora, pre nego što ćeš moći uopšte da se pokreneš.

Ali umesto da se iznerviram zbog ovog, ja sam se već navikao da držim svoju Bibliju na sedištu pored mene. Kada stignem do nekog crvenog svetla znam da imam na raspolaganju određeno vreme, pa počnem čitati neki deo iz Božje reči. Sledeće što primetim je, da osoba iza mene koristi svoj zvučni signal. Vreme brzo proleti kada se hranim s Božjom rečju!

Hodanje u Duhu postaje uzbudljivo iskustvo kada naučimo šta znači biti u dubokom zajedništvu s Bogom. Postajemo sve više i više osetljivi prema Božjim stvarima - kao što je Njegova prisutnost u našim srcima i sva ta divna čudesa Njegovog stvaranja.

Ko vodi?

Hodanje iziskuje kretanje. Kada hodamo, mi se krećemo s jednog mesta na drugo. Krenemo s jednog mesta i završimo negde drugde. Naše odredište će zavisiti od pravca kojim krenemo.

Na sličan način, hodanje u Duhu nas pokreće s jednog duhovnog mesta na drugo. Mi se krećemo od jednog stepena zrelosti do sledećeg, slušajući Duh i hodajući u pravcu gde nas On šalje. – Ipak, na ovom mestu se ponekad susretnemo s nevoljama.

Kada nam neka misao ili predosećaj prođu kroz svest, kako možemo biti sigurni da li je taj pojam od Boga ili ne? Božja reč nam kaže da je Bog upisao svoj zakon na ploče naših srca. (Vidi Jeremiju 31:33, 2 Korinćanima 3:3). Bog će usaditi neku misao u moj duh, a moj duh će to saopštiti mom intelektu. Ovo se obično javlja

u obliku neke ideje, misli ili nekog momenta inspiracije. Bog će probuditi želju u nama da bi na taj način saopštio svoju volju za naše živote. Ali na žalost, u meni postoje i određene želje koje proizlaze iz moje grešne prirode. Moje telo ima takođe svoje načine na koje će mi ubaciti veoma snažne misli i osećaje u razum. Ponekad je teško razaznati da li je neka misao potekla od Boga ili od mog tela.

Pre nekog vremena, sam prolazio i ja sam kroz ovakvu dilemu, dok sam vozio prema Venturi u Kaliforniji, da govorim na nekom skupu. Bio je to predivan dan, a kroz moju glavu je prošla jedna misao, da bi bilo dobro krenuti zaobilaznim putem gde bih uživao u lepotama obale Tihog okeana pored auto-puta, iako je ovaj put kojim sam vozio bio najkraći. Posmatranje talasa kako udaraju o obalu i osećaj hladnog povetarca s mora, je bio toliko primamljiv da sam pretpostavio da bi ovo mogla biti samo želja moga tela, ali i uprkos tome sam odlučio da se prepustim i uživam u svemu. Ali kako su se okolnosti počele razvijati sve više sam shvatao da je Bog imao plan za mene da krene tim auto-putem pored obale. Kako sam se se približavao Malibu-u, zapazio sam dva stopera kako stoje kraj puta i neki snažan osećaj me nagnao da stanem i da ih povezem. Usput dok smo se vozili, imao sam prilike da im svedočim o Isusu Hristu.

Ovaj par je prenoćio u Venturi i sledeće večer su posetili crkvu u kojoj sam govorio. To večer su predali svoje živote Hristu i od tada pa sve do sada su postali snažno utemeljeni u svojoj veri i posećuju jednu tamošnju crkvu. Nakon što se ovo desilo, mogao sam pogledati unazad i reći: Pa to je bilo divno! Bog me je vodio. Ta želja što je začela u mom srcu da krenem auto-putem niz obalu je potekla od Njega!

Ipak, često je teško razaznati kada nam Gospod zaista govori u srcu. Često možemo imati pogrešnu predstavu o tome kako to mistično i dramatično izgleda dok nas Bog vodi. Možemo pomisliti: Pa ako mi Bog bude govorio, to mesto će se sigurno zatresti, svetla će zatamniti i moja koža će se naježiti. Meni se Bog još nikad nije obraćao na ovaj način. Kada mi Bog govori, On se obraća mom duhu, koji tu datu poruku tumači mom razumu na toliko prirodan način u obliku jedne misli, da često u prvi momenat ne mogu razaznati da je to zaista Božji glas.

Bilo bi dobro da mogu da vam dam neku formulu ili jednostavan test iz tri tačke da biste identifikovali Božji glas, ali čak i ako postoji tako nešto, ja to još nisam otkrio. I ja se borim da mogu razlikovati glas Duha i glas tela, isto kao i vi.

Bilo bi dobro da mogu preporučiti neki 100 % siguran način, kako možemo biti sigurni da čujemo glas od Boga, ali na žalost ovo je izvan mojih mogućnosti.

Bog nas ipak nije ostavio u ovoj magli nesigurnosti. On je poslao svog Svetog Duha da prebiva u našim srcima, ne samo zato da bi nas vodio kroz određene okolnosti, nego da bi mogao da nas dovede do razumevanja Njegove reči i istine. On nas nikada neće voditi nasuprot onome što nam je već objavio u svojoj Reči.

Razumevajući Božju reč

Interesantno je videti kako ljudi koji još nisu prihvatili Gospoda, bivaju neverovatno obeshrabreni kada pokušavaju čitati Bibliju. Primećuju taj ogroman uticaj Božje reči u životima miliona ljudi i njen uticaj na zapadnu civilizaciju, pa žele i oni razumeti njenu poruku.

Ali, ovi ljudi postaju obeshrabreni i besni zbog takvih stvari, pa im značenje Biblije izmakne. Ovo ne bi trebalo da nas začudi, jer i sama Biblija nam kaže da čovek po svojoj telesnoj prirodi ne može razumeti one stvari koje potiču od Duha, niti ih može poznavati, jer se one na duhovan način rasuđuju (vidi 1 Korinćanima 2:14). A s druge strane, duhovan čovek pak rasuđuje o svemu, iako njega često baš zbog toga drugi ne razumeju. Jer smo na pravi način pristupili Bogu, kroz Hrista, Njegov Sveti Duh je u mogućnosti da nam razotkrije istine u srcu. Božja reč postaje živa za nas i razumljiva. Ova neprestana služba otkrivanja Svetog Duha je od vitalne

važnosti. Zapanjujuće je koliko često mogu pročitati neki deo iz Božjeg pisma a da mi pri tome ništa ne govori. Nekada stignem do kraja poglavlja pitajući se: "A šta sam ja sad' to pročitao?" Onda često zastanem i molim se: "Gospode ovo poglavlje sigurno ima neku poruku da mi kaže. Molim te otvori moj razum i dozvoli da mi tvoj Duh služi kroz tvoju reč." Zatim, kada ponovo pročitam isto to poglavlje, zadivljen sam kakve sve istine proizađu otkrivene u mom srcu.

U našoj crkvi za vreme nedeljnih službi ujutro obično se pročita neki Psalam. I dok stignemo do treće službe, počnem primećivati neke stvari u tom odeljku Božje reči što nisam ni zapazio u toku prve službe. Jedan od stihova će možda da me dotakne na zaista poseban i silovit način. Ovo iskustvo kada možeš imati uvid u sve istine ima veoma snažan značaj hodanja u Duhu.

Nastavi dalje!

Usled uticaja našeg tela, ovog palog sistema sveta, i Sotone, suočeni smo s ozbiljnim preprekama koje stoje na putu našeg duhovnog rasta. Ali Božja reč nas hrabri da nastavimo dalje trku, radi nagrade na koju nas Bog poziva u Hristu Isusu (vidi Filipljanima 3:14). Isus je rekao: "Borite se da uđete na uska vrata" (Luka 13:24). Grčki prevod reči "boriti se" je **agonizomai**, iz koje dobijamo reč engleskog porekla koju i mi koristimo "agonija". Nemojmo biti u zabludi, hodati u Duhu nije ni lako ni prirodno. Ono zahteva prave napore, predanost i skoncentrisanost svakog momenta. Ne mogu dovoljno naglasiti da je ovo izbor koji svaki od nas mora učiniti dnevno. Kada izaberemo da hodamo u Duhu, rezultati u praksi mogu biti toliko divni da te ostavljaju bez daha.

Tada uživamo predivnu dubinu i stalnost u zajedništvu s Bogom. Kako je i apostol Jovan zapazio: "Ako pak hodimo u svetlosti, kao što je on sam u svetlosti, imamo zajednicu jedan s drugim i krv Sina njegova Isusa Hrista čisti nas od svakog greha" (I Jovanova 1:7).

Zajedništvo s Bogom čini posebno uzbudljivim to što ga više imaš prilike osetiti, to više ga želiš ponovo. Što više si i ti sam dodirnut mirom i ispunjenjem bliskosti sa Ocem, tim više ti je teže da živiš ponovo bez toga. Kada se nađemo izvan tog zajedništva, neka vrsta unutrašnje praznine nas podstiče da se vratimo molivi i Božjoj reči.

Dok hodamo u Duhu, počinjemo uživati neverovatne blagoslove bliskog zajedništva s Bogom. Počinjemo svesno osećati kako radost proizlazi iz naših srca. Zviždukajući smo u stanju suočiti se sa najtežim odgovornostima života, jer čak i sred najprljavijeg posla, naša radost se nalazi u Gospodu. Prisutan je osećaj mira, dubokog saosećanja, strpljivosti, ljubaznosti, nežnosti koja proizlazi iz tog hoda u Duhu. Prisutna je snaga i moć da se nosimo sa svim upornim željama tela. U mogućnosti smo videti onu pravu sliku života, stičući mudrost da se suočimo sa svojom grešnom prirodom na veoma realan i racionalan način. Kako je to i Pavle kratko sažeo: "Jer telo smera k smrti, a Duh smera životu i miru." (Rimljanima 8:6).

Zašto onda ne bismo težili svim srcem prema tom novom uzvišenom životu što nam Bog nudi bez ikakve cene, kroz Njegovu milost? Život duhovno ojačan s radošću, mirom i ljubavlju što bi proisticalo iz nas, je baš ono za čim žarko čeznemo.

Ali da bismo mogli iskusiti ove blagoslove, mi moramo doneti odluku da hodamo u Duhu. Moramo doći do Boga i zamoliti ga da nam usadi žarku želju za molitvom, za vreme provedeno u Njegovoj reči, i za zajedništvo s Isusom u našim srcima.

Moramo se moliti za milost da bismo prvenstveno bili sposobni težiti za Božjim kraljevstvom i Njegovom pravednošću. Tada ćemo tek spoznati ogromne pobede čak i nad našim najokorelijim gresima, i tek tada će Božji Duh moći da nas

koristi na najčudnovatije načine. Čak i tada kada smo jedino sposobni za vapaj i jecanje.

6. Vrt, a ne fabrika

Jesi li ikada primetio ogromnu razliku između “dela” i “plodova”? “Dela” su poput fabrike koja se nalazi pod stalnim pritiskom krajnjih rokova i stalne potrebe da se izvrši? proizvod. Dok “plodovi” odslikavaju mirnu baštu u tišini, mesto gde smo raspoloženi da ostanemo, upijajući svu tu lepotu dok uživamo u društvu jedni drugih.

Važno je shvatiti da Bog ne dolazi u svoju fabriku tražeći proizvode. On dolazi u svoju baštu da uživa u njenim plodovima. Evanđelje milosti nas poziva da ostavimo za sobom taj način života pod pritiskom i dimom fabrike zbog proizvoda. Umesto toga neka proizađe plod što Bog želi videti u bašti naših života.

Prirodan rezultat

Galatima 3:2-3 je kritičan odeljak povezanosti za one što čeznu da žive na Bogu ugodan način. Pavle piše: “Želim samo ovo da doznam od vas: jeste li primili Duha na osnovu dela zakona ili time što ste čuli propoved o veri? Zar ste tako nerazumni? Počeli ste Duhom, sada svršavate telom?”

Zapazite, da apostol ovde upoređuje dve stvari:

- Duh, koji je u povezanosti s verom,
- dela, koja su u povezanosti s telom.

Kad god dođemo na područje dela, mi smo suočeni s telom. Kada god se nalazimo na području Duha, mi smo suočeni s verom. Duh i vera su u srodstvu, kao što su i dela i telo. Možda će neko reći: “Ali Chuck, mi moramo činiti dobra dela za Gospoda.” Ne, ne moramo. Ne postoji ni jedna stvar urađena u telu s kojom mogu ugoditi Bogu. S druge strane opet, vera uvek rađa plod.

Ako činiš neka dobra dela, onda se ti oslanjaš na telo. Ali ako ti hodaš u veri s Isusom Hristom, tada je Duh taj koji rađa plod u tvom životu. Plod nije nešto što ti rađaš zato što to tako moraš, nego zato što je plod prirodan produkt povezanosti.

Pogledaj te ukusne plodove na drvetu breskve. Breskve se ne napinju dan za danom, radeći na tome da sazriju. Sve što treba, je da samo vise na drvetu. Sazrevanje je prirodan produkt povezanosti. Sve dok one ostanu na drvetu, one će roditi plod slatkog ukusa.

Ovo je tako i sa nama. Ako mi zaista prebivamo u Hristu – što je stanje vere – plod će se sam roditi usled te povezanosti. Ako u mom životu nema plodova, onda se mora dovesti u pitanje moja povezanost s Isusom.

Zbog toga nam i Pavle govori: “Ispitajte sami sebe – da li ste u veri, proverite sami sebe. Ili ne poznajete sami sebe – da je Hristos u vama! Inače niste osvedočeni.” (2 Korinćanima 13:5). Isus nam je rekao da postoje vukovi u jagnjećoj koži. Možeš izgledati kao hrišćanin, možeš se ponašati kao hrišćanin, čak i govoriti kao hrišćanin – ali bako, što su ti zubi veliki! Možda ćeš posedovati sve spoljne karakteristike ovce, ali da u stvarnosti budeš vuk.

Pa kako ćemo onda znati ko je je? Isus je rekao: “Dakle po **plodovima** njihovim poznaćete ih.” (Matej 7:20).

Pozvani smo da preispitamo svoje živote da bi smo odredili kakvu vrstu ploda rađamo. Ako je plod loš, onda tamo nešto nije u redu sa našom povezanošću, što

znači da će nešto faliti i našoj veri. Životna povezanost u veri s Isusom Hristom će roditi plod bez mane.

Naša velika greška

Jedan od naših najvećih problema je da smo više zainteresovani za ono što radimo, nego za ono što jesmo. Dok je Bog više zainteresovan za ono što jesmo od onog što radimo. On traži plodove, a mi pokušavamo proizvesti dela.

Na žalost, tokom godina smo svi sigurno čuli za mišljenje poput: “Trebalo bi da radiš ova dela za Gospoda, trebalo bi da radiš ona dela za Gospoda.” Uvek smo nekako upozoravani i primoravani na dela radi Božjeg kraljevstva, da izađemo i počnemo činiti neka dela za Boga jer nas je pastor ili starešinstvo zamolilo za to.

Možda su te zadužili da pozivaš nove ljude u crkvu, a da to Bog uopšte nije tražio od tebe da radiš.

Poznajem neke ljude koji su prestravljeni od pomisli da posećuju domove nepoznatih ljudi. Kada priđu nekim vratima da zakucaju, počnu se usrdno moliti: “Gospode molim te da niko od njih ne bude kod kuće večeras.” Zato što te posete nisu za njih prirodne – nego usiljeni napor, i delo tela, što ubrzo postaje teret. Oni to mrze raditi i zato se i ustežu. Pa vođa starešina nazove i kaže: “Nedostajao si nam prošlog utorka na otvorenoj večeri. Samo smo želeli proveriti da li ćeš doći sledećeg utorka.” I onda bezvoljno odgovore: “Dobro, doći ću.” a stvari postaju samo gore.

Na ovaj način možeš biti gurnut u neke okvire za koje te Bog nije ni stvorio. Prisiljen si u neku neprirodnu poziciju i polako počinješ da sagorevaš u toj službi za Boga. Ali Bog ne želi da mu bilo šta daješ zbog čega ćeš posle prebacivati. Bog ne podnosi “hrišćansko prebacivanje.” To je uvreda za Njega. Ja isto tako mrzim kada mi ljudi prebacuju šta su sve učinili za mene. Onda se osećam zbog toga glup i lud. Pa ko ih je uopšte terao da to učine za mene? Ako postoji nešto što jednostavno ne želiš učiniti, onda bolje ni nemoj. Nemoj izaći da uradiš neko velikodušno delo zbog čega ćeš se posle žaliti i prebacivati. Bilo bi bolje onda da ništa ne uradiš.

Preпусти to pozivanje ljudi onima koji to vole raditi. Postoje ljudi koji su oduševljeni da razgovaraju sa nepoznatim ljudima. Njima je dosadno da sede kući i jedva čekuju da se upuste u neki razgovor s ljudima koje ranije nisu sreli. Takvi su po prirodi. To je **prirodno** za njih i tu leži ključ.

Kada je nešto prirodno to je područje ploda, a kada je nešto usiljeno, to spada pod područje dela. Bog nas uvek opremi prvo za ono što nas poziva da uradimo, i to će biti sasvim prirodno za nas. Mnogi ljudi se osećaju kao drugorazredni hrišćani jer oni ne mogu raditi one stvari koje drugi mogu. Nalete na nekog vernika koji kaže: “Prošle nedelje, sam uspeo svedočiti petorici i svih petoro je prihatalo Isusa, slava Bogu.” “O čoveče, - pomisli osoba koja nije blagoslovena darom evangelizacije – pa ja sam onda grozno svedočanstvo za Gospoda. Ja nisam uspeo svedočiti bilo kome. Baš sam neki škart.” On se oseća kriv jer nije izašao svedočiti ljudima razgovarajući s njima o četiri duhovna zakona.

Zašto su neki ljudi toliko delotvorni u evangelizaciji? Jer je to prirodno za njih. Bog ih je podario i opremio za taj rad. Nije svako u telu “usta”, a usta opet ne bi mogla uspešno delovati da iza njih ne stoji mozak, i noge koje će ih odneti tamo gde je potrebno. Ne treba da se osećamo krivim ako ne posedujemo istu delotvornu službu kao drugi.

Telo funkcioniše ujedinjeno, i Bog je taj koji je dodelio svakom od nas, naše mesto u telu.

Bog želi da radiš ono što ti je prirodno podareno da uradiš. Plod hrišćanskog života proizlazi iz tebe prirodno dok prebivaš u Isusu Hristu kroz tvoju veru u Njega. Isus je rekao: “Time se proslavio moj Otac, da donesete mnogo roda” (Jovan 15:8).

Bog želi da iz tebe proizađe neverovatno mnogo plodova radi Njega. Taj plod može proisteći samo ako prebivaš u Hristu – u stanju vere.

Ne postoji telesna vera

Evandjelje po Mateju nam govori da će jednog dana mnogi doći Isusu, govoreći mu za sva dela koja su učinili za Njega, a Gospod će odgovoriti: “Nikada vas nisam upoznao” (Matej 7:23). Gospod ne prihvata dela tela, nikada to nije ni prihvatao.

Setite se kada je Bog rekao Avraamu: “Uzmi svog sina, svog jedinog sina... i prinesi ga ... na planini za koju ću ti reći” (1 Mojsijeva 22:2). Božja naredba je zvučala pomalo čudno, jer istini na volju, Avraam je ipak **imao** i drugog sina, Išmaela, koji je bio stariji od Isaka barem 14 godina. Šta je Bog mislio pod tim “Uzmi svog sina, svog **jedinog** sina”? Odgovor je sledeći: Išmael je bio delo tela. On nije bio sin po obećanju; on nije bio sin po veri. Išmael je bio proizvod tela. Bog nije prihvatao Išmaela jer je on bio delo tela! Bog prihvata samo Isaka, koji je dete vere, plod Duha. Zato je On rekao Avraamu: “Uzmi sada svina, svog **jedinog** sina Isaka.”

Bog nikada ne prihvata niti nagrađuje dela naših tela. Ali sa druge strane, on ljubomorno priželjkuje da plodovi Duha postanu snažna karakteristika naših života.

Petnaesto poglavlje Jovanovog evanđelja nam objašnjava na koji način vernik rađa rod. Isus je rekao: “Ostanite u meni i ja ću ostati u vama. Kao što loza ne može da donosi rod sama od sebe – ako ne ostana na čokotu – tako ne možete ni vi, ako ne ostanete u meni.” (Jovan 15:4). Isus naglasak nije stavio na ono što **radimo**, već na ono što **jesmo**. Ono što proističe iz naših života je rezultat našeg zajedništva sa Njim. S Gospodom ne možemo imati istinsko, pravo zajedništvo, bez rađanja plodova. Ako ne postoje plodovi, onda bolje da preispitamo svoje zajedništvo s Bogom, jer “po plodovima njihovim poznaćete ih.”

Umišljeni inspektori plodova

Bog je učinio čudesno delo u tvom životu kroz svog Svetog Duha. Još dok si bio grešnik, Bog te je već voleo. I kada si ga verom zazvao, on te je opravdao od svakog greha koji si ikad učinio. Bog je zbrisao tvoj dug. On je izbrisao svako područje prošlosti toliko detaljno, kao da se to nije ni desilo. To je pravo značenje reči “opravdan”. Onog trenutka kada si prihvatio Isusa Hrista kroz veru – a da nisi platio ništa za to, niti si bilo šta uradio – Bog je već preuzeo sve optužbe protiv tebe, izbrisavši ih u potpunosti. Zbog tvoje jednostavne vere u Isusa Hrista kao tvog spasitelja i Gospoda, Bog te je opravdao na svakom području tvoje prošlosti. Zbog tvoje vere, Bog ti je na račun pripisao pravednost Isusa. Tvoje zajedništvo s njim je započelo kroz veru.

Sve ovo je veoma osnovno, ali često to nekako zaboravimo. Ponekad hrišćani kritikuju jedni druge ili nalaze jedan drugom greške. Oni kažu: “Pa jel ti znaš šta oni rade? To je strašno. Oni nazivaju sebe hrišćanima a rade ovo ili ono. Oni ne dosežu standarde – zašto onda uopšte idu na tu plažu. Pa to je strašno!”

Šta ovi vernici rade na ovaj način? Oni sebe postavljaju za sudije, umišljaju da su propitivajući plodova. Oni rasuđuju kvalitete tuđeg sluge. Pavle je imao po koji komentar u vezi ovoga pa je rekao: “Ko si ti što služiš tuđem sluzi? On stoji ili pada svome godpodaru” (Rimljanima 14:4).

Mnogo je lakše ugoditi Bogu nego čoveku.

**Da bi ugodili Bogu, potrebno je samo
verovati u Njega i imati poverenja u Njega.**

To je evanđelje milosti.

Da služiš meni, verovatno bih prosuđivao tvoju službu. Možda bih rekao: "Baš si nikakav sluga, ne znam što te uopšte još držim tu." Da uradiš nešto što nije po mojoj volji, ja bih ti rekao: "Ne volim način na koji sušiš posuđe, Ostavljaš suviše vlage na njima i sklanjaš ih još nepotpuno suve. Ne volim vaditi iz ormarića čašu koja je još uvek vlažna. Na ovakvim mestima se bakterije razmnožavaju. Ajde sada ih skroz posuši."

Ili ću reći: "Ti si izvanredan sluga. Tako izvrsno radiš. Pravo je zadovoljstvo imati te!" U oba slučaja ja bih bio taj koji prosuđuje tvoju službu, a ne samo spoljni posmatrač.

Iskreno rečeno, nisam ja tvoj gospodar i ne mogu te ja upravljati u tvojoj službi. Ti moraš stati pred svog gospodara, i ja nemam prava da prosuđujem tvoju službu. Ne mogu reći: "Baš si nikakav sluga." Ja nemam prava da prosuđujem tvoju službu za Boga. Bog je taj koga služiš, i pred svojim gospodarom ćeš stajati ili padati. Pavle nastavlja govoreći: "biće ipak postavljen, jer Gospod može da ga postavi." (Rimljanima 14:4).

Ne brini zbog toga što neki ljudi ne vide kako ćeš uopšte stići do cilja. Otkrio sam da je Bogu mnogo lakše ugoditi nego ljudima. Ugađati svakom je naprezanje koje ne donosi ploda. Čak i ako ti pođe za rukom da to učiniš na tren, neko će te optužiti da si ugađao ljudima. Jednostavno je nemoguće svakom ugoditi u isto vreme.

Divno je zaista što ne moramo ugoditi svakome. Sve što treba da uradimo je da Bogu ugađamo. A šta treba da učinimo da bismo Njemu ugodili? Samo da mu verujemo i da imamo poverenja u Njega. Mi ne ugađamo Bogu kroz naša dela uslužnosti, nego kroz veru i pouzdanje u Njega. To je evanđelje milosti.

Sa zadovoljstvom!

Vera ugađa Bogu! **Vera** je ono što dovodi do bliskog zajedništva. A zajedništvo rađa plod.

Neću samo sedeti i biti čist i svet i pravedan, smešeći se slatko iskazujući svoju ljubav ceo celcat dan. Nego ću biti aktivan, u aktivnostima koje nisu naporan rad za mene. Fantastično je kada imaš mogućnosti da kažem: "Znaš, ja radim baš ono što bih želeo da radim, u stvari, ja radim ono što volim da radim!" To nije naporan rad, to nije usluga, nego samo jednostavno nešto u čemu uživam.

Pre mnogo godina kada sam još služio u jednoj denominacijskoj zajednici odlazio bih na konferencije, gde bih susretao neke svoje drugare. Kada bi izašli na večeru, ja bih započeo razgovor o nekom stihu iz Božje reči što mi je Gospod pojasnio u srcu. A oni bi rekli: "Ma daj, Smith, to je samo razgovor za izlog" i skrenuli bi sa teme. A ja bih odgovorio na to: "Kako to mislite: to je samo razgovor za izlog? Pa to je moj život! Ne postoji ništa o čemu bih radije razgovarao. Ne postoji ništa što bi bilo uzbudljivije za diskusiju."

Kada radite ono što volite, to uopšte nije rad za vas. Ti ne radiš u fabrici, tvoja aktivnost je plod bliskog zajedništva.

Kada Božja ljubav ispuni tvoje srce, sve što želiš je - samo da govoriš o Njemu: Njegovoj reči, Njegovoj dobroti i ljubavi. Ne ideš unaokolo šepureći se i tražeći plus poene samo zato što si radio ono što svakako voliš da radiš. Ne očekuješ da budeš nagrađen jer sve to iz tebe proističe prirodno, (mada - Bog će te ipak nagraditi za sve one plodove koji proizađu iz tvog života). Ti radiš sve to, zato što to želiš, zato što je to u tvojoj prirodi da uradiš, zašto što je to Bog usadio u tvoje srce da uradiš. U stvari, ti osećaš kao da bi umro da to sve ne uradiš.

“Jer Hristova ljubav nas obuzima” piše Pavle (2 Korinćanima 5:14). Jer teško meni ako ne propovedam evanđelje (1 Korinćanima 9:16).

Siguran sam da smo svi imali neka slična iskustva poput Jeremije koji je bio bačen u tamnicu, jer je navešćivao Gospodnju reč kraljevima Izraela. I dok je tako sedeo u mraku, rekao je: “To je to; završio sam. Bože, dajem Ti ostavku. Nemoj ikad više da me moliš da govorim bilo šta u Tvoje ime. Jer neću više to da radim. Nemoj više da mi stavljaš svoju reč na srce. Jer gotovo je, Gospode, dajem ostavku. Jel me razumeš? Gotovo je. Neću više govoriti bilo šta u ime Gospodnje. Kada si takav prema meni, da puštaš da me bace u zatvor. Pa Ti se uopšte ne brineš za mene. Ali nema veze, baš me briga, jer sam završio sa svim!” (vidi Jeremija 20:9).

Jeremiji je para šištala kroz uši od besa. Ali ubrzo je priznao: “...ali bi u srcu mom kao oganj razgoreo, zatvoren u kostima mojim, i umorih se zadržavajući ga, i ne mogoh više.” 9. stih). Nije mogao a **da ne** govori. Morao je da prozbori. On nije morao da tera sebe da bi govorio kao da je to bio neki posao za njega; on je u stvari terao sebe da ne progovori bilo šta, ali nije mogao i progovorio je ipak. Zašto? To mu je bilo prirodno, to je bio plod njegovog zajedništva.

Prebacivanje nije plod Duha

Bog ne rukovodi fabrikama; On uzgaja vrtove. Njega ne zanimaju tvoja dela; On želi da uživa u tvojim plodovima. On ne želi da se ti uzdaješ u svoje telo; nego te poziva da se oslanjaš na Njegovog Duha.

Kao što nas i Pavle podseća, počevši u duhu mi možemo stići do savršenosti u telu (vidi Galatima 3:3). Ne možemo dodati dela našoj veri da bi poboljšali zajedništvo, iako se mnogi ljudi trude baš oko toga.

Tako često, ljudi otpočnu sa verom u Gospoda, voleći ga, služeći ga, uživajući sjajno u svemu. Jer je radost Duha njihova. I onda se pojavi neki duhovni bata koji počinje stavljati teške terete na njih. Govoreći: “Hej brate, ako si zaista hrišćanin, trebao bi da radiš ovo. Kako to da vi još uvek radite ono? Vi sebe nazivate hrišćanima? Kako to kad čak ni ovo ne radite.” Počinju postavljati sve te teške zahteve, tako da hrišćanstvo već postane čitava gnjavaža. Prestaje da bude prirodno zadovoljstvo i postaje obaveza, zadatak ili rad.

Kada ćemo naučiti? **Ne možemo ništa dodati toj pravednosti koja nam je data od Boga.** Svako zajedništvo koje se zasniva na delima postaje vremenom gnjavaža u kojoj gubimo radost našeg zajedništva s Gospodom. Odjednom sve postaje dužnost, obaveza i tišteći zadatak. Uskoro, počinjemo s prebacivanjem, i radost nestaje iz našeg hoda s Gospodom. Više ne uživamo u slobodi, nego radimo pod jarmom ropstva. Pomišljamo: “Bolje da se pomolim večeras, jer inače ću nagrabusiti. Oh, ali toliko sam umoran. ne želim da se dižem iz kreveta. Verovatno bi trebalo... ali, oh, čoveče, baš je hladno!” Siguran sam da Bog na to kaže: “Bolje nemoj ništa reći, i idi spavati! Nemoj da me gnjaviš u takvom raspoloženju. Pa ko te ter’o uopšte da me zazivaš!”

Možda ćeš pomisliti, ako je iko dobro savladao ovu lekciju, to su onda sigurno propovednici evanđelja. Ipak postoje ljudi koji žele da nas navedu da poverujemo da služe u stvarima Duha na osnovu dela tela. Oni opisuju kako njihova vrsta službe iziskuje veliko posvećenje - i kako čovek mora podneti neverovatna lična odricanja da bi postigao takvu silu, kakvu oni imaju. Oni će vam pričati o svom predanju i svom postu, i o njihovom posvećenju i sve će to prikazati kao da su njihova dela postigla za njih neki određeni nivo duhovnosti i da je sve to podstaklo Boga da im poveri tu silu što imaju. Jer Bog ne može poveriti tu silu bilo kome, kažu oni, nego su to oni zaslužili. Često govore stvari poput: “Otišao sam u drugu sobu, zatvorio se i rekao –

Bože ne izlazim odavde dok mi ne daš tu silu. – I tako sam ostao tamo posteći i moleći se, dok sam sve to dobio.“ Govore kao da je njihova pravednost zaradila za njih Božju naklonost. Ali nije, to je bio samo rad. A Bog nikada neće počastvovati niti prihvatiti ono što je delo tela.

Pavle je rekao: “Zar ste tako mnogo uzalud prepatili? Ako je stvarno uzalud bilo. Koji vam, dakle, daje Duha i čini čudesa među vama, čini li to zbog dela zakona ili što ste čuli propoved o veri?” (Galatima 3:4-5). Pravi sluga Božji će svu slavu dati Gospodu. Isus je rekao: “Tako neka zasvetli vaša svetlost pred ljudima, da vide vaša dobra dela i proslave Oca vašega koji je na nebesima.” (Matej 5:16).

Svi smo pozvani

Božja dela se ne dešavaju zbog naše pravednosti. Ona se dešavaju zbog milosti kroz veru. A to znači da bilo ko od nas može da ih čini. Ti ne moraš uopšte biti neki posebno pomazani instrument.

**Neka tvoj život bude poput bašte,
gde Bog može doći da uživa u plodovima
koje rađaš dok prebivaš u Hristu.**

Jakov kaže za Iliju da je bio sličan smrtnik poput nas (vidi Jakov 5:17). I njemu se dešavalo da bude obeshrabren, iznerviran ili ljut, i on je omanuo nekad. A ipak, kad se pomolio, tri godine nije padala kiša. Ilija uopšte nije bio neki super sveti prorok, pun tajanstvenosti. On je u potpunosti bio čovek poput nas, sa istom vrstom osećanja i obeshrabrenosti, kao što ih imamo i mi.

A Bog ga je ipak saslušao zbog njegove vere. Ovaj isti potencijal može biti i tvoj. Sve što treba je samo da se uzdaš u Gospoda i da mu veruješ.

Pošto si već započeo u Duhu, moraš u Duhu i nastaviti. Pošto si započeo u veri, moraš tako i nastaviti u veri. Nemoj sve to iskriviti i svesti na dela; nemoj dozvoliti da tvoje iskustvo hrišćanstva postane dosadno. Nemoj postati fabrički radnik, nego pusti da tvoj život bude poput bašte gde Bog može doći da uživa u plodovima koje rađaš, dok prebivaš u Hristu, kroz veru.

7. Verom ka blagoslovima

Neke pogrešne zamisli jednostavno nikako da napuste crkve. Kao na primer to učenje koje je prevarilo crkvu u Galaciji pre dve hiljade godina. Nekako se to još uvek dosta snažno provlači i danas. Uprkos onome što je Pavle govorio, i dan danas mnogi učitelji šire zamisao da se Sveti Duh prima delima zakona. Kako je tragično da je jedan od najvećih kamena spoticanja u iskustvu punine Božjih blagoslova i sile, baš neka doktrina pokupljena u crkvi! Čujemo mišljenja – poput ovih: ako želimo da Sveti Duh uđe u naš život onda bolje da sredimo prvo svoje ponašanje. Da moramo da se otarasimo prvo svake i najmanje mrve nečistoće da bi postali dostojni blagoslova.

Iako je ova vrsta nauke veoma iskrenih motiva, ona je ipak u potpunosti iskreno pogrešna. Suština ove vrste propovedanja je da mi u stvari moramo postati pravedni kroz sopstvene napore i lepo ponašanje, pa će Bog možda tek onda razmatrati da li će da nas dotakne. Ovo je bilo isto to pogrešno učenje koje je i mene lišilo blagoslova tokom mnogih godina, da primim od Boga ono najbolje za moj život.

Veran ali razočaran

Kao dete koje je odrastalo u Pentekostalnoj crkvi, iskreno sam čeznuo za onim što se nazivalo krštenje Svetim Duhom. Odlazio sam na mnoge sastanke "iščekivanja Svetog Duha" i često sam odlazio u društvu svoga oca na molitvene službe za muškarce, subotom uveče. Tamo bih čekao na Gospoda, moleći se da Bog ispuni moj život Njegovom silom.

Zaista sam svim srcem voleo Gospoda, i zato sam i priželjkivao svu silu Božju koju god mogu zadobiti. Ali nešto bi uvek stajalo kao prepreka na putu. Mnogo godina sam mislio da je to možda neki tajni greh što me sprečava. I zaista i jeste bio greh – samo ne onakav kakvog sam ja zamišljao. Moj problem nije bila požuda, pohlepa ili neka proždiruća navika. Moj problem je bila samopravednost.

Možda ćete pomisliti da je zaista čudno da neko u takvoj mladoj dobi ima borbu sa duhovnim ponosom, ali jesam, imao sam ga. Napamet bih učio stihove iz Božje reči. Bio sam u stanju da izrecitujem knjige u Bibliji i da ih spelujem. Mogao sam da citiram čitava poglavlja iz Božje reči. Nikad nisam odlazio na predstave. Nikad nisam zapalio ni jednu cigaretu. Nikada nisam odlazio na igranke, jer crkva u koju sam odlazio je smatrala da je to sve grešno, tako da sam ih izbegavao veoma samopravedno.

Mnogo puta bih viđao pastorovog sina kako podiže opuške cigareta i puši ih, ali ja ne bih to učinio nikako. Moji ostali drugari iz crkve su mogli ići na matine svake subote, ali ja ne bih to nikad'. Ja sam hteo da budem **svet**.

Šta onda toliko nije valjalo ovde? Pa to da je Bog blagosiljao moje drugare unatoč tome što su pušili opuške cigara! **Gospode, pa ti znaš da sam ja mnogo pravedniji od njih** mislio sam. **Ja nikad nisam učinio ni jednu od tih zlih stvari. Zašto njih blagosiljaš, a ne mene?** U meni se odigravala užasna borba.

Sve mi je bivalo gore, kada bih čuo svedočanstva nekih ljudi, na koji način su čekali na ispunjenje Svetim Duhom. Dok su čekali na Boga, Gospod im je ukazao na kutiju cigara u džepu. I onog trena, kada su izvadili cigare i stavili ih na oltar, Bog ih je ispunio Svetim Duhom.

**Pokušavao sam da ZASLUŽIM Božji blagoslov
ali nisam bio nikad dovoljno dobar.
Nikada mi nije padalo na pamet da sve to samo
jednostavnim verom zatražim od Boga.**

Možda je moj problem bio baš u tome, da ja nisam imao nikada tu kutiju cigara u džepu što bih stavio na oltar. Pa bih zato umesto toga u mislima pravio spisak svojih greha počevši od te nedelje, misleći: Pa evo, Gospode, ove nedelje sam bio besan na svog brata. Molim Te zato Gospode, oprosti mi što sam bio ljut. I onda bih opet iščekivao da me ispuni svojim Duhom. Ali nije.

Nebrojeno puta sam čuo kako propovednici govore: “Znate, Bog neće ispuniti nečistu posudu. On JE SVETI Duh. Zato i vi morate biti svete posude.” Tako da bih ja davao sve od sebe da budem svet. Priznao bih Bogu sve čega sam se god setio (čak i stvari koje nikad’ nisam uradio, ali za svaki slučaj).

Pretraživao bih sva područja svoje svesti iznova i iznova. Predavao bih svoj život Bogu i onda ponovo bih obnavljao to predanje. Odricao sam se svih i najmanjih aktivnosti koje su mogle možda da se dovedu u pitanje i žrtvovao bih najdraže stvari koje sam zaista voleo, sve to u nadi besplodnog naprezanja da postanem dovoljno svet i pravedan za Božjeg Duha da me ispuni. Bio sam u potpunosti razočaran i savadan u svom hodu sa Hristom.

Konačno već u krajnjem očaju sam rekao: “Dobro, Gospode, otići ću u Kinu da budem misionar. Ali molim te ispuni me svojim Svetim Duhom.” I ipak nije. Obećavao sam Gospodu kako ću otići u Kinu, Afriku, Južnu Ameriku i Indiju. Ali me još uvek nije ispunio.

Svo vreme sam nastojao da primim ispunjenje Svetog Duha kroz dela – tako što ću postati pravedan držeći se svojih merila koja sam sam sebi postavio. Pokušavao sam primiti Duha čineći dela zakona. Isprobao sam svaki trik koji sam znao, iskreno vapeći i želeći da budem ispunjen od Boga, primajući Njegov dar. Ni ne pamtim koliko noći sam se borio pred Njim, pitajući se zašto me nikad’ nije blagoslovio.

Bio sam ubeđen da se prvo mora dosegnuti neki određeni nivo pravednosti da bi me Bog blagoslovio. Verovao sam da će me Sveti Duh ispuniti istog trenutka kada dosegnem taj visoki nivo. A opet sam bio iznerviran zbog svega onoga što sam video da se dešava oko mene. Nisam razumeo kako mogu doći ljudi s ulice primajući Isusa Hrista kao svog Spasitelja, što zaudaraju na piće i nikotin, i kako tada bivaju kršteni Svetim Duhom istog trena kako su ušli.

To jednostavno nije bilo fer. Ja sam hodao sa Gospodom, služio Ga sve vreme, a ipak su oni bivali blagosloveni a ne ja. Nisam nikako razumeo ove razlike koje je Bog pravio. I gotovo je bilo nemoguće za mene da uskladim učenje koje sam primao s onim što sam zapažao da se oko mene dešava.

Da sam samo tada razumeo Božju milost! Ne bih morao čekati sve te godine da primim tu silu Svetog Duha. I kako sam početo čitati i proučavati Božju reč, usput sam stigao do teksta gde Pavle pita: “Jeste li primili Duha na osnovu dela zakona ili time što ste čuli propoved o veri?” (Galatima 3:2) Odjednom sam shvatio da je ovo retoričko pitanje. Jer je odgovor bio očit, da su Duha Svetog primili tako što su čuli propovedi o veri.

Bio sam zgranut. Nikad ne bih pomislio na tako nešto. Ja sam svojim snagama nastojao da budem dovoljno svet ili dovoljno pravedan, ali naravno nisam nikada uspevao da budem dovoljno dobar da bih zaslužio ispunjenje Svetim Duhom. Nikada mi nije padalo na pamet da sve to zatražim jednostavno – verom. Bio sam ubeđen da je Bogu potrebna moja pomoć.

Tog dana sam stavio na stranu sve svoje napore u samopravednosti i samo sam jednostavno rekao: “Gospode! Ja ću sada primiti od Tebe dar Tvoga Svetog Duha.” I zaista sam ga primio, istog trena. **Baš sam bio glup! Pomislio sam ovo sam sve mogao primiti još mnogo ranije, da sam samo znao. Da su me samo pravilno podučili.**

O šta sam sve izgubio u tim suvim godinama zbog jednog učenja koje ističe poslušnost raznim pravilima i merama. Mi primamo prisutnost, ispunjenje i silu Svetog Duha jer se pouzdajemo i verujemo u Isusa Hrista kao našeg Gospoda i Spasitelja, a ne zato što se držimo nekih spoljnih merila.

Zbog toga ja ponavljam ovu tako jednostavnu, ali moćnu poruku iznova i iznova, ističući Božju milost, ljubav, milosrđe i dobrotu prema nama nezasluznim grešnicima.

Blagoslovi koji su tu da se uzmu

Kada sam počeo da razumem Božju reč, tada sam uvideo da me neće moja sopstvena pravednost ili neko dostignuće određenog nivoa svetosti učiniti dostojnim Božjih blagoslova. Bog me jednostavno blagosilja kada se samo pouzdajem u Njega radi Njegovih blagoslova. Što duže živim, sve sam svesniji koliko sam nedostojan i nezasluzan Božjeg dodira. On želi da me blagoslovi, ne zato što sam ja toliko dobar, svet ili čist, nego zato što je to Njegova priroda. On uživa da blagosilja svoju decu.

Da li si znao da jedino jedna stvar može zadržati Božje blagoslove iz Tvog života? Oni nisu zadržani zato što nisi bio predan u svojim tihim časovima s Bogom ove nedelje. Nisu zadržani ni zbog toga jer si pao na nekom području svog života. Jer svi padamo. Jedino jedna stvar može da zadrži Božje blagoslove iz tvog života, a to je tvoj stav odbijanja da mu veruješ za te blagoslove. **Božji blagoslovi su dostupni svakome koji svoje uzdanje i veru polaže u Njega za te blagoslove.**

Nemoj dolaziti k Bogu na osnovu svoje pravednosti ili dobrote. Bio bi lud kad bi hteo lišiti Gospoda svih onih dobrih dela koje On želi uraditi u tvom životu. Jedini stav koji je prihvatljiv pred Njim, kaže: "Ja znam da sam pukotina i da to sve ne zaslužujem – ali molim Te Gospode, Ti samo izvoli i blagoslovi me unatoč tome."

Kada sam shvatio da jednostavnom verom u Njega, Božji blagoslovi mogu biti moji, počeo sam te blagoslove osećati konstantno.

Toliko toga sam dobio i primio od Boga, da je jednostavno nemoguće prisetiti se i zabeležiti sve te blagoslove. Prišao sam k vratima koja nikada nisu zatvorena. Kada sam prilazio na osnovu svoje sopstvene pravednosti, vrata su obično bila zatvorena. Ali sada kada prilazim Bogu na osnovu Njegove ljubavi, ta vrata nikad nisu zatvorena.

Bog nas **uvek** voli. Njegova ljubav prema nama se ne menja iz dana u dan. On nas ne voli više danas od onoga koliko nas je voleo juče. Božja ljubav nije takva. Božja ljubav prema nama je stalna; ona nikada ne varira. Njegova ljubav prema nama se ne zasniva na nama samima; ona se zasniva na Njemu i Njegovoj prirodi pune ljubavi.

Bog je ljubav. On te voli istrajno, čak i kada si truo grešnik. Čak i tada te je voleo kada si se pobunio protiv Njega, mašući mu svojom pesnicom u lice, vičući: "Mrzim te Bože!" I tada te je voleo. A i sada te voli. Zato što nas Bog voli, On želi i da nas blagoslovi. Njegovi blagoslovi ne zavise od naše dobrote ili naše pravednosti, niti od naše vernosti. Božji blagoslovi zavise jedino od Njegove želje da nas blagoslovi. Naš deo se sastoji samo u primanju tih blagoslova i uzdanju u Njega za te blagoslove. Setite se Pavlovog retoričkog pitanja: "Jeste li primili Duha na osnovu dela zakona ili time što ste čuli propoved o veri?" Jesi li ti baš toliko postao pravedan, da je Bog ipak na kraju odlučio: "Pa dobro, sada je već dovoljno pravedan, pa izgleda da ću morati da ga ispunim?" Ne! Nismo ništa pravedniji sada nego što smo bili tog prvog dana kada smo uzverovali.

Ne možeš ni zamisliti sve te blagoslove i silu koju Bog jedva čeka da ti da, ako ćeš hteti da se pouzdaš u Njega i da mu veruješ u vezi svega toga. Toliko često smo i mi poput tih nerazumnih Galačana. Zašto bismo bili toliko ljudi da se vratimo tom odnosu na osnovu zakona kada možemo da se približimo Bogu na osnovu zajedništva iz ljubavi!? Nemoj biti lud, zahtevajući ono što misliš da ti pravom pripada, jer jedino što zaslužuješ jeste smrt.

Svi mi samo toliko zaslužujemo, jer smo svi zgrešili.

Bog želi **sada** da te blagoslovi jer te voli. Bog želi da blagoslovi tvoj život, a put do blagoslova je tvoja vera.

Ne misliš valjda MENE!

Možda će neki od vas s nevericom ovo čitati, da je moguće da vas Bog uopšte blagoslovi jer ste ga toliko puta razočarali ili zato što ste suviše slabi ili pak jer ste učinili neku užasnu grešku. Možda imate hroničan problem s lošim temperamentom ili s okom koje voli da zaluta. Možda se pitate: **Kako bi Bog mogao da me blagoslovi kada se derem na svoju decu? Kako bi Bog mogao uopšte da me blagoslovi kada sam toliko truo? Kako Bog može da me blagoslovi kada sam ovakav ili onakav?** Vaš problem je taj što očekujete blagoslove na osnovu svog učinka. Zarobljeni ste u načinu razmišljanja: "Kada postanem dovoljno dobar i savršen, onda će moći da me blagoslovi." Ali, to je toliko pogrešno!

Moramo urezati to u svoje glave da Bog ima želju da ispuni naše živote sa svetim Duhom istog onog trena kada kažemo: "Gospode, ja zaista želim da imam ovu silu i zato Te molim da me ispuniš." Ali moram da vas upozorim. Činjenica je da tog trenutka i duhovna borba počinje da se zahuktava. Kada se molite da vas Bog ispuni, istog trena će i sotona da počne ubavirati razne laži i optužbe u vaš um. Ometaće vas. On će vas načiniti da se osećate krivim ili nedostojnim. Počeće podrugljivo da se smeje, govoreći: "Ma, šta to radiš, moliš Boga da te ispuni? Pa trebalo bi da te je sramota. Nemaš prava na to! Pogledaj se kakav si. Pogledaj šta si sve radio. Kako bi Bog uopšte mogao da te ispuni svojim svetim Duhom?"

Na žalost, Sotona će često koristiti baš **hrišćane** da nam servira tu laž. Oni što umišljaju da su pravedni će sasvim sigurno da te obaspu optužbama u stilu: "Pa sam si kriv za to. Da si samo malo više imao vere. Da si samo malo više duhovniji. Da si samo malo više poput mene." Malo ovakvog bombardovanja i mnogi će da se povuku rekavši: "Zaboravi sve to Gospode."

Bog želi da ti iskušiš Njegovu ljubav, Njegov dodir, silu i pomazanje.

Kakve li tragedije! Znam da ne zaslužujem Božje blagoslove, ali Bog me ni ne blagosilja na osnovu mojih zasluga. Bog me blagosilja na osnovu svoje ljubavi i milosti prema meni, u Hristu Isusu. To je osnova blagoslova, a ne moja dobrota, pravednost ili moja savršenost. Da ovo nekako može dopreti do našeg malog mozga, počeli bi bivati blagosloveni iznad svih naših očekivanja i zamisli.

Blagoslovi čekaju. Bog želi da te blagoslovi. Sve što treba da učiniš je samo da mu veruješ za te blagoslove, čak i ako si u potpunosti svestan da sve to ne zaslužuješ. Blagoslovi ne dolaze zbog tvojih dobrih dela, nego zbog tvoje vere, jer imaš pouzdanje i veru da će te Bog blagosloviti.

Nemogućnost primanja ove istine je tačno taj razlog zbog koga mnogi ljudi imaju ozbiljne probleme u svom hrišćanskom iskustvu. "Ne znam zašto je Bog uopšte blagoslovio njega, pa on puši cigare?" Neki će reći: "Zašto, pa ja to ne radim. A opet, gledaj sve te blagoslove što on ima! Ne razumem zašto Bog blagosilja ljude koji puše." Naravno, Božji blagoslovi ne zavise od pušačkih navika. Oni jedino zavise od naše vere u Boga, da je On voljan da nas blagoslovi jer smo Njegova deca.

Bog **želi da** blagoslovi svoj narod danas. Oči Gospodnje prolaze kroz čitavu zemlju tražeći kome može da se pokaže Silan, onima čija su srca ispravna prema Njemu (Vidi 2 Dnevnika 16:9). Samo okreni svoje srce ka Bogu, veruj u Njegovu reč,

i veruj mu da će On učiniti sve po svojim obećanjima. Kaži: "Gospode, blagoslovi me sada." I primi to.

Znam da je ovakva vrsta slobodno darovane milosti skoro uvreda za nas. Tog trenutka kada kažem: "O, Gospode, izli na mene pravi blagoslov. Zaista priželjkujem fantastične blagoslove još večeras" moj um se tome protivi. **Kako to misliš da tražiš blagoslov od Boga? O čemu si ono razmišljao ovog popodneva, kako posle toga možeš tražiti od Boga da te blagoslovi?**

Toliko nam je teško da odbacimo tu zamisao o zasluživanju blagoslova. I jednostavno samo da verujemo i očekujemo da nas Bog blagoslovi, još i ako smo zabrljali i ne zaslužujemo ništa od toga. Ali kada konačno pređemo tu prepreku i pridemo Bogu s iščekivanjem da nas blagoslovi, jednostavno samo zato što nam je obećao da će nas blagosloviti, ne postoji više ništa što bi moglo da zaustavi Njegove blagoslove u našim životima.

Avraamov blagoslov

To su predivni blagoslovi! Isti oni blagoslovi koje je Bog obećao Avraamu su i naši, jer smo mi deca Avraama. Poslušaj samo tri od ovih obećanih blagoslova:

- "Ne boj se Avraame, ja sam ti štiti, i plata je tvoja vrlo velika" (I Mojsijeva 15:1)
- "Daću ti porodicu vrlo veliku, i načiniću od tebe narode mnoge" (I Mojsijeva 17: 6)
- "A postavljam zavet svoj između sebe i tebe i semena tvog nakon tebe ... da je zavet večan, da sam Bog tebi i semenu tvom nakon tebe;" (I Mojsijeva 17:7)

Svi ovi blagoslovi, i čak mnogo više od toga, su tvoji, jer te Bog gleda u Hrista postavljena i pripisuje ti Isusovu pravednost. To je jedna jedina osnova na kojoj te Bog blagosilja u potpunosti na svakom području.

Evandjelje milosti je uporno u svojoj tvrdnji da čak i ako nisi dostojan, Bog želi da ti iskusiš Njegovu ljubav, Njegov dodir, Njegovu silu i pomazanje. Bog je darovao svakom ponaosob određenu količinu vere. Vežbaj tu veru, koristi je i ona će se razvijati i jačati. Jednostavno samo veruj i uzdaj se u Gospoda i iščekuj da te Bog blagoslovi.

Nemoj zaboraviti nikada da nam blagoslovi Božjeg Duha nisu dati životima jer smo jednog dana dosegli naj nivo dovoljne svetosti da bi zaslužili Njegov blagoslov. To sve nam je dato kada smo konačno ugledali svetlost i kada smo jednostavno poverovali Bogu da će on održati svoju reč. Naša dela pravednosti nisu imala nikakvu vezu s tim. Božji načini se nisu ni malo promenili. Avraamovi blagoslovi bivaju naši kroz jednostavnu veru u našeg Gospoda Isusa. Naš deo je samo da mu verujemo za te blagoslove.

A kad bolje razmisliš - već je i to samo po sebi ogroman blagoslov.

8. Borba počinje

Ne tako davno dobio sam pismo jednog mladića koji mi je pisao o svojim intenzivnim borbama sa telom. Opisao je svoje doživljaje poraza za porazom, skoro vapeći Pavlov vapaj u Rimljanima 7:24: "Bedan sam ja čovek; ko će me izbaviti od ovog smrtnog tela?"

Bilo mi je lako da ga razumem u tom problemu, jer svi smo mi prolazili kroz slična, teška vremena u svom hodu s Gospodom. Iako čeznemo za životom koji je Bogu ugodan, sila tela se ipak pokaže suviše jakom za nas i padamo.

Tokom istorije crkve, čovek je tražio načine kako da telo dovede pod kontrolu. Bilo je i takvih vremena kada su hrišćani verovali da postoji samo jedan način na koji mogu pobediti svoje telo: da sebe zaključaju u manastirsku sobicu. Oni bi odbijali kontakt sa bilo kim i bilo čim što bi ih možda moglo podstaći da posrnu. Ali čak i njihovi dnevници koje su ostavili za sobom dokazuju da izolacija od svega nije bila od velike pomoći.

Jerome poznati teolog rane crkve, je takođe godinama živeo u sobici koja je bila jedva veličine kaveza. Njegov jedini kontakt sa spoljnim svetom bio je mali prozorčić kroz koji je primao svoju poštu. Zatvorio se od svega i svakoga da bi na taj način mogao u potpunosti da se preda proučavanju Božje reči, razmišljanju i molitvi. Ali njegovi lični zapisi dnevnika su dokazivali da taj rigorozan način života i debljina zidova koji su ga okruživali nisu uopšte bili prepreka užasnim mislima, fantazijama i raznim slikama u njegovom umu dok je sedeo u svojoj maloj, mračnoj kockici.

**Pomoć nam neće stići sve dok ne shvatimo
da se odgovor nalazi daleko iznad naših
mogućnosti.**

Vapaj upućen Bogu je tajna našeg izbavljenja.

Telo je neverovatno jak neprijatelj. Neki hrišćani gube svoje bitke s telom tokom čitavog svog hoda s Gospodom. Osećaju se kao Izraelci koji su pomrli u pustinji a da nisu ušli u Božji odmor.

Zbog čega ovakvi hrišćani ne mogu uživati u Božjoj pobedi? Jednostavno zato što svim svojim naporima i energijom nastoje da žive ispravan život po svojoj sopstvenoj snazi. Umesto da svoje živote i borbe predaju Bogu, oni neprestano tragaju za nekim novim metodama, načinima i programima za postizanje pravednosti. A ni jedna od tih stvari nije nikad funkcionisala. Sve dok bilo ko od nas pokušava izbaviti sebe od "ovog smrtnog tela" očajnički tragajući da otkrije neki novi program ili formulu, uprkos svim naporima neće uspeti. Pomoć nam neće stići sve dok ne shvatimo da se odgovor nalazi daleko iznad naših mogućnosti. Za divno čudo, vapaj upućen Bogu u sred slabosti je tajna našeg izbavljenja.

Ne još jedan samorazvijajući program vrednosti

Za mnoge od nas je teško priznati svoju potpunu nemoć. Jer o sebi volimo razmišljati kao o jakim, sposobnim ljudima, koji su u stanju da drže svoje stvari pod kontrolom. Koliko puta smo započeli neki samorazvijajući program vrednosti, ubeđeni ako uspemo usmeriti svoje umove ka pravoj stvari, da ćemo s lakoćom izgubiti par kilograma, ili da ćemo povratiti svoju formu, ili pak izgubiti neku nezgodnu naviku? Ali tužna činjenica je da dok god mislimo da možemo promeniti naše živote svojom sopstvenom snagom, nikada nećemo uspeti.

Jednom od najvećih prepreka u napretku hrišćanskog života jeste zamisao da smo sposobni da živimo Bogu ugodan život kroz svoje sopstvene napore. Ako smatramo da nešto možemo uraditi svojom snagom, onda zasluge pripisujemo sebi u stilu: "Vidiš, pa nije ni bilo toliko teško otarasiti se te loše navike! Znao sam da to mogu!" I u tom trenutku, slavu ne dajemo Bogu nego stavljamo sebe u centar zbivanja, praveći zvezde od sebe. Počinjemo govoriti drugima kako će naša formula i

njima da pomogne, a Bog se gura iz cele slike sve više i više. Ali unatoč našem ogromnog samopouzdanju, kada prvi vetar tragedije ili razočarenja dune, naša kula od karata se ruši.

Bog će dozvoliti da prođemo ove "uradi sam" programe radi razvijanja svojih vrednosti dok ne probamo sve. On će da nam dozvoli da istrošimo sve svoje mogućnosti i napore dok na kraju ne dođemo do iskrenog priznanja: "Ja ovo ne mogu. Ne mogu postići da budem pravedan u svojoj snazi. O bedan li sam ja čovek!" Ova vrsta iskrenosti je neverovatno teška za nas jer nas primorava da priznamo svoju nemoć, pad i slabost. Mrzimo da dolazimo do ovakvih zaključaka jer nam to uskraćuje ponos. Jedino tada kada priznamo svoju krajnju bespomoćnost, nalazimo u stvari nadu. Kada se konačno okrenemo Božjoj milosti, Gospod može da preduzme nešto i da otpočne sa radom koji mi za sebe nikada ne bismo mogli učiniti.

Tek kada se nađemo u potpunom očaju, podstaknuti da vapimo iz naše bespomoći i beznađa možemo uživati pravu pobedu u Hristu.

Borba počinje

Činjenica da je borba prisutna i stvarna je na neki način i razlog za radost. Da duhovno nismo oživljeni od Boga, ne bi ni bilo razloga za konflikte. Da je moj duh još uvek mrtav, ja ne bih imao borbu sa zlim željama. Pravo bih uskakao u njih i živeo bih po telu. Činjenica da se nalazimo u sred borbe je snažan dokaz da smo deca Božja.

A mi **zaista jesmo** u borbi. Ko bi mogao preći da se okrutna borba dešava unutar svakog od nas? U Galaćanima 5:17 apostol Pavle kaže: "Jer plot žudi protiv Duha, a Duh protiv ploti; ovo se jedno drugom protivi, da ne činite što biste želeli."

Petar je znao podosta o ovoj vrsti borbe. Jednom se i grubi ribar hvalio pred Isusom čak i ako drugi učenici padnu, on neće nikad. A opet, pre nego što je ta noć uopšte izmakla, on se odrekao svog Gospoda tri puta. Isus je bio u pravu sve vreme: Duh je voljan, ali je telo slabo.

I mi često poput Petra odreagujemo burno pre nego što bi mogli da steknemo pregled svoje situacije i nas samih. Želimo činiti ono što je pravo, a opet pronalazimo sebe čineći baš suprotno. Kao što je i Pavle pisao: "Želeći, dakle, da činim dobro, nalazim da za mene važi zakon - da je zlo u meni. Tako se po unutrašnjem čoveku radujem Božjem zakonu, ali vidim jedan drugi zakon u svojim udovima, koji vojuje protiv zakona moga uma i zarobljava me zakonom greha, koji je u mojim udovima." (Rimljanima 7:21-23).

Ne možemo iskusiti Božju pobedu sve dok ne shvatimo da se neprestano u našim udovima odvija rat između Svetog Duha i tela, radi kontrole nad nama. Naše telo još uvek nije mrtvo. Iako već imamo prilike iskusiti pomoć Duha i uživati u toj pomoći - jer smo predali svoje živote Hristu, i mada je i naša telesna priroda svrgnuta sa trona našeg života, ipak borbi još nije kraj. Pre našeg obraćenja telo je uživalo da odminira i kontroliše naše živote, i sve dok naša tela na budu otkupljena, ona nikada neće odustati od borbe da nas vrati pod svoju vlast.

Jesu li naše želje pogrešne?

Važno je u ovom trenutku da ne pomislimo da su naše telesne potrebe i apetiti sami po sebi pogrešni ili zli. Naše telesne želje su stvorene od Boga i u potpunosti su neophodne za održavanje životnih funkcija.

Najsnažniji od naših telesnih poriva je potreba za vazduhom. Nema ništa loše u disanju, ali je moguće ovu prirodnu funkciju izvitoperiti i iskoristiti za inhaliranje kokaina. Dok ovako nešto činimo, mi uzimamo prirodne Bogom dane funkcije izopačivši ih u neprirodan ishod.

Biblija ovo naziva "greh".

Drugi poriv koji dolazi posle potrebe za vazduhom je potreba našeg tela za tečnostima. I nema ništa loše u osećanju žeđi dok ne odlučimo da tu žeđ ugasio sedeći u baru za šankom i potežući čašu za čašom sve dok već nismo sposobni da gledamo pravo.

Opet iskorištavamo prirodan nagon za neke druge svrhe nego za šta ih je Bog namenio.

Naš sledeći veoma važan poriv je glad. Nema ništa što bi bilo bezbožno u samom činu ishrane, sve dok nas hrana ne zaokupljuje u toj meri da već štetno počinje uticati na naše zdravlje. Kada običnu, prirodnu potrebu za hranom zamenimo halapljivošću i žderanjem što može isto toliko štete naneti koliko i opsesnutost vitkom linijom, življenje samo da bi se brojale kalorije, padanje s nogu od silnih fizičkih vežbi za održavanje linije. I ovo je greh.

Poriv za seksom je stvoren od Boga ne samo radi rađanja, nego i radi predivnog načina iskazivanja ljubavi između muža i žene. Ali kada od ove potrebe napravimo igračku zadovoljstva, više nije ljubav u centru pažnje i sve postaje iskrivljeno.

Vidite li kako se sve ove predivne potrebe koje su nam Bogom dane mogu iskriviti iz sebičnih razloga, i one tada postaju sredstvo rata protiv Duha? Sve ove potrebe tela su nam date od Boga, ali On ih nije zato dao da bi bilo koja od ovih potreba vladala nad nama. One su neophodni deo našeg života, ali On ih nije stvorio zato da bi dominirale našim životom. Isus je rekao ako razmišljamo samo o tome šta ćemo jesti, piti ili obući, onda nema nikakve razlike između nas i neznabožaca (vidi Matej 6:31,32). Osoba koja ne poznaje Boga je nemoćna da čini bilo šta osim da udovoljava telesnim željama, ali mi vernici znamo da život znači mnogo više od hrane i telo više od odeće. Želja naših tela su sasvim u redu i ispravne ako se nalaze na svom mestu, ali Bog ih nikada nije namenio da nas kontrolišu. U ovom stanju naše pale prirode, telesni porivi itekako teže da vladaju nad našim životom. Ovo je ta tačka gde borba počinje.

Gospodarev borbeni plan

U ovom trenutku se postavlja pitanje: pa šta onda da uradimo s telom? Bog se pobrinuo za sredstva što se tiče tela. On to naziva "krst".

Nemoj pokušavati da otkupiš telo ili da ga umotavaš u duhovne krpice ili da ga menjaš. Jer ono nije otkupljivo. Ono mora da se razapne. Pavle je rekao: "To znamo, da je naš stari čovek razapet s njim, da bi grešno telo bilo obesnaženo, da mi više ne robujemo grehu." (Rimljanima 6:6)

**Biblijski recept za rešavanje konflikta
između tela i Duha
nije lična disciplina niti samokontrola,
nego je to sila Svetog Duha.**

Naše je da prepoznamo ovu istinu. Da želje našeg tela ne predstavlja više nikakav faktor u našim životima, ne bi imali razloga da našu staru prirodu smatramo mrtvom zajedno s Hristom. Kad god otkrijemo neko područje telesnosti koje nas još uvek kontroliše, treba samo iskreno priznati da je borba tela i Duha još uvek veoma stvarna u nama. Potrebno je da to specifično područje slabosti prinesemo krstu i da ga smatramo razapetim područjem. Ali ovo je tek prvi korak! Biblijski recept za rešavanje konflikta između tela i Duha nije lična disciplina niti samokontrola. Sila koja

nadjačava telo proističe samo iz života koji se nalazi pod kontrolom Duha. Iako će konflikt biti prisutan u nama sve dok živimo u ovim telima, Bog nam je ipak obezbedio način za duhovnu pobjedu. Tek kada dopustimo Božjem duhu da preuzme vođstvo da moćno radi unama, možemo iskusiti pobjedu nad našom palom prirodom.

Svaki pokušaj po svećenja svojim snagama je telesni napor. Kada se Pavle našao u trenutku očajja vapeći: "O bedan li sam ja čovek" on nije pitao: "Kako mogu pronaći strateški plan da sledeći put uspem biti bolji? Kako mogu još s više napora da postignem zadovoljavajuće rezultate? Pavle je već prošao tim putem koji nije urodio plodom. On je shvatio da ta sila za bogobožan život ne leži u njemu, te da mu je potreban Izbavitelj, tako je i zavapio: "Ko će me izbaviti?"

Kada Isus vaskrsne naš duh, On nam takođe daje i čitav zbir novih želja. Počnemo da čeznemo za inimnim zajedništvom s Bogom, dublju spoznaju i razumevanje Njegove reči, i bliskost sa drugim a koji su takođe oživljeni u Hrisu Isusu. Više nemamo želju da živimo po telu, jer shvatamo da je krajnji rezultat takvih stvari samo poraz i smrt. Život po telu nas je uvek podsticao samo da želimo još nešto više, nešto što je iznad našeg dostignuća, nešto što bi konačno dovelo do osećaja požudnog zadovoljstva. Ipak obećana ispunjenja su ostala samo pusta iluzija. A dok živimo po Duhu, mi otkrivamo mir koji ovaj svet ne može razumeti. Beskrajna borba i bolna praznina nestaju i otkrivamo predivan osećaj svrhe iznačenja svih dešavanja. Telo više nema onu silu da privuče i mami kao što je to ranije imalo, a bitka u nama donosi pobjedu.

Duhovne mozgalice

Sviđalo se to nama ili ne, priznali mi to ili ne ali činjenica je to da se unutar nas zbiva neka podmukla stvar kad god odlučimo da uradimo nešto dobro, zlo se odmah pojavi. Pavle tačno opisuje taj često zbunjujući konflikt koji je veoma prisutan u našim životima: "Tako, ne znam šta činim; jer ne činim što želim, nego što mrzim - to činim. Ako pak činim što ne želim, slažem se sa zakonom i priznajem da je dobar. Jer to sada ne činim više ja, nego greh koji obitava u meni." (Rimljanima 7:15-17).

Razmisli samo kako se odnosiš prema najjednostavnijoj i najdirektnijoj zapovedi u Božjoj reči. Isus je rekao u Jovanu 13:14: "Dajem vam novu zapovest, da ljubite jedan drugoga." Jovanovo pismo nam govori ako tvrdimo da volimo Boga a pri tom mrzimo svoga brata, onda lažemo (1Jovanova 4:20). Ako ne možemo voleti svog bližnjeg koga vidimo, Jovan se pita, kako onda možemo voleti Boga koga ne vidimo?

Tu je početak našeg problema: pošto Biblija toliko jasno izražava zabranu da mrzimo drugog, ponekad pokušavamo da ublažimo celu stvar govoreći: Pa ja ne mrzim njega, ja samo mrzim one ogavne stvari što on radi." Ali ako smo dovoljno iskreni treba da priznamo da je jako teško razdvojiti neku osobu od njenih dela. I ja sam jedan od tih koji imaju velike poteškoće kada treba da se napravi ovakva precizna razlika. I ja otkrivam u sebi trenutke kada ne mrzim samo zlodela nekog čoveka, nego i njega samo. Ako saznam da se njemu nešto neprijatno desilo, kao na primer da je razbio svoja nova kola u saobraćajnoj nezgodi, otkrivam u sebi neku vrstu unutrašnje radosti. Znam da Biblija govori da moj stav treba da bude drugačiji, a iskreno rečeno - nije.

Često na kraju već otkrivamo da se igramo umnih mozgalica, da bi sebe ubedili kako smo mi zaista poslušni Bogu voleći i one koje nije lako voleti. Ako se dovoljno potrudimo, možemo ubediti sebe čak i u to da mi zaista i volimo i opraštamo. Ali istina našeg unutrašnjeg stanja postaje jasna kada ta problematična osoba priđe, treskajući nas po leđima i glasno izjavljuje pred svima u prostoriji: "Brate, ti izgleda jutros nisi imao vremena da koristiš svoj dezodorans!" Naša prva reakcija je da nam kroz glavnu jurnu misli poput: **Baš si idiot! Sada se svi okreću i**

bulje u mene. Bolje crkni majmune jedan! Mi zaista želimo da volimo tu osobu, ali nam telo to jednostavno ne dozvoljava!

Poput Pavla i mi otkrivamo delovanje tog ironičnog zakona u nama. Kad god poželimo učiniti nešto dobro, zlo se odmah pojavi.

Na kraju smo već ljuti sami na sebe i obeshrabrenje nas preplavljuje, već nam je dosta tih naših padova. Osećamo potpuni duhovni poraz i zajedno s Pavlom se vapaj u nama prolama: "Bedan li sam ja čovek! Ko će me izbaviti od ovog smrtnog tela?"

Nema razloga za hvalisanje

Tek kada priznamo da smo nemoćni izbaviti sebe od toga zakona greha i smrti, vrata za predivnu Božju silu mogu biti otvorena, da deluje u nama i da učini za nas ono što mi nismo sposobni. I kako nas sila Božja bude menjala iznutra ka spoljašnjosti, sve što ćemo moći da uradimo je da zahvalimo Bogu i da mu damo slavu za sve. Nećemo moći rećima drugima: "Nekada sam bio u grehu. Ali jednog dana sam uvideo da se to Isusu ne sviđa, pa sam ojačao svoju snagu volje i discipline, odlučivši da te stvari više ne radim." Nemamo razloga za hvalisanje koliko smo mi dobri ljudi puni samokontrole. Kako nam i Božja reč kaže: "A ja sam daleko od toga da se hvalim ičim drugim sem krstom Gospoda našega Isusa Hrista" (Galaćinima 6:14).

Jesi se sretao već sa takvim ljudima koji su se činili mnogo duhovniji nego što zapravo jesu? A neiskrenost im se otkriva kada nego govori o svojoj duhovnoj borbi. I dok ta osoba priznaje svoju borbu s telom, ovi "duhovni" ljudi će smesta da stave na sebe "samopravedni", "svetiji nego ti" izraz lica. I na na taj način, bez da su išta progovorili, oni komentarišu tu borbu s telom kao neku strašnu abnormalnost za jednog vernika. Imajući stav: "Pa da si više molio, provodio više vremena u Božjoj reči i da si više duhovnog uma (poput nas) ne bi imao nikakve probleme s telom."

I dok je ovakav stav superduhovnog savršenstva veoma učestao, on se ipak ne poklapa sa jasnim učenjem Božje reči. Ne verujem da ćemo ikada dok smo tu na ovoj zemlji iskusiti život bez problema što se tiče telesnosti našeg tela. Iz svog ličnog iskustva znam da će moje telo predstavljati isti problem kakav je uvek i bio.

Kada mi Bog na primer otkriva neko područje telesnosti koje On želi da menja, ja uvek započnem poduhvat s najboljim namerama. Uviđam grozotu svog greha i obavezujem se da se tome ne želim više nikada vraćati. Tako se onda dosetim raznih strategija i disciplinskih mera da bih se rešio tog problema. Želim da pronađem sve načine kako bih se i praktično suočio sa situacijom. Ali prije ili kasnije se svi moji i najbolje izrađeni planovi raspadaju pred mojim rođenim očima. I toliko se izmorim da samo zavapim: "Bože, pomози mi!" I onda za divno čudo, On to i učini. Njegov Duh počinje menjati moj život na čudnovate načine.

I dok se moja nutrina prelijeva sa zahvalnošću, uviđam da je Božji način promene mnogo lepši i jednostavniji a pri tom i mnogo bolji od mojih pogrešnih pokušaja. I ja sam odmahujem glavom, govoreći: "Kada ću već razumeti taj jednostavni koncept milosti?" Kako sam uopšte i pomišljao da ja mogu usput bilo šta vredno nekako učiniti da bih dokazao Bogu da ja ipak nisam toliki bednik? A opet, mnogo puta baš to činim. Bog nikada nije imao nameru da telo počne vladati nad nama i zato nam je obezbedio način i snagu da iskusimo pobjedu. Ali sve dok smo predani svojim sopstvenim pokušajima da rešimo svoje borbe i naše najbolje će da postane samo prepreka za pravo rešenje. Bilo kakav pokušaj bogobojažnosti koji proističe iz naših snaga je samo delo tela i isto toliko nije ugodno pred Bogom koliko i ono područje telesnosti koje pokušavamo eliminisati. Kada pobjedu možemo pripisati jedino Božjoj intervenciji bez našeg uplitanja, krajnji rezultat može biti samo slava i hvala Bogu.

Zamka koju treba izbegavati

U momentima kada se osećamo blizu Gospoda, u iskušenju smo reći: "Ovo je toliko divno, da ne želim ikada više živeti po telu, jer sve je to toliko prazno i bez ikakvog smisla!" Na žalost, sutra dan ipak osvane i zaboravimo sve naše najbolje namere. Dok se dovlačimo do kreveta na kraju jednog dugog i napornog dana, odjednom se prisetimo kako smo unatoč svim naporima ipak odlutali, čineći sve po svom pod kontrolom tela. Na naše veliko iznenađenje, telo je ponovo ugrabilo priliku da zavlada i opet vidimo sebe čineći ono što smo obećali da više nećemo nikad!

Obično u ovakvim trenucima pravimo svoju najveću grešku, kriveći sebe i optužujući se uz zavet da ćemo sledeći put pokušati biti mnogo bolji. Vidite u čemu je problem? Dok dajemo ovakva obećanja, mi svoje uzdanje stavljamo u naše telo. S ovim ustvari tvrdimo da će nas naši napori načiniti duhovno jakim i ovakvim postukom se u stvari vraćamo na područje tela. Kao Petar kada je tvrdio: "Ja se nikada neću odreći tebe!"

Mnogi od nas se jako razočaraju kada se čini kao da stalno borimo jedne te iste bitke iznova i iznova. A opet, ovo ne bi trebalo ni da nas iznenadi. Svi mi prolazimo iste korake, ali moramo prvo do kraja iscrpeti sve naše mogućnosti, shvatiti da u svojoj snazi ne možemo živeti na način koji je ugodan Bogu. U svom očaju tada zavapimo Bogu a On milostivo oslobađa. Voleo bih da postoji neki način na koji ne bih morao iznova udarati o dno ponovo i ponovo, ali taj način na žalost još nisam otkrio.

Iz unutrašnjosti ka spoljašnjosti

U svojoj milosti Bog nam je obezbedio mogućnost za stalnu pobedu. Ali dok ne stignemo u nebo, borba neće prestati. Svaki dan predstavlja jedan izbor za svakog od nas, koji moramo učiniti. Da li ćemo živeti po željama tela, ili ćemo predati svoje živote toj transformišućoj sili Duha Božjeg?

Kako je divno kada iscrpimo sve naše mogućnosti i možemo da vidimo Boga kako menja naše živote po svojoj milosti! Naš jedini razlog s čim možemo da se hvalimo kao vernici, jeste završeno delo Isusa Hrista u našu korist. Da nije krsta, bili bismo beznadežno izgubljeni zauvek. Ali zbog Božje velike ljubavi za nas, mi koji smo nekad bili izgubljeni sada smo spašeni i kršteni u Hrista.

Sada već možemo imati toliko divno zajedništvo s Bogom da nismo više mi ti koji živimo, nego Hrist je onaj koji živi u nama. Život koji sada živimo, živimo ga po veri u Sina Božjeg, koji nas je voleo i dao sebe radi nas. Zbog Božje milosti, svaki od nas je sada već novo stvorenje u Hristu Isusu. Stare stvari su prošle, i sve novo postade.

Kada postanemo deca Božja, naša duhovna strana oživi. I odjednom shvatamo da u životu postoji i mnogo više od puste poslušnosti instinktima tela. Razumemo da ta unutrašnja glad koju naše telo ne može nikada zadovoljiti može biti ispujena sa bliskošću, prepuna ljubavi s Bogom. Što više upoznajemo Boga, to više možemo iskusiti Njegov mir i radost, otkrivajući da je nivo tog kada si zadovoljan u Duhu bezgraničan, i da nadilazi svaki ograničeni spektar koji telo može pružiti.

Kako je to divno kada odustnemo od svojih besplodnih pokušaja i dozvolimo Duhu da radi! Jer Njegova pobjeda proizlazi iz unutrašnjosti ka spoljašnjosti, a ne od spolja ka unutrašnjosti.

A ovakva vrsta pobjede je **trajna**.

9. Zaista slobodan!

Niko na ovom svetu nije toliko slobodan zapravo koliko je to vernik u Isusa Hrista. Kako je i Pavle govorio u Galaćanima 5:1: "Stojte, dakle, čvrsto i ne potčinjavajte se opet ropском jarmu."

Sloboda znači stanje moralno slobodnog delovanja - sposobnost da se učine one prave odluke u životu. I dok su vernici zaista slobodni, bilo bi pogrešno koristiti taj isti pojam za opisivanje jednog grešnika. Grešnik ima samo jedan dobar izbor – da stavi svoju veru u Isusa, jer se nalazi u tolikom ropstvu svoga tela da ne može ni zaustaviti ono što radi.

Mnogi ljudi danas rade zle stvari a da ne znaju objasniti razloge zašto to rade. Oni kažu: "Mrzim to i ne želim uopšte da činim takve stvari; ne razumem ni razlog zašto to radim. Mrzim sebe zbog svega toga, ali ipak ću učiniti to iznova." Oni su vezani i zarobljeni nekom silom, i to Sotoninom silom.

Pre nego što smo došli Hristu, svi smo mi bili deca gneva, i svi naši postupci u životu su bili podređeni ispunjavanju želja naših tela i umova. (Vidi Efescima 2:3). Naša mogućnost je bila jedino da izaberemo način našeg robovanja. Nismo bili u stanju slobodnog moralnog delovanja, jer nismo imali snage da se okrenemo od greha. Možda smo samo promenili jednu vrstu bezbožnosti u drugu, ali nismo zaista bili u stanju da živimo pravednim životom. Sloboda se ne može naći u okviru ovakvog užasnog stanja.

**Da bi ostali slobodni, ne smemo iskorištavati
tu slobodu na bilo kojem području
koje bi nas ponovo moglo vratiti u okove.**

Koliko je ogroman kontrast u poređenju sa slobodom koju smo dobili u Hristu Isusu! Kao primaocima Božje ljubavi i oproštaja, podarena nam je sloboda od dominacije tela. Više ne moramo ževeti kao robovi svojih sopstvenih telesnih želja. Podarena nam je sposobnost da se okrenemo od greha da bi služili i slavili Boga. Oslobođeni smo tih okova tame što su nas držali u ropstvu. Kroz naše pouzdanje i veru u Isusa Hrista, postali smo slobodni od pritiska da moramo živeti po merilima zakona da bi bili prihvaćeni od Boga. Kao deca Božja, mi možemo okusiti slobodu i oslobođenost kao što to nikada ranije nismo bili ni u čemu.

Mi smo slobodni u Hristu, a opseg te slobode je toliko ogroman, da je i Pavle mogao reći: "Sve je dozvoljeno" (1 Korinćanima 10:23). Ne postoji ni jedna prostranija etika koja je sadržana u bilo kojoj filozofiji ovog sveta. U stvari čovek koji može reći: "Sve mi je dozvoljeno" je najslobodniji čovek koji je ikada živeo.

Ali Pavle je isto tako podvukao i to: dok su nam sve stvari dozvoljene, "nisu sve na korist" (23. stih). To znači, da postoje područja naše slobode kojima se možemo baviti ne ugrožavajući pri tome svoje spasenje, ali bi to smetalo našem napretku u hodu sa Bogom. Treba da izbegavamo područja koja bi nas ometala u jednostavnom predanju Bogu celim srcem. Ako želimo ostati slobodni, moramo biti obazrivi da ne iskoristimo tu slobodu na bilo kojem području koje bi nas ponovo moglo vratiti u okove.

Loše iskorištena sloboda

Ljudi mnogo puta pogrešno protumače hrišćansku slobodu, misleći da ta sloboda u Hristu znači da mogu slobodno uraditi sve vrste greha. Iskorištavajući svoju slobodu kao dobru priliku za telo. Ovo je totalno izvrtnje onoga što Božja reč naučava o hrišćanskoj slobodi.

Ta predivna sloboda u koju smo pozvani u Hristu Isusu je prvenstveno sloboda od našeg tela i dominacije koju je naše telo nekada imalo nad nama. U Rimljanima 6, Pavle nam kaže da je ova sloboda u Hristu, sloboda da služimo i slavimo Boga. Oslobođeni smo od toga da živimo grešan i pohotan način života, kakav smo nekada živeli.

U Edenskom vrtu Adamu je poverena neverovatna sloboda. On je mogao da jede s bilo kojeg drveta u vrtu osim sa drveta poznanja dobra i zla. Bog je znao od samog početka da ga Adam neće poslušati u toj zapovedi i da će jesti sa tog zabranjenog drveta, na taj način donevši jad i greh u ovaj svet. Ali čak ni tada Bog nije fizički sprečio Adama da pojede taj plod. Adam je pogrešno iskoristio svoju slobodu, i zbog toga svi podnosimo i dan danas katastrofalne posledice njegovog izbora. Greh je došao na ovaj svet kroz pogrešno iskorištenu slobodu jednog čoveka.

Isto tako i mi imamo izbor da na loš način iskoristimo svoju slobodu u Hristu. Možemo ovu predivnu slobodu iskoristiti čak i na takav način da sebe ponovo strpamo u stanje ropstva. Svi smo čuli već neke ljude kako govore: "Kao hrišćanin sam slobodan, zbog toga ću zadovoljiti ovom impulsu svoga tela, jer imam svu slobodu za to." Ali moramo zapamtiti, da imamo itekako slobodu da tako **ne** uradimo. Ne bismo nikada smeli iskorištavati svoju slobodu da bismo time dali priliku telu da se preda svojim zahtevima.

Jevrejima 12:1-2 nam govori: "Odbacimo svaki teret i greh koji nas lako zapliće..." i da "...strpljivošću trčimo trku koja name predstoji, gledajući na Isusa, začetnika i usavršitelja vere."

Sloboda da se služi

Jasno je kako **ne** bismo trebali iskoristiti tu svoju slobodu u Hristu. Ali pravo pitanje je: kako je onda iskoristiti? Kako možemo da se koristimo svojom slobodom koja će počastvovati Boga i koja će i nama pomoći da rastemo u milosti? Pavle je imao odgovor za to u Galaćanima 5:13. On je rekao da iskoristimo svoju slobodu da volimo i služimo jedan drugog: "Jer vi ste, braćo, pozvani na slobodu, samo neka ta sloboda ne bude povod ploti, nego ljubavlju služite jedan drugome." Božja reč nas podseća konstantno na visoko vrednovanje koje Bog polaže na službu u poniznosti. Iznova i iznova nas Biblija podseća na činjenicu ako želimo biti veliki u kraljevstvu Božjem onda moramo i služioti. Isus je dao veličanstvenu poruku svojim učenicima na početku svoje takozvane velike zapovedi. Rekavši: "Meni je dana sva vlast na nebu i na zemlji." (Matej 28:18). Možeš li zamisliti samo kolika je to onda vlast? Sva vlast ovog sveta mu je dana. Ista ona sila koja pali sjaj zvezdama i drži svaki atom sjedinjen, pripada Isusu.

A šta je On učinio sa tom silom? Zatresao je čitav univerzum? Zavrteo je par novih galaksija? Ne. Isus je skinuo sa sebe svoj plašt, opremivši se kao sluga, da bi oprao noge svojim učenicima. Nakon što je oprao i zadnji prljavi gležanj i palac, on je zapitao svoje ljude: "Razumete li šta sam vam učinio? Jer ako sam ja Gospod, služio vama, i vi ste dužni da služite jedan drugoga." (Vidi Jovan 13:12-14).

Da sada možeš reći: "Sva vlast na ovom svetu je meni dana" šta bi uradio sa ovakvom vrstom sile? Isus je uzeo peškir i lavor vode da opere prljave noge svojih učenika. Sva vlast na ovom svetu je bila Njegova - a šta je On učinio s njom? Oprao je noge učenicima.

Jako malo nas ima želju da služi. Umesto toga, volimo izdavati naređenja, biti posluženi. "Hajde donesi mi ono!" "Dodaj mi taj alat." "Trebalo da mi odeš po ovo."

Kako li volimo samo izdavati naređenja, i kako smo ljuti kada te naredbe nisu ispunjene! Povređeni smo i zlovoljni. Uživamo da budemo deo vladajuće klase... ali Božji najveći blagoslovi nisu tu skriveni. Mi smo oslobođeni od toga da šefujemo okolo svima, a pozvani u toj slobodi da služimo jedan drugom u ljubavi.

Bez sumnje, ovaj blagoslov zahteva rad Božjeg Duha u našim srcima. Moje telo će se sigurno buniti protiv toga da nekog dugog služi i to u ljubavi. Često i na najjednostavniji zahtev reagujemo sa: "Ako želiš čašu vode idi pa je uzmi sam. Ko ti je trčkarao unaokolo juče k'o rob?" Moje telo voli da mu se ugađa. Prija biti poslužen. Ali ja sam oslobođen do ropstva svom telu i sada mogu služiti drugima u ljubavi. Zaista je prava radost služiti drugima u ljubavi! Sav zakon je sadržan u jednoj jedinjoj rečenici: "Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe" (Matej 22:39).

Sloboda da se voli

Dve stotine godina pre Isusa, Buda je rekao: "Ne čini drugima ono što ni ti ne bi želeo da tebi druge rade". Zapazite kako je rečenicu stavio u negativ. Ako ne želiš da te neko raspali po nosu, onda nemoj ni ti njega raspaliti po nosu. To je negativna zapovest.

**Zlatno pravilo nije samo izbegavanje
onog što je loše;
nego je i aktivnost traženja
praktičnih načina da se izrazi ljubav.**

Mnogi ljudi brkaju danas Budin savet sa zlatnim pravilom. Oni misle da su pravedni zbog onoga što oni **ne** rade. Možda će reći: "Pa ja ne diram nikog. Nikad nisam ubio nikog, i ne švrljam unaokolo po raznim krevetima." Njihov život se toliko zasniva na negativu da u pravom smislu reči "nisu ni za šta".

Ali zapazite kako je Isus postavio ovu moralnu stavku u okviru pozitivnog pristupa. On je rekao: "I kako hoćete da ljudi čine vama, onako činite i vi njima." (Luka 6:31). Kako bih ja voleo da mene posluže, tako bih i ja trebao služiti. Kako bih ja želeo da mene vole, tako bih i ja trebao voleti. Kako bih ja voleo da primam darove, tako bih trebao da ih i dajem.

Da volimo svog bližnjeg kao samoga sebe, znači preuzimanje inicijative da preduzmem nešto za dobrobit drugih na kreativan, aktivan i radostan način. Zlatno pravilo se ne sastoji od samog izbegavanja onog što je loše, nego se sastoji mnogo više od aktivnog traženja praktičnih načina da se izrazi ljubav.

Isus je rekao da ispunjavamo zakon prvenstveno tako što volimo Boga, zatim tako da volimo druge i da se ophodimo prema njima kao što bismo voleli da se oni ophode prema nama. Nama se sviđa kada drugi govore dobre stvari o nama, zato bi trebali govoriti dobro o njima. Mi volimo kada nam drugi oprostite i progledaju kroz prste, zato bismo i mi trebali pružiti isto takav velikodušan i milostiv stav prema drugima.

Kanibalizam po crkvama

Kada čujemo da je neko nešto loše pričao o nama, zašto nam je obično prva reakcija da im odmah oduzimamo par bodova? I onda mi ispustimo par primebi na račun našeg kritizera, da ni on nije toliko svet koliko bi on voleo da drugim misle o

njemu da jeste. "Ja volim da govorim samo istinu, i hoću da ti kažem nešto o njemu", kažemo. I tako, kada čuju našu stranu što smo imali reći, otpočinje još jedna runda i pokreće se jedan beskonačan krug grizanja i zlovolje jedno drugom iza leđa.

S druge strane, ako otkrijem da se nekom zaista dopadam i to čujemo da govori lepe stvari o meni, ja kažem: "Pa sigurno da on veoma dobro procenjuje ljude. I on sam je zaista izvanredna osoba, znaš."

Obično kada bi neko rečima cepao osobu na param parčad opanjkavajući je predamnom, ja bih mu dozvolio da nakon što bi istresao sav svoj teret đubreta, ubacio bih mu opasku rekavši: "Ovo je stvarno interesantno što si rek'o o njemu, jesi li znao da mi je on ujak?" Voleo sam da posmatram njihove reakcije posle toga.

Pavle nas upozorava: "Ako se pak međusobno ujedate i izjedate, pazite da jedan drugoga ne istrebite" (Galatima 5:15).

Ako uobičajavamo praksu grizanja i izjedanja međusobno - govoreći što nije na izgradnju, spuštajući jedan drugom, koristeći čak i sarkastične opaske jedan prema drugom - to je sve u stvari u suprotnosti sa težnjom za ljubavlju. Na žalost, to je onda početak neke vrste međusobnog kanibalizma. Uplićemo se u jedan rušilački i podmukao đavolji krug. Ljubomora, gorčina i podela se počenu razvijati u crkvi i uskoro crkva samu sebe proždire, a ljudi bivaju razoreni međusobno.

Jednom sam čitao neki događaj o čoveku u Engleskoj koji je uspešno uzgajao neku posebnu vrstu agresivnih petlova za dvoboje. Njegovi petlovi skoro da su bili nepobedivi u borbama i čovek je bio veoma ponosan zbog svoje reputacije i statusa koji je stekao zahvaljujući svim njegovim ulozenim naporima. Svago jutra bi izlazio da se divi svojim borbenim pticicama.

Jednog dana kada je izašao da obiđe svoje petlove, na njegovo zaprepaštenje u njihovom kavezu je svuda bilo perja, krvi i crkotina. Njegova dragocena živina je ležala tamo rascepkana u komade. Čovek je brzo pozvao jednog od svojih radnika da ga pita šta se desilo. "Ko je bio toliko glup, da strpa ova agresivna stvorenja u isti kavez?" grmeo je svojim glasom. Sluga je mirno odgovorio: "Ja sam, gospodine!" - "A što si uradio ovakvu glupost?" zahtevno je pitao vlasnik. A radnik je na to odgoorio: "Pa, mislio sam da su shvatili već do sad, da se svi bore na istoj strani." Ali naravno ove ptice su bilie isuviše glupe da bi prepoznale pravog neprijatelja.

Na žalost, nekad se desi da smo mi u crkvi jedna nešto inteligentniji od toga. Jako često zaboravljamo ko je naš pravi neprijatelj. Neprijatelji nisu grupa Baptista ili Pentekostalaca. Naš pravi neprijatelj je sila tame, što drži čoveka u ropstvu, zabludi i grehu. Treba da prestanemo sa samorazarajućim rivalstvom i da otpočenomo zajednički rad za ujedinjeno dobro Božjeg kraljevstva. Jer ako ćemo se gristi međusobno i izjedati, onda ćemo jedan drugog istrebiti. Jednog dana ćemo zateći crkvu svu krvavu i slomljenu, a svet će reći: "Gle, ovo je hrišćanstvo za tebe?"

Kako je tragično što je veliki deo crkvene istrojije proćerdan na međusobno grizanje i istrebljivanje. Jako smo brzi da nepravedno obeležavamo i spuštamo druge iz drugih zajedništava, a nema ničeg što bi bilo gore za napredak Božjeg kraljevstva.

Kao oni što su slobodni u Hristu - treba da hodamo u Duhu - duhu ljubavi, praštanja i dobrote. Moramo gledati na Gospoda zbog Njegove milosti i snage koju nam daje. Nemamo drugog izbora. Jer gde bismo drugde mogli naći snagu da se suprotstavimo ovoj razarajućoj struji, i da se usredsredimo na ono što je dobro i hvale vredno u drugima, čak i u onima s kojima nismo istomišljenici.

Odgovornosti slobode

Uz slobodu ide i velika odgovornost. **Uvek.** Neko je jednom rekao: "Cena slobode je večna obazrivost. Moramo paziti da očuvamo svoju slobodu jer to je neverovatno lako izgubiti.

Nemoj da budeš zaveden da pogrešno iskoristiš svoju slobodu da bi ugodio svom telu. Da, slobodni smo u Hristu da se ponašamo po svom postvenom izboru. I istina je da ti Bog neće osuditi dušu da trune u paklu zbog neke diskutabilne aktivnosti, ali zapitaj se iskreno: da li te to usporava? Da li ti to stvara smetnje u napretku prema cilju?

Glavni cilj i želja mog života je da budem u Hristu, i potpun u Njemu. Pavle je rekao: "Ne znate li da na trkalištu trče svi trkači, ali samo jedan dobiva nagradu, tako i vi trčite - da je osvojite. Ja nameravam da "trčim prema cilju za nagradom na koju nas Bog u Hristu Isusu gore poziva". (Filipljanima 3:14). "Zato, dakle, ... odbacimo svaki teret i greh koji nas lako zapliće, strpljivošću trčimo trku koja nam predstoji, gledajući na Isusa, začetnika i usavršitelja vere." (Jevrejima 12:1-2).

Ja ne želim da me bilo šta uspori. Ne želim bilo šta što će me sprečavati u napretku. Možda će neko reći: "Ali, Chuk, nema ništa loše u XY-u. Hrišćanin to može raditi." Naravno da može. Ali ga može isto tako i sprečavati u njegovom napretku ka cilju. "Meni je je sve dozvoljeno, ali nije sve na korusti." (1 Korinćanima 6:12). Neke dozvoljene stvari mogu itekako da me srozaju i naškode mom zajedništvu s Isusom. "Meni je sve dozvoljeno, ali neću da nešto ovlada mnome." (12. Stih).

Ako želim ostati slobodan, moram biti obazriv da ne bih iskoristo svoju slobodu idući za nečim što će me na kraju dovesti pod svoju kontrolu. Jednom kada podlegnem sili te svoje čežnje, više nisam slobodan. Ako želim da iskoristim svoju slobodu da činim stvari koje bi me šćepale i koje me više ne bi puštale, tada već nisam više slobodan. Nego sam bio bez mudrosti u korištenju svoje slobode i sam sam sebe doveo nazad u stanje ropstva. A to nije pravi način života.

Hvala Bogu, što nam je data sloboda u Hristu! Hvala Bogu, da su nam data sredstva za održavanje te slobode! Same reči ne mogu izraziti šta to znači biti zaista **slobodan**.

Neka nam Gospod pomogne da u slobodi volimo, da u slobodi služimo, da slobodno težimo za dobrobit jedno drugih. Jer, tek tada ćemo biti u stanju da u potpunosti uživamo u neuporedivim lepotama koje se mogu naći jedino u slobodi Božje prevelike milosti.

10. Zar neće podivljati?

Mnogi ljudi imaju veliki, neosnovani strah, da će Božja milost onda podstaći na grešan način života. Strahuju od toga da će vernici podivljati ako shvate da ih Bog ne sudi po delima, nego po veri u Hrista. Reći će: "Čekaj malo Chuk! Ako otvoriš ovakva vrata, ljudi će onda činiti sve vrste zlih i užasnih stvari, jer će to opravdati govoreći da Njegova milost prekriva svako njihovo delo."

Ova primedba nije nova. I Pavlovo propovedanje evanđelja milosti među neznabošcima je izazvalo momentalan protest Jevreja. Pomislili su da će uz takvu datu slobodnu, neznabošci odmah podivljati čak je i Petar naslućivao opasnosti pogrešnog tumačenja Pavlovog evanđelja, pa je u svojoj poslanici rekao: "Što vam je i naš dragi brat Pavle po danoj mu mudrosti pisao, kako piše u svim poslanicama u kojima o ovome govori; u njima ima nekih teško razumljivih stvari, **koje nenaučeni neutvrđeni – kao i ostala pisma – izvrću na svoju sopstvenu propast.**" (2 Petrova 3:15-16).

Na žalost, ima uvek onih koji će Božju reč izvrnuti iz njenog samog konteksta – na svoju sopstvenu propast. Oni su uzimali Pavlovo evanđelje kao izgovor za

buntovan način života u grehu. Ali na taj način, evanđelje ne može nikada biti u potpunosti shvaćeno.

Mrtav si!

U Rimljanima 5, Pavle nam izlaže o našem zajedništvu s Bogom kroz milost na veoma jak i predivan način. U 20. stihu, kaže: "gde se pak greh umnoži, onde se blagodat preobilno izli." U prvom stihu sledećeg poglavlja, već je zamislio neke ljude kako kažu: "Pa, dobro onda, 'ajmo napolje i grešimo što više, da bi se milost mogla preobilno izliti. Ta preobilna milost Božja je toliko divna. Pa, hajde da joj onda damo priliku da se **zaista** obilno izlije! Pavle u stvari odgovara: "Daleko od toga. Kako ćemo mi, koji smo umrli u grehu, i dalje u njemu živeti?" (Vidi Rimljanima 6:2). Njegov odgovor sadrži važan ključ hrišćanskog hoda i iskustva.

Recimo da su me uhvatili kako pljačkam banku. Zato me pošalju u zatvor i na sud. Posle dobrih par nedelja, porota donosi presudu: KRIV je. Sudija zatim određuje dan kada trebam biti osuđen. Mogu da očekujem kaznu od 5 godina do doživotne jer sam koristio pištolj i izbušio sam sav plafon, a zaposlene sam preplašio na smrt. Konačno, stigne i taj dan kada treba da se pojavim pred sudijom da mi pročitaju presudu.

Zakon je uradio svoj posao. On je uhapsio i osudio krivca. Onda odem na sud i sudija kaže: "Molimo optuženog da ustane." Ja ustanem i on kaže: "Sud vas proglašava krivim i osuđeni ste na 5 godina kazne u državnom zatvoru." Novosti bivaju toliko loše za mene, da dobijem srčani udar i umrem na licu mesta.

Da li će sud držati moj leš u zatvoru još 5 godina? Ne. Moja smrt me istog trena oslobađa od osude zakona. Moja kazna više nema nikakvu silu nadamnom, jer sam mrtav čovek.

To je ono što Pavle ističe ovde nama, koji smo kroz veru u Isusa Hrista opravdani pred Bogom i koji sada žive pod Njegovom divnom milošću. Mi više ne živimo po telu; naše staro ja je mrtvo. Zakon nas je osudio na smrt. Zahtevi zakona su ispunjeni kada smo postali razapeti s Hristom. Stari čovek i ti ste bili razapeti. Pa ako je ono staro ja mrtvo, kako onda možemo živeti dalje u grehu? Mi smo mrtvi tom starom životu.

"Ja sam sa Hristom razapet na krstu" – piše Pavle, "Tako ne živim više ja, nego Hristos živi u meni." (Galaćanima 2:2 a). Mi ne živimo više stari, sebičan način života. Naši dani usmereni na svoj ego, prošlost su. Više ne živimo po telu. Mi smo sada već slobodni od zakona, naše grešne prirode i užasne krivice, jer je naš stari čovek pod teretom krivice razapet sa Isusom Hristom. Sada već u hodu sledimo Boga, verujući u Isusa.

Ako si mrtav, onda se tako i ponašaj

Vrsta vere koja mi daje pravedno stanje pred Bogom je ona vrsta vere koja se otkriva u delima Božjim. Ako i dalje živim u smradu svog starog tela – koristeći milost Božju kao prikriivač svog raskalašnog načina života – onda samo sebe zavaravam. I nisam zaista dete Božje, jer Jakov 2:26 kaže: «Kao što je, naime, telo bez duha mrtvo, tako je mrtva i vera bez dela.»

Osoba koja je rođena od Duha Božjeg će to i pokazati kroz svoj način života. Isus je rekao: «A što me zovete: Gospode, Gospode, a ne činite što govorim? Pokazaću vam na koga liči svako ko dolazi k meni, te sluša moje reči i izvršuje ih. Sličan je čoveku koji gradi kuću, iskopa duboko i postavi temelj na steni. A kad dođe bujica, navali reka na tu kuću, ali ne može da je pokrene, zato što je dobro sagrađena. A ko je čuo, pa nije izvršio, sličaj je čoveku koji je sagradio kuću na zemlji bez temelja na koju navali reka i odmah je sruši. I bi veliko rušenje te kuće.» (Luka 6:46-49).

Apostol Jovan je pisao: «I po tome znamo da smo Ga poznavali, ako držimo njegove zapovesti. Ko govori: poznajem ga, a zapovesti njegove ne drži, laža je i u njemu nema istine (1. Jovanova 2:3-4). I dva puta u istoj poslanici on dodaje to: ko god je rođen od Boga, ne može činiti greh. (vidi 1 Jovanova 3:9; 5:18). Nemoj osujetiti Božju milost. Veruj i uzdaj se u isusa Hrista kao svog Gospoda i Spasitelja i hodaj u novini tog zajedništva.

Voli Boga i radi šta te je volja

U ovom trenutku će neki pitati: « Pa, ipak, ako nas naša dobra dela ne spašavaju, šta će nas sprečiti da ne trčkaramo okolo sa cigaretom, pušeci ili opijajući se i bančeći u lošim kafanama?»

Nije u tome stvar da ja **ne mogu** raditi ove stvari; ja jednostavno nemam želju za tim. Ljubav Hristova me podstiče da živim Njemu ugodan život. Pošto sam iskusio dobrotu Njegove ljubavi, ja jednostavno ne želim otići od Njega. Želim se približiti Isusu što je više moguće, jer ja volim Njega i On mene voli. I zbog toga ne želim da se uplićem u bilo šta što bi ga obezčastilo.

Baš čudno, ali mnogo čistiji život živim pod milošću, nego što sam ikada živeo pod zakonom. Pod zajednišvom opterećenim zakonom, uvek sam nastojao pomerati granice. Uvek sam pokušavao da se uverim da li je neko delo ispravno ili nije. I uvek sam tražio neke rupe, izgovarao se, objašnjavajući i pravdavajući stvari koje radim. Živeći tako do dozvoljenih granica zakona, i još plus malo više od toga.

**Bog ne želi da te priveže za sebe zakonom;
On želi da te privuče k sebi svojom ljubavlju.
Ovo je evanđelje milosti.**

Zajedništvo ljubavi sa Bogom je u potpunosti drugačije od ovog. Više ne vodim rasprave o tome da li je nešto ispravno ili ne. Umesto toga, samo se zapitam: "Da li je ovo ugodno pred mojim Ocem?" Volim Ga – zato želim da Mu ugodim. On me voli tako jako da ne želim da mu bilo čim nanese bol. Da li bi mom Ocu ovo bilo ugodno, kad bih to uradio? Ponekad, čak na nekim područjima gde zakon ništa ne predlaže, moje srce mi govori da bi Bog bio povređen ako bih izvršio neko delo o kojem sam razmišljao.

Bog želi jedno zajedništvo puno ljubavi sa svakim od nas. On ne želi da te priveže za sebe zakonom; on želi da te privuče k sebi svojom ljubavlju. Ovo je evanđelje Božje milosti, pravednost koju nam Bog pripisuje bez obzira da li delujemo po zakonu, ili ne.

Mnogi od nas ne uspevaju baš zaista razumeti da je ljubav jedina prava motivacija koja nas podstiče na dobrotu. Strah nikada nije glavna pokretačka sila u hrišćanstvu. Ako smo dobri samo zašto što nas je strah da budemo nevaljali, onda to nije prava pravednost. Spolja možemo imati obazrivo ponašanje kao masku za sve vrste loših i iskrivljenih motiva. Ako nas jedino strah od posledica drži na oprezu, onda ćemo postati samo primerak zla pod pritvorom. To nije prava dobrota. Prava dobrota je uvek i isključivo motivisana samo ljubavlju. Ako je naš moralni izbor zasnovan na gorljivoj ljubavi i želji da se klonimo stvari koje će ražalostiti Božje srce, onda smo otkrili onaj pravi motiv za pravednost.

Plod duha jeste ljubav. Jedna od glavnih karakteristika ljubavi je dobrota. Kada smo svesni ljubavi, možemo iskusiti i radost. Kada ljubav obuzbe naš život, tada spoznajemo i mir. Dokaz ljubavi je uvek strpljenje i dugo trpljenje. Karakter ljubavi je

krotost i čestitost. Sve u svemu, kada Duh rađa svoje plodove u nama, sva potreba za opterećujućim spoljnim faktorima kao što je zakon, jednostavno iščezavaju. **Zakon biva ispunjen kroz ljubav.**

Znači otkrivamo jednu predivnu stvar: da pravedan život nije više teret za nas nego radost, jer imamo zajedništvo ljubavi sa Isusom.

Problem koji se vraća

Za nas je moguće da spoznamo i iskusimo Božju milost. Mi možemo živeti u radosti i miru opravdanosti verom u Isusa Hrista i u sigurnosti našeg pravednog stanja pred Bogom u Njemu. Ovo uverenje dolazi kroz spoznaju da sam razapet s Hristom. Život koji se nalazi pod dominacijom tela je mrtav i sada živim jedan novi život u kome vlada Duh Isusa Hrista. Ja sada već posedujem novu prirodu, prirodu Isusa Hrista. «Prema tome, ako je ko u Hristu – novo je stvorenje; staro je prošlo, vidi postalo je sve novo» (2 Korinćanima 5:17) A ovo je neverovatna istina koja oslobađa.

Ali i dalje imam jedan probleme. Još se uvek nalazim u ovom telu. I sve dok se nalazim u ovom stanju ja ću biti podložan moćnim silama mojih telesnih poriva. Zato se unutar mene dešava pravi rat. Moje telo izvlači svoj pištolj i počinje paljbu. Moje telo – moj stari čovek – je već mrtav, a opet kao da moram da vučem sa sobom taj leš starog čoveka, ja sam poput partnera Sam-a McGee-a, što živi sa «polusakrivenim lešom koga se nije mogao rešiti».

Od suštinske je važnosti zapamtiti da Božja reč pravi jednu veoma važnu podelu: moj duh je otkupljen, ali moje telo još nije. I to stvara ogroman konflikt. Pavle u Rimljanima 8:22-23 kaže: «Znamo, naime, da cela tvorevina Božja zajedno s nama uzdiše i muči se do sada. I ne samo ona, nego i mi sami u sebi uzdišemo očekujući usinovljenje, iskupljenje svoga tela.» Koliko samo često i ja sam plačem i uzdišem pred Bogom zbog slabosti mog tela.

Nakon što se Isus u molio u Getsemanskom vrtu, zatekao je svoje učenike kako spavaju. I Petra upita: «Simone, spavaš? Zar ne mogade probditi jedan čas? Bdijte i molite se da ne dođete u iskušenje; duh je srčan, ali je telo slabo» (Marko 14:37-38) Veća istina nikad nije od ovog izrečena. Jer moj duh je zaista voljan, ali moje telo je slabo. Ja jecam i uzdišem ponekad, vapeći: «O, Bože, požuri da što pre dođe taj dan kada ćeš me konačno osloboditi od ovog raspadljivog tela.» Žudim da se što pre otarasim ovog starog leša.

**U trenutku moje slabosti, Duh se pokreće
u obliku ubeđenja i sile,
pa se moj um okreće ponovo ka Gospodu**

Jednog dana, svi ćemo biti oslobođeni od ove naše pale prirode «Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost i da smrtno obuče u besmrtnost, tada će se zbiti reč koja je napisana: "Pobeda proždre smrt. Smrti, gde ti je pobeda? Smrti gde ti je žalac?" Žalac smrti je greh, a sila greha je zakon. Ali hvala Bogu koji nam daje pobjedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista.» (1 Korinćanima 15:53-57). A u međuvremenu, nećemo dozvoliti da sve bude izgubljeno. U trenutku moje slabosti, Duh se pokreće u obliku ubeđenja i sile pa se moj um okreće ponovo ka Gospodu. Tražim Njegovu pomoć i snagu. Tako počinjem imati iskustva u pobjedi. Otkrio sam da moram dnevno da se oslonim na snagu i silu Isusa Hrista da bih živeo takvim životom kakvim bi On želeo. Ne postoji ni jedno područje gde mogu da pustim svoj

život da leškari, da bude kako će biti. Onog momenta kada to dozvolim, telo počinje da vlada i preuzima svu moć i autorite. Zato moram svoje porive držati pod kontrolom, jer će inače oni početi vladati nadamnom. Pavle je napisao: «Nego mučim svoje telo i potčinjavam ga, da ne bih ja, koji drugima propovedam, sam postao nevaljao» (1 Korinćanima 9:27).

Pa sad, ako se dogodi da sam bio nesmotren i ipak se predam porivu tela, da li to znači da nisam spašen? Da li moram da se spasim ponovo, iz početka? Ne, jer ja i dalje verujem u Isusa Hrista. Još uvek volim Gospoda i još je uvek moja vera ta zbog koje mi je pripisana pravednost. Baš zbog moje vere i mog novog života u Hristu ne mogu nastaviti da živim pod dominacijom svog tela.

Iako mogu pasti u zamku na neko vreme, jednostavno ne mogu ostati tamo. Bog neće dozvoliti da ostanem u tom stanju. On neće dozvoliti da se provučem s nekim stvarima koje bih voleo da činim zato što to i drugi čine. Oni će se možda provući čineći to, ali ja neću. On će to prozreti, neću moći proći! Ako pokušavam slediti puteve i načine ovog sveta u stilu «života u brzjoj traci» kao što mase čine, ili ću se razočarati, ili mrzeti sve to, ili ću biti uhvaćen u to. Zato što nas On voli, i jer smo Njegova deca, mi jednostavno ne možemo da se provlačimo sa grehom kao što to svet čini.

Zar onda uopšte ne postoje merila?

Možda se neko još uvek pita ***pa ako se nalazimo pod milošću, da li to onda znači da možemo zanemariti Božja merila ličnog ponašanja?*** Ne, ni najmanje. U našem novom zajedništvu, mi smo primili dinamiku Božje sile i prebivajuću prisutnost Svetog Duha u nama. U Hristu mi primamo novu prirodu koja čezne da živi u skladu sa Božjom ljubavlju i svetošću. Kroz silu Svetog Duha mi više nemamo potrebu da se naprežemo i mučimo da bi činili ono što je ispravno. Na to je i Jovan mislio kada je pisao: «Jer ljubav prema Bogu ovo znači: da držimo njegove zapovesti; a njegove zapovesti nisu teške.» (1 jovanova 5:3). Božja prisutnost u nama nas osnažuje da izaberemo ono što je ispravno i da se klonimo zla. Oni koji su čitali klasike, sigurno su upoznati sa Odisejevom pričom. Tokom svojih putovanja ovaj stari pustolov je čuo za ostrvo sirena – koje su toliko divno pevale da su mornari čuvši tu muziku nehotice upravili svoje brodove ka obali, nasukavši brod na stene. Niko nikada nije mogao čuti pesme ovih sirena a da potom nije umro. Ovo je zaista zvučalo kao ogroman izazov za čoveka kakav je bio Odisej. Odlučio je da će postati prva osoba koja će čuti pesmu ovih sirena a da potom preživi.

Da bi Odisej postigao svoj cilj, stavio je vosak u uši svojoj posadi, naredivši im da ga čvrsto privežu za brodski jarbol. I kako su prolazili pored ostrva sirena, zavodljive melodije su počele. Odisej je počeo da se odupire konopcima, boreći se da ih olabavi, da bi tako mogao da ispliva na obalu. Izdao je naredbu svojim mornarima da okrenu brod ka stenama, ali od voska mornari nisu čuli njegov glas.

Odisej se borio tako protiv svojih stega sve dok brod nije poodmakao na sigurno. Odisej je zaista čuo pesmu sirena i ostao živ – ali zauvek posle toga ga je proganjalo sećanje na očaravajuću muziku.

Grčka mitologija nam takođe govori o jednom drugom brodu koji je prošao pored ovog ostrva, a koji je ipak preživio. Dok je posada bivala privučena smrtnom melodijom da se nasuče na greben, jedan darovit mladić po imenu Orfer je zgrabio svoj instrument – liru i počeo da svira. Orfejeva muzika je nadilazila melodiju sirena, tako da su se mornari okrenuli od stena i otplivani na sigurne vode, obuzeti ovom novom predivnom melodijom što je dala život.

Kada osetimo snagu iskušenja, većina od nas može se poistoveti ili sa Odisejom ili sa Orfejom. Za neke je muzika sirena ovog sveta skoro neodoljiva, pa se

koprcaju vezani po zakonu, boreći se protiv propisa i pravila kada ih mami sila tela. Njihova jedina nada položena je tada u zakon koji će ih zadržati.

Radost jedinstva u Hristu daleko nadilazi bilo šta što svet ili telo mogu pružiti

---

Ali postoje i oni što su čuli novu pesmu – muziku neba u svom srcu. Oni su otkrili da je ljubav Isusa Hrista toliko jaka i zadovoljavajuća, da i uprkos prvlačnosti ovog sveta, oni sa zadovoljstvom mogu sve to ostaviti za sobom da bi bili privučeni u potpunosti u Njegovu divnu prisutnost. Oni ne moraju biti svezani stegama, niti se moraju boriti sa konopcima ograničenja. Jer su otkrili lepotu hodanja sa Bogom u bliskom zajedništvu.

Radost takvog jedinstva u Hristu daleko nadilazi bilo šta što svet ili telo mogu pružiti. Čari i prvlačnost greha tada gube svu moć. Onima koji su otkrili ovakvu vrstu ispunjenja ne trebaju više zakoni. Umesto da sebičnim motivima slede pravila koja propisuju: «Ne razbij glavu svome bližnjem!», oni jednostavno više nemaju želju tako nešto da urade jer im je Božja ljubav dotakla srce i žele samo da vide svog bližnjeg spašenog.

Neki dan sam baš ovaj princip video na delu. Dok sam se vozio nekom prometnom ulicom blizu Calvary Chapel (Golgotе) neka kola su mi presekla put, tako da sam skoro blokirao svoje kočnice. Kola je vozila neka mala sedokosa bakica, koja nije izgleda primetila ni mene ni mnoge druge na koje je skoro naletela. Da ostali vozači nisu obratili pažnju došlo bi do ozbiljnih saobraćajnih nezgoda. Napravila je toliko puno budalastih poteza da sam se počeo moliti: «Gospode, molim Te pomози ovoj staroj bakici da stigne kući sigurna.» Oni koji me dobro poznaju mogu posvedočiti da ovaj moj postupak zabrinutosti u ovoj situaciji nije ništa drugo nego ogromno čudo! Zaista je divno kada si umogućnosti da iskusiš promene koje mogu da se zahvale tom zajedništvu ljubavi koje imaš sa Bogom kroz Isusa Hrista.

Stalna ljubav

Zbog Hrista mi možemo iskusiti istinsko jedinstvo s Bogom. Bog nije jednog momenta blizak s nama, a onda opet udaljen sledećeg trenutka. Pa čak i ako padnemo ili bivamo još uvek slabi u toliko mnogo područja, naša pravednost pred Bogom se ne menja na osnovu našeg različitog ponašanja ili promenljivog raspoloženja. Naš odnos sa Bogom je stabilan i siguran jer se ne zasniva na nama samima ili našem učinku. Naše zajedništvo se zasniva na osnovu dela Isusa Hrista koje je učinio radi nas. On je uzeo naše grehe na sebe i umro je umesto nas da bi spasenje po veri postala prava stvarnost. Zato odbacimo to razmišljanje koje tvrdi da nas Bog voli samo tada kada smo «dobri» a odbacuje nas kada smo nevaljali.

Dosta često zovem telefonom svoju unuku. I zaista volim da razgovaram sa njom ujutro, pitavši je kako je i šta se dešava. Ponekad dok razgovaram s njom ona mi kaže: «Deda, danas sam stvarno mrzovoljna». Da li je ja tada manje volim zbog toga što je rekla? I ona sama zna da danas nije u formi. Ali to ni malo ne menja moju ljubav prema njoj. Niti kada je pravi mali slatki anđelčić, moja ljubav nije ništa veća zbog toga. Jednostavno, volim je. Volim je i mrzovoljnu i raspoloženu.

Bog nas posmatra na isti način. Kada smo mrzovoljni onda smo skloni pomisliti: **«Ne verujem da Bog može danas da me voli. Pa ja ni samog sebe ne volim. Tako sam bedan, ne želim baš nikog oko sebe sada»**. Isto toliko smo skloni pomisliti da nas Bog ne voli kada padnemo. Ali to nije tako! Da se naše stanje

pred Bogom zasniva na osnovu našeg učinka, onda Isus Hrist nije imao potrebe da umre!

Kada nam Isus pripisuje veru kao pravednost, On nam pruža predivno, stabilno zajedništvo puno ljubavi s Njim. Mi možemo uživati u stavu koji kaže: «Dođi i sedi. Dozvoli mi da ti pomognem, dozvoli mi da te osnažim.»

Bog te voli. Toliko si mu drag da te je izabrao i pozvao da budeš Njegov zauvek, kroz čitavu večnost. To je razlog zbog čega milost Božja ne dovodi do divljeg života, jer zasigurno da predstoji mnogo više radosti u Spasitelju nego u grehu.

11. Zamke i minsko polje

Čini se da uvek ima onih koji su spremni da uđu na požnjeveno polje, da bi pokupili malo useva.

Na parkiralištu naše crkve, često susrećemo ljude što dele neke letke sa dosta čudnim doktrinama. A ponekad smo opet viđali neke ljude kako stoje pored puta pokušavajući doktrinarno da ubeđuju vernike dok ulaze. Uvek ih pitamo: «Zašto idete u crkve da delite svoje letke?» Kada bismo mi odlučili da održimo neki događaj i planirali da podelimo letke - obaveštenja o tome, poslali bismo našu omladinu na obalu ili u tržni centar da to rade, a ne u drugu crkvu! Zašto biste išli u drugu crkvu pokušavajući da vrbujete one koji su već tamo utemeljeni?

Ako imate neku vitalnu doktrinu za koju smatrate da drugi moraju razumeti i verovati u to, umesto da nas pokušavate obratiti, zašto nam ne podarite privilegiju kojom ćemo moći videti kako je **ta** istina promenila **vaš** život na lik Isusa Hrista? Da vidimo tu istinu prikazanu u vašem životu. Kada vidimo vašu divnu predanost i vaš blizak hod s Gospodom, nema sumnje da ćemo vas priupitati o čemu se tu radi, jer vi imate nešto što i nama treba.

Žalosno je da ljudi nisu nikad zadovoljni da samo to učine. Tragično je kada osećaju da imaju neki božanski poziv da pokradu telo Hristovo radi nekog drugog ubeđenja. Zbog toga je Novi Zavet pun upozorenja i opomena protiv lažnih učitelja i njihovih lukavih šarmantnih taktika.

Možeš biti siguran

Svi kultovi imaju tendenciju da izopače Hristovo evanđelje. Veoma često ističu važnost dela i zadobijanje pravednosti po delima. Ako pištaš neku osobu koja je upletena u neke od ovih kultova, da li je nanovo rođena, često će ti odgovoriti: «Brate, to nećeš znati sve do trenutka smrti, jer ne znaš kakva će to biti zadnja dela.» Pa zar to ne bi bio grozan trenutak da baš tada saznaš da li si spašen ili ne?

Bog želi da imamo sigurnost što se tiče našeg spasenja, i ako se uzdajemo u Isusa Hrista i Njegovo delo, onda zasigurno da ćeš ga i imati. Ako je naše spasenje zasnovano na našim delima, onda nikada ne ćemo dosegnuti tu sigurnost. Ako je naše spasenje zasnovano na vernosti nekom ubeđenju ili sistemu dela, onda nećemo znati šta će biti s našom sudbinom u večnosti sve dok ne umremo... a tada će već biti suviše kasno. Ali, ako se naše spasenje zasniva jedino na veri u Isusa Hrista i Njegovom delu za nas, tada možemo biti sigurni u to spasenje.

**Biblija nas uči da je
put spasenja zaista uzan put**

Znate, ja nisam baš siguran u svoja dela, niti sam siguran u svoju samopravednost. Ali **sam siguran** u Njegova dela i Njegovu pravednost. Kao što je to i jedan pisac starih pesama napisao: «Moja nada sazidana beše na Isusovoj krvi i pravednosti; zbog toga se ne uzdam u raskoš i sjaj, jedino u Ime Isusa.» Pavle je toliko ubeđen u istinu ovoga da je napisao: «Ali, ako vam čak i mi, ili anđeo sa neba propoveda evanđelje različito od onoga koje smo vam mi propovedali, neka bude proklet.» (Galaćanima 1:8). Zaista jake reči! Pavle ovde koristi izraz **anathema** što znači «proklet do samog dna pakla».

Recimo da ti večeras neki anđeo sedne kraj kreveta. Osećaš neki nespokoj i probudiš se na sve to, i vidiš neko blistavo stvorenje visoko 3 metra, kako sedi pri kraju tvog kreveta. I kaže ti: «Ne boj se! Došao sam da ti saopštim neke dobre vesti. Ti si jedna posebna osoba, stoga te je Bog izabrao za jedan poseban zadatak. Ako uradiš ovo delo za Boga, bićeš spašen!» Šta treba iz svega ovoga da zaključiš? Jedna je stvar sigurna: Da ovaj anđeo nije od Boga. Zato neka bude proklet.

Biblija nas uči da je put spasenja zaista uzan put. Pavlove reči su bile poput smrtnog udarca toj rasprostranjenoj vrsti religioznog stava koja je veoma popularna i dan danas, koja kaže: «ja verujem da će ta osoba koja čini ono što oseća u svom srcu da je ispravno, biti prihvaćena pred Bogom.» Petar je rekao: «to je kamen (Hrist) koji ste vi zidari odbacili, a koji je postao kamen ugaoni. Nema spasenja ni u jednom drugom niti ima drugog imena pod nebom, danog ljudima u kom treba da nađemo spasenje.» (Dela apostolska 4:11-12)

Mnogi bi ljudi na ovo reagovali: «O Petre, suviše si uskovid. Hoćeš da kažeš da je Isus jedini put? To je suviše uskogrudo, Petre. Ja se st im ne mogu složiti». Pa dobro, onda budi proklet. «ali ovo su toliko oštre reči» - možda će neki reći - «Isus je bio mnogo širi od ovakvog shvatanja!» A Isus je sam rekao: «Ja sam Put, i Istina i Život; niko ne dolazi k Ocu – sem kroz mene.» (Jovan 14:6) Isus je bio taj koji je rekao: «Uđite na uska vrata; jer su široka vrata i prostran put koji vodi upropast, i mnogo ih je koji njime ulaze. Kako su uska vrata i stešnjen put koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze.» (Matej 7:13-14).

Pavle je bio u pravu svo vreme. Skoro da i u današnja vremena možeš da ga čuješ kako moli Galaćane: «Slušajte, još jednom ću reći. Ako ja ili bilo kakav anđeo s neba ili neki čovek dođu da vas opterete s bilo kakvim drugim učenjem: onim što vas podstiče da se oslanjate na sebe, na svoja dela, na svoju dobrotu, na svoju pravednost, na svoje držanje zakona, na svoju obrežanost, na sleđenje nekih obreda, na priključivanje nekoj grupi, na svoje velikodušno davanje – neka bude proklet!»

Zašto je Pavle bio toliko uporan u ovome? Jer nas je Bog prihvatio baš onakve kakvi jesmo – kada smo postavili svoju veru u Njegovog sina Isusa Hrista. Kroz naše uzdanje u Njega, On nas je očistio od svih naših greha, prihvativši nas. Bog želi da izlije na nas svo bogatstvo i puninu svoje ljubavi, ne zato što mi to sve zaslužujemo, nego zato što nas on voli. Ovo je evanđelje milosti u isusu Hristu. Ovo je razlog zbog koga je Pavle na kraju umro.

Zaista je čudno

Da li se ikad zapitaš, zbog čega se doktrine koje naučavaju prilazak Bogu na osnovu dobrh dela tako čvrsto ukorene u ljudskim životima? Ja priznajem da jesam.

Nema sumnje da se i Pavle pitao isto, jer je rekao Galaćanima: «Čudim se da se tako brzo odvrćate od onoga koji vas je pozvao Hristovom blagodaću, na drugo evanđelje.» (Galaćanima 1:6) Zaista je čudno da su ljudi skloni ostaviti Hristovu

milost radi drugog evanđelja – pogotovo ako ovo «evanđelje» nije radosna vest uopšte!

Kad god osoba kaže: «Dobro je verovati u isusa Hrista, ali je potrebno nešto malo više od toga», pazite se! Onog trenutka kada mi budete rekli da moram biti pravedan dokazujući tako pred Bogom svoju svetost, nećete me približiti Bogu, nego ćete me gurati od Njega. Ja nisam pravedan, niti sam svet, zato nema šanse da to sam po sebi postanem, znači ovo što mi vi govorite **nije** radosna vest uopšte. To je daleko od radosne vesti. To je navešćivanje smrti.

Pavle zato nije nikako mogao da razume zašto bi neko ostavio to zajedništvo ljubavi sa Bogom da bi zasnovao zajedništvo na osnovu dela, obrezanja ili držanja zakona. On je pisao: «Ima nekih koji vas zbunjuju i žele da izvrnu evanđelje, radosnu vest Hristovu. » (Galaćanima 1:7).

Ljubav kao oružje

Zapanjujuće je kako su ljudi spremni ostaviti pravo evanđelje radi neke imitacije i laži. A ni to nije tajna na koji način lažni učitelji pridobijaju sebi nove sledbenike. Pavle ističe jednu voma uobičajenu tehniku revnovanja: “Oni ne revnuju dobro za vas, nego žele da vas odvoje od evanđelja, da vi revnujete za njih” (Galaćanima 4:17).

Oni koji su bili uvučeni u neku sektu, često svedoče kako im je bila ukazana neverovatna bujica ljubavi i pažnje ako je ta sekta smatrala da su potencijalno perspektivni. Kada se osoba već priključi njihovoj grupi, odjednom se revnost prema njemu pretvara u prevaspitavanje. Umesto da je novi obraćenik preplavljen pažnjom, on biva podvrgnut strogoj disciplini u kojoj biva iscrpljen u potpunosti. Svako osećanje samouverenosti je otrgnuto od njega, ostavljajući osobu u ekstremnoj podložnosti duhovne izvitoperenosti te grupe.

Ljubav koju su tako spremno pružali na početku je samo sredstvo da se osoba u potpunosti izoluje i dovede u stanje ropstva. Ako se on ili ona ne uklapa u njihov program, ljubav prema njima veoma brzo počinje da iščezava, i osoba se nađe odbačena i isključena. A ako se osoba ne da nagovoriti ni kroz nova ubeđivanja i rasprave, ta “ljubav” ubrzo prerasta u otvorenu netrpeljivost.

Na početku moje službe u Tuskonu, imao sam jedan nemio susret sa takozvanom grupom “Samo Isus”, pentekostalne pozadine. Ova sekta naučava da su Otac, Sin i Sveti Duh samo različite oznake za Isusa. (Naravno, imaju poteškoće s objašnjavanjem kome se Isus obraćao kada se molio Ocu, ili ko je to govorio s neba, prilikom Isusovog krštenja. Možda je glas iz Mateja 3:17 koji je rekao: “Ovo je Sin moj ljubljeni, koji je po mojoj volji” bio samo govor iz trbuha?) Slabost njihovih stavova je očita ali njihovi sledbenici ipak vole nastupati veoma žestoko stvarajući različite konflikte.

Na žalost, jedan bračni par iz uticajne porodice u našoj crkvi se upleo u ovu doktrinu. Uskoro sam im ja postao meta kao sledeći potencijalni projekat, zato su “veoma revnovali” oko mene. Zvali bi me na ručak i neprestano govorili kako sam ja zaista veliki potencijal i kako oni zaista vole našu crkvu. Nikad nisam voleo da se raspravljam s ljudima u vezi Božje reči. Uvek ih pustim da izlože svoje pogrešne stavove bez da ih pokušavam ubeđivati ili dokazivati svoje pravo. Pa bi tako i ovi ljudi citirali onaj stih gde je Isus rekao: “Ja i Otac jedno smo” (Jovan 10:30), na to ja kažem: “Da, tako je. To je On rekao.” I svaki put kada bi citirali neki stih iz Božje reči, ja bih odgovorio: “Da to baš tako kaže” i ne bih se raspravljao uopšte.

Naravno, znao sam mnoge stihove s kojima bih mogao da pojasnim ovu temu, ali nisam uopšte želeo da se raspravljam s ovim ljudima. Isus je rekao: “Pokaži

dobru volju protivniku svome brzo, dok si još s njim na putu” (Matej 5:25), tako da sam se ja samo složio sa stihovima koje su citirali. Iako se nisam slagao sa određenim tumačenjima tih stihova, sa samim stihom sam se uvek slagao. Pošto se uopšte nisam raspravljao sa njima, ovi ljudi su pomislili da su me ubedili.

Jednog dana su spomenuli svoju doktrinu u nedeljnoj školi za odrasle. Kada ih je predavač odlučno odbio u njihovoj tvrdnji, neki su pokušali da dokažu kako se i ja nalazim na njihovoj strani. Predavač me je odmah pozvao telefonom da bi razrešio ovu prepirku. I kada sam podelio pred celim skupom svoje ubeđenje da verujem da je Bog jedan, ali da se manifestuje i tri posebne osobe Oca, Sina i Svetog Duha, “Samo Isus” sekta je pomodrla od besa.

Sledećeg dana su me nazvali telefonom i rekli: “Večeras želimo da te vidimo kod nas u kući.” To večer kada sam ih posetio, zahtevno su pitali: “Zašto poričeš istinu sada?” ja sam na to odgovorio: “Nisam. Nisam porekao istinu niti sam porekao svoja uverenja. Na skupu sam izjavio tačno ono u šta verujem. Ne verujem da se Isus koristio jeftinim trikovima govora iz stomaka i ne verujem da je hteo da zavede ljude kada se molio svom Ocu. Ja verujem da su Otac, Sin i Sveti Duh posebne ličnosti u jednom Bogu.” Od tog trenutka sam počeo da osećam poslovan i striktan odnos prema meni s uprtim prstom i pretnjama: “Brate, Bog nam je otkrio kroz jednu viziju da ćeš biti iznešen u crnom kovčegu ako ne ustaneš pred celom crkvom i ne potvrdiš da smo mi u pravu.” Dok sam tako slušao bujicu groznih pretnji, pitao sam se, **šta se desilo sa svom tom ljubavi i pažnjom koju su ovi ljudi imali prema meni?**

«Daćemo ti rok do subote da se odlučiš pred celom crkvom šta ćeš» govorili su. Ja sam rekao: «Ne treba mi rok do subote, mogu vam odmah sada reći svoju odluku.» - «Ne govori ništa sada» - rekli su oni žurno – «samo se moli za ovo, brate, i ako se do subote uveče ne predomisliš da ovo izjaviš, nikada se više nećemo vratiti u tvoju crkvu.» Uzgred budi rečeno, vođa ove grupe je imao 11 od ukupno 53-oje dece iz nedeljne škole. Celu situaciju otežava, to što imaš na srcu da i ova služba raste i napreduje.

U subotu uveče su me nazvali i rekli: «Dobri, brate, jesi li doneo odluku?» «Nisam se predomislio, niti sam promenio svoje mišljenje» - odgovorio sam. «Dobro, mi smo te upozorili» - rekao je a sa druge strane sam čuo samo «klik» i prekinutu vezu. Čovek je otišao, zajedno sa njegovih jedanaestoro dece.

Ovaj čovek i njegova grupa su bili revni u iskazivanju svoje brige i naklonosti prema meni sve do onog trenutka dok sam za njih predstavljao potencijalnog obraćenika. Ali čim su shvatili da ne želim da se uplićem u ropstvo njima i njihovim ubeđenjima, odbacili su i mene i crkvu kao neku lošu naviku.

Ovo nije bila istinska ljubav, to je bio samo licemeran način da naprave od mene preobraćenika. Šekspir je jednom rekao: «Ljubav nije prava ljubav ako se ona promeni čim zapazi neku promenu.» Kada nisam hteo da se preobratim, njihova istinska osećanja su se pokazala.

Često ovako izgleda taktika lažnih učitelja. Oni će biti veoma revnosti u iskazivanju svoje pažnje da bi mogli da izvuku korist iz tog kontakta, da se osoba preobraći. Ali, ako vide da ta osoba neće da se podredi njihovim ubeđenjima, oni je veoma brzo odbacuju.

Ljudi mogu da ti pristupe možda na veoma snažan način, na izgled s puno ljubavi, dobrote i ljupkosti – ali samo zato da bi te pridobili za svoja ubeđenja. A ako se ne upecaš – čuvaj ih se! Nazvaće te svim i svačim i nakititi te svakom vrstom osude i prekora. Ovo nije evanđelje milosti

Nemoj da se prevariš

Uvek je teško gledati ljude kako ostavljaju istinu radi neke laži. Voliš i želiš da ih poštediš bola koji znaš da ih očekuje, ali jako malo možeš učiniti u vezi toga. Pavle je zaista dobro poznao ovaj osećaj. U Galaćanima 5:7 se nalazi jedan gorko-sladak stih, koji podseća na odnos apostola koji je bio pun ljubavi prema Galaćanima. On piše: “Dobro ste trčali; ko vas je sprečio da se ne pokoravete istini?”

Galaćani su pre ovoga hodali u toliko gorućoj ljubavi prema Bogu i svojim bližnjima da su i za Pavla bili veliko ohrabrenje kroz njihovu otvorenu i nesebičnu službu i u najekstremnijim okolnostima. Bili su voljni da se odreknu čak i svojih očiju za njegovu dobrobit. Ali neki su počeli bivati sprečavani u svom hrišćanskom hodu toliko da su počeli Pavla smatrati neprijateljem. Zašto? Jer mu je dovoljno stalo do njih da bi im rekao istinu.

Uzimajući primer s područja atletike, Pavle upoređuje Galaćane sa trkačima koji su doro počeli trku sa startne linije, ali koji su se zatim upetljali u razne stvari dok su trčali svoju trku. “To nagovaranje nije od onoga koji vas poziva.” (Galaćanima 5:8). Pavle je podvlačio da te “nove i dublje istine” što su Judaisti širili nisu od Boga.

**Svaki vernik ima odgovornost da istražuje
Božju reč,
da bi video da li su neka učenja istinita ili lažna**

A opet koliko mnogo ljudi ipak biva uvučeno kroz ovakve načine lažnog učenja. Često su čak i najsikreniji vernici zavedeni u zabludu kroz lukave priče nekog evangelizatora. Oni zagrizu na takva lažna učenja ne zato što su istraživali reč Božju, nego zato što dođu pod uticaj neke ubedljive osobe.

Žalosni rezultati takvog bezbožnog uticaja su da žrtve često završavaju u ropstvu, skoro u potpunosti lišene svog sopstvenog karaktera. Da li si se ikada pitao, kako je moguće da na izgled sasvim normalni ljudi padaju pod uticaj vlasti neke sekte u toj meri, da počinju prodavati cveće ili kikiriki na aerodromima za njihovog vođu? Ovakva vrsta ubeđenja zasigurno ne dolazi od Boga. U stvari, u svim tim sistemima koji se usredsređuju na kontrolu ljudi, osobe nađu sebe pre ili kasnije pod gospodarenjem čoveka.

Najbolja odbrana protiv ovakvih prevara jeste «sve proveravajte, zadržavajte što je dobro» (1 Solunjanima 5:21). Bez obzira koliko je visoko uvažavana neka osoba, bez obzira koliko da su mu sledbenici istaknuti ili ih ima u velikom broju, ne smemo uzimati nečiju reč kao evađeosku istinu. Svaki vernik je odgovoran da istražuje Božju reč, da vidi da li je sve baš tako kako mu govore.

Tragično je videti kada se odbaci opreznost i poveruje se u bilo šta što neki učitelj propoveda, samo zato što izgleda na određeni način, ili ima neki poseban stil govora, ili pak zato što ima neku službu na televiziji ili radio stanici. Kada omanemo u proveru nekog učenja koje nam je servirano, tada postajemo širom otvoreni za neka ubeđenja koja ne potiču od Onog koji nas je pozvao. Bog se ne predomišlja. Bog ne preuređuje svoju istinu niti je začinjuje novim otkrivenjima. Evanđelje mislosti se ne menja – ipak – nije teško naći propovednike koji tvrde sasvim suprotno.

Ropstvo pod bilo kojim drugim imenom

Čak i danas postoje neki ljudi koji propovedaju život po zakonu. Oni će vam postaviti razna pitanja, kao: “Brate, kako su tebe krstili? Ko te je krstio? Koje reči su

govorili kada su te krstili?” Neki čak govore stvari poput: “Ako nisi kršten po ispravnoj formuli, onda to krštenje ne važi. I da li si samo poštropljen ili potopljen skroz u vodi?”

Tragično u celoj stvari je to što nas ovakva vrsta učenja samo udaljava od onog dela koje je Bog uradio u našim srcima kroz veru u Isusa Hrista. Bilo kakav ritual, bez obzira da li je tokrštenje, Gospodnja večera ili pranje nogu, neće doprineti ni milimetar našoj pravednosti. Naša pravednost pred Bogom nam u potpunosti pripada jedino kroz veru, što proizlazi iz ljubavi. Ovo je ključ pravoj sili i istinskom miru u našem hodu sa Bogom. Nije čudo da je veliki apostol rekao: “Čudim se da se tako brzo okrećete od istine ka nekom drugom evanđelju, koje nije ni pravo evanđelje.”

Pravo evanđelje **jeste** radosna vest. Dobra vest je Božja milost i oprostjenje greha kroz svršeno delo Isusa Hrista. Tvoje zajedništvo s Bogom se ne zasniva na tvojoj pravednosti ili tvojim delima niti na držanju određenih pravila, nego na tvojoj veri u Božju žrtvu za tebe. Ako želiš jednostavno samo da se uzdaš u ovo delo Božje kroz Isusa Hrista, ti ćeš moći imati predivno, neprekidno zajedništvo sa Bogom. Svi tvoji gresi će biti izbrisani i sva krivica zbog neuspeha, padova i tvojih stavova će jednostavno nestati. Njih više neće biti, jer si ti opravdan kroz veru u Isusa Hrista.

Pavle je u potpunosti bio upoznat sa pokušajima da se Bogu priđe na osnovu dela. I baš zbog toga nije video krajnji rezultat svemu tome, jer se stalno vraćao tamo gde je započeo. Verovatno je mogao reći: «Nemoj mi govoriti ništa za zakon, jer sve znam o njemu. Znam sve o pravednosti koja se zasniva na zakonu. Bio sam farisej, i to zagriženi. Bio sam revniji od sve svoje braće. Zato mi nemoj dolaziti s tim pričama o zakonu; jer znam o čemu se radi. Ali hvala Bogu da sam oslobođen od svega toga onda kada sam stupio u novo zajedništvo s Bogom kroz veru u Isusa Hrista!».

I mi smo. Zato, sada, kada si utemeljen u evanđelju milosti, ne dozvoli čoveku da te uznemirava pritiskajući te sa krivicom ili mislima da da se pravednost postiže delima. Ne isplati se. Niko od nas nema potrebu da mu uz ime bude prikačena reč kao što je *anathema*.

12. Sve ili ništa

Pre nekog vremena sam prisustvovao nekom malom ručku za pastore u Oregonu. Pre nego što je program počeo, neko me je pitao da li sam čuo događaj o nekom stoperu koji je govorio o povratku Gospoda i posle toga nestao bez traga. Rekao sam da sam čuo za to. Jedino što sam prvi put za taj događaj čuo 1944. u Burbank-u u Kaliforniji. Priča je imala uvek isti završetak: bračni par koji je povezao stopera, zastaje nakratko u nekom servisu gde čuju da su oni već devete mušterije po redu, koji tog dana pričaju istu priču. Pastor koji mi je postavio pitanje se nasmejao i rekao: «To je dokaz koliko je Oregon daleko – trebalo je 50 godina da ta glasina stigne dovede! «

Kako smo skloni da naduvamo stvari koje uopšte nisu važne. Baš zbog toga sam zahvalan da se naša vera zasniva na čvrstim temeljima Božje reči. Mnogo bih radije voleo da mi Gospod govori sa dobro isprobanih i istinitih stranica Njegove reči, nego da primim neko natprirodno i posebno otkrivenje. Čak i da mi anđeo dođe, navešćujući neku revolucionarnu novu istinu, zapitao bih se da li je ta poruka od Boga.

Beskrajna nagađanja više nisu problem kada se okrenemo ka Božjoj reči. Biblija je jedini čvrst temelj naše vere i hrišćanskog hoda. Kada su naši životi zasnovani na istini Božje reči, nećemo biti ponešeni najnovijom doktrinarnom modom, ili «novim usavršenim» izdanjem evanđelja. Jako je važno da stojimo čvrsto na temeljima istine Božje reči, jer je to jedini način na koji možemo zadržati predivnu slobodu koja nam se pruža obilno u Hristu.

Kako možemo stajati čvrsto?

Važno je da se razume da oni što ne stoje čvrsto, bivaju poljuljani u svojoj jednostavnoj veri u Hrista zbog nedostatka razumevanja Božje reči. Jedino temeljno poznavanje Božje reči donosi pravu stabilnost u naše živote.

Pavle je jednom zapazio da je Bog dao crkvi apostole, proroke, evanđeliste, pastore i učitelje radi «pripravljanja svetih» (Efežanima 4:11-12). Obeležje ove pripremljenosti je jedinstvo vere koje je toliko stabilno «da ne budemo više nejak i koje ljuđa i nosi svaki vetar nauke koja ljudskom prevarom i lukavstvom dovodi do zabludnog lukavstva» (Efescima 4:14). Koliko li je samo važno za nas da budemo ukorenjeni u Božjoj reči, pogotovu u ovim prevarnim vremenima!

Danas već ni malo nisu čudne te izopačene doktrine materijalnog prosperiteta («Naravno da Bog želi da sva njegova deca voze Mercedes. Ti voziš samo Toyotu? Kako možeš biti tako neduhovan?») i nekog «novog» otkrivenja jedinog ispravnog načina krštavanja.

Kada Pavle u Galaćanima 5:1 ohrabruje svoje prijatelje: «Stojte, dakle, čvrsto i ne potčinjavajte se opet ropskom jarmu», njegova poruka je primenljiva i za nas danas kao i tada kada je prvi put bila napisana. Često će baš sama crkva prednjačiti u stvaranju raznih legalističnih standarda pravednosti. Ova pravila i propisi su obično dobro prihvaćeni jer iza njih postoji određena sigurnost naspram strogo definisanih ograničenja koja pruža zakon. Sekte nude ljudima visoki stepen vođstva nekog pojedinca i «sigurnost» koja proizilazi iz slepe poslušnosti autoritetu.

Oni koji se prepuštaju ovakvoj vrsti strogog životnog režima rade to po cenu lične slobode. Ne shvataju da uz ovaj osećaj sigurnosti koji ove grupe omogućavaju, ide ruku pod ruku i intenzivan stepen osude ako iko od njih izađe iz okvira tih standarda. Mnogi koji su bili zarobljeni ovakvim sistemima nam govore kako su biti ubeđeni da je napuštanje same grupe značilo isto što i napuštanje Boga. Ako bi novoobraćeni dovodio u pitanje bilo šta u vezi grupe ili bi izrazio želju da ode, rečeno im je da se nalaze u neposrednoj opasnosti pakla. Ove vrste taktike pritiska i okrutni zahtevi karakterišu grupe koje se zasnivaju na robovanju i koje tvrde da imaju poseban ključ do istine.

S druge strane, crkva koja ohrabruje ljude da nađu svoje mesto tamo gde će biti u mogućnosti da rastu u svom hodu s Gospodom, pokazuje znake duhovnog zdravlja. U Golgoti (Calvary Chapel), mi često predlažemo ljudima da malo istražuju i vide sami mesto koje će najdelotvornije moći da im služi. Neki ljudi što dolaze u naše zajedništvo bi želeli da vide malo više emocionalizma ili senzacionalizma na našim službama. Mi ovakve ljude ohrabrujemo da svoju slobodu koriste praktično tako što će naći neko mesto koje će više susresti njihove želje i potrebe. Naš interes nije u tome da vidimo bilo koga da je vezan za našu crkvu.

**Od životne je važnosti da razumemo ovu istinu:
Ako svoju veru polažemo u bilo kakvo delo,
to nas odvaja od milosti Božje**

Pavlova primena izraza «ropskom jarmu» se verovatno odnosi na reči Šimuna Petra upućene prvom jerusalimskom Saboru u Delima 15, Petar prepričava Božji poziv za službu prema neznabošcima u kući Kornelija. On skreće pažnju Saboru na to da se ne stavlja jaram ropstva na one koji nisu Jevreji, rekavši: «... koji ni naši očevi ni mi nismo mogli da ponese» (10. stih). Pavle navodi Petrove reči da time naglasi da poruka slobode u milosti nije nešto što je on postigao sam po sebi. Ta Sloboda u Hristu bila je čvrst stav crkve.

Obredi ne spašavaju

Na Jerusalimskom saboru je odbačen ključni stav učenja koji instistira na tome da neznabošci moraju proći obred obrezanja, da bi bili spašeni. Sabor se složio s Pavlom da dela zasigurno ne mogu nikoga načiniti pravednim. Pavle je kasnije izjavio da je polaganje svog uzdanja u obrede protivrečno evanđelju. Napisao je: «Vidite, ja Pavle, kažem vam: ako se obrežete, Hristos van meće ništa pomoći. « (Galaćanima 5:2) .

Ovo nam daje slobodu da potvrdimo sa sigurnošću da polaganje naše vere u bilo kakvo delo odseca nas same od milosti Božje. Od životne važnosti je da prigrlimo ovu istinu. Nema više mnogo propovednika koji trčkaraju unaokolo zalažući se za obrezanje radi spasenja, ali koliko smo samo puta čuli od veoma iskrenih ljudi da insistiraju na prolasku kroz obred krštenja da bi mogli biti spašeni?

Neki ove principe primenjuju u razno raznim čudnim krajnostima. Postoje neke sekte koje naučavaju da ne samo što moramo biti kršteni da bismo bili spašeni, nego moramo biti «ispravno» kršteni. Neki insistiraju da moramo biti kršeti samo u imenu Isusa. Drugi se pak drže pravila da ono mora biti sprovedeno samo kroz određenog sveštenika njihove posebne denominacije. Neki su opet toliko zaokupljeni tehničkim delom obreda da su čak i crkve razdelili zbog načina poštropljavanja ili potapanja u vodu, ili oko toga da li krštenje ljudi treba da se obavlja prema napred ili nazad!

Koren svih ovih razmimoilaženja je nepravilno pouzdavanje u određeno dobro delo da bi se postiglo pravedničko stanje pred Bogom. Jasno učenje Pisma je: ako se uzdamo u bilo koje dobro delo radi spasenja, onda nam Hrist nije ni od kakve vrednosti. Ne možemo hodati sa obe strane ograde, da istovremeno verujemo i u Hrista i u naša dobra dela. Ako krštenje postavimo kao osnovu našeg spasenja, tada svoju veru postavljamo u dela. Tako našu duhovnu kuću gradimo na peskovitom tlu koje nas neće moći podržati.

Pre par godina, jedan mladić je došao k meni rekavši da on više nije hrišćanin, nego se pridružio Mormonskoj crkvi. Kada sam ga pitao u šta je položio svoje pouzdanje što se večnog života tiče, odgovorio je da je njegova nada zasnovana na njegovoj veri u Isusa Hrista i stalnom članstvu Mormonske crkve. Rekao sam mu iskreno da je njegova odluka tragična. Onog trenutka kada je počeo polagati svoje uzdanje u nešto drugo sem završenog dela Isusa Hrista, otišao je predaleko.

Sve što nam je potrebno da bismo stali u pravednosti pred Boga je vera u Hrista. Ako insistiramo na veri u Isusa i obrezanju (ili krštenju, ili davanju desetka, ili stalnim članstvom u crkvi) tada nam Hrist neće biti baš ni od kakve vrednosti.

To je sve ili ništa

Oni koji se oslanjaju na svoja dobra dela radi pravednosti ne mogu prisvojiti eci-peci-pec pristup. Ako li prihvatimo makar samo jedno dobro delo koje je neophodno za spasenje, postajemo dužni pred celokupnim zakonom; i onda se moramo u potpunosti držati zakona. Kako je i Pavle to istakao u Galaćanima 3:10

«Jer koji čine dela zakona – pod kletvom su; napisano je naime: -Neka je proklet svako ko ne ostane u svemu što je napisano u knjizi zakona – da to učini. -« Jakov je primenio ovu istinu u jednoj izjavi: «Jer ko sav zakon drži, a pogreši samo u jednom, kriv je za sve.» (Jakovljeva 2:10)

Ako se oslanjamo na zakon radi spasenja, ne samo da nam Hrist neće ništa koristiti, nego ćemo tada morati da se pridržavamo svakog pojedinog zakona do same perfekcije. Naše zajedništvo sa Bogom se zasniva ili na legalizmu ili na milosti.

Pavle se nije ustručavao odbiti lažna učenja Judaizma. On je napisao: »Odvojili ste se od Hrista vi koji se zakonom opravdavate, otpali ste od blagodati« (Galaćanima 5:4). Oni koji uvlače u hrišćanstvo stav s prizvukom: svetiji sam nego ti – odbacuju od sebe milost.

Dobro je prisetiti se da niko ne dospeva u nebo zahvaljujući svojim dobrim delima. Nećemo morati slušati Abrahama, Davida ili Pavla kako pričaju o svim tim čudesnim delima koja su učinili da bi postigli pravednost pred Bogom. Ovi ljudi su jednostavno samo verovali Bogu, i njihova vera im se uračunala u pravednost. Niko od nas neće stajati u nebu, upoređujući svoja dobra dela s tuđim, jer će postojati delo samo jedne Osobe, kojoj će se odati sva hvala i čast pred tronom Božjim – a to je delo našeg Gospoda Isusa Hrista. Isus će jedino - samo Isus da primi slavu za naše spasenje. Da nije Njega, niko od nas ne bi stigao tamo.

Kao što je i sam Pavle rekao: «A ja sam daleko od toga da se hvalim ičim drugim sem krstom Gospoda našega Isusa Hrista» (Galatima 6:14) Bez obzira koliko smo dobrih dela učinili za Njega, bez obzira koliko smo ljudi doveli k Njemu ili koliko smo crkvi osnovali za Njega, naša slava se nalazi jedino u Isusu Hristu, koji je umro za nas. Naša pravednost nije zasnovana na dobrim delima, ljudskim naproima, ili držanju određenih obreda i pravila ishrane. Naša pravednost - i ova trenutna, kao i ona večna, za sva vremena rezultat je naše jednostavne vere u Božjeg Sina, Isusa.

Pravednost po veri otklanja sve razlike među onima koji pripadaju Hristu. Ja nisam ništa bolji od tebe, niti si ti od mene. Svi smo mi grešnici, spašeni jedino kroz predivnu milost Božju. Ne postoji drugi način da se bude pravedan pred Bogom. Postoji samo jedna vrsta pravednosti koja je prihvatljiva pred Bogom, a to je: pravednost Isusa Hrista, koju nam je On pripisao.

Ovo nije neka mala sporedna tema za nas vernike. Mi moramo stajati čvrsto u slobodi u koju nas je Hrist postavio. Ne smemo dozvoliti da se neka osuđivačka pravila koja će dominirati uvuku u naš život, kao na primer: ako se ne molimo sedam sati dnevno ili ne pročitamo 25 poglavlja Božjem reči u svom tihom času, onda nismo zaista pravedni. Naša pravednost se ne predodređuje na osnovu toga koliko čitamo, molimo, postimo ili dajemo. Naša pravednost se zasniva na jednostavnom poverenju – da će Isus da nas opere i očisti od naših greha, načinivši nas tako čiste u očima Oca.

Delo spasenja je već završeno. Ne postoji baš ništa s čime bismo mogli to delo malo poboljšati. Naša dobra dela proističu iz Njegovog prihvatanja i ljubavi, mi ne činimo dobra dela da bi zaslužili Njetovu ljubav. Ako hodamo po Hristovom zapovestima, to nas neće učiniti još pravednijim, nego će nas načiniti samo sretnijim i zadovoljnima. Ima li boljeg načina života od toga da predam svoje postojanje Onome koji me voli najviše ovde i sada, i koji je obećao da će se brinuti za mene zauvek? Nema veće ispunjenosti na ovom svetu, nego biti vođen i usmeravan Bogom.

Postoje samo dva izbora

Ili ćemo pokušavati delima biti dovoljno dobri da ugodimo Bogu, ili ćemo verovati Bogu da će on uraditi za nas ono što mi sami za sebe nemožemo. Svakog trenutka našeg života nalazimo sebe ili na jednom ili na drugom putu. Ako i dalje pokušavamo ugađati Bogu kroz našu dobrotu, naša neminovna sudbina će nam biti

poraz i frustracija. Ali ako se uzdamo u Božju milost da nas ona menja i oblikuje samog Hrista u nama, tada ćemo uživati u pravom životu i miru.

**Naučio sam lekciju za sva vremena,
da razni zakoni i pridržavanje pravila
ne mogu nikada promeniti naša srca.**

Sećam se događaja kada je naša porodica svim snagama nastojala da stvori atmosferu našeg doma sličniju Hristu ali na pogrešan način. Kako su nam deca odrastala nastupio je period rivalstva među njima i činilo se kao da je taj njihov stav jednog prema drugom postajao sve oštiji. Deca su nam počinjala sticati naviku da jedno drugog nipodaštavaju. A epiteti poput «glupane», «budalo» ili «idiote» konstantno su izazivali trenje. Pokušali smo da u skladu sa situacijom zavedemo disciplinu, postavljajući neka pravila.

U dvospratnoj kući jedan od najnezgodnijih zadataka je usisavanje stepeništa. Da bi poboljšali atmosferu našeg zajedničkog života, odlučili smo da beležimo imena članova porodice koji bi vređali jedno drugo. Onaj koji bi imao najviše prekršaja, bi morao da usisava stepenište. Sve ovo se činilo veoma razumnim tada, ali sada imam neki osećaj da sam se blago rečeno prevario.

Jednog dana naša dva sina su bila usred nekog svog nestašluka. Kada sam ušao u sobu i video lom, prve reči koje su izletele iz mojih ustasua bile: «Koji glupi idiot je napravio ovakav lom?» Možete pogoditi bez sumnje, ko je na kraju usisavao stepenište.

Ipak jedna pozitivna stvar je proizišla iz svega ovog. Naučio sam lekciju za sva vremena, da razni zakoni i pridržavanja pravila ne mogu nikada promeniti naša srca. Naši motivi su bili dobri. Svi smo se napregli u ovom porodičnom nastojanju pravednosti ali opet svi smo jadno pali u tome.

Čini se, ma koliko silno se trudili da budemo sveti, moramo se suočiti s činjenicom da je naša pravednost poput prljavih krpa u očima Gospodara. Bog se pobrinuo za drugačiju nadu naše pravednosti – čvrstinu bliskosti i zajedništva s Njim, koju moramo prihvatiti kao dar. Pravednost nam je dodeljena kroz veru u Isusa Hrista, shvatajući da ne možemo dosegnuti merilo savršenstva. Ovo je taj presudan izbor koji nam je dat. Možemo pokušati da doteramo naše stare, dronjave, prljave krpe natojeći da tako izgledamo prihvatljivi za nebo; ili možemo izabrati da budemo odeveni u potpunu Hristovu pravednost verom.

Moj usisivač me podseća na to da je moja jedina nada u izboru milosti.

Van datog pravca i vidika

Nikad ne prestaje da me začuđuje koliko je samo lako skrenuti s datog pravca u hrišćanskom životu. Čak i neki manji pad koji se čini beznačajan na relativno malom području naše vere ili prakse može da nas potpuno izbaci iz središta datog pravca u skoro svakom aspektu našeg hrišćanskog života. Zbog toga svako nastojanje da se sačuva doktrinarna čistoća postaje od sve većeg značaja svakim danom.

Nedavno sam imao priliku da razmatram neke duhovne teme sa jednim čovekom koji veruje da će crkva proći kroz Velike nevolje. On se pitao zašto se ja tako čvrsto držim nekih eshatoloških (eshatologija – nauka koja se bavi zadnjim vremenima) gledišta koja za njega nisu bila važna. Odgovorio sam pitavši ga: «Ako će crkva da prođe kroz Velike nevolje, ko su onda tih 144.000 spomenutih u knjizi

Otkrivenja?» On je odgovorio da su ti ljudi deo crkve jer je crkva duhovni Izrael. Onda sam ga pitao da li veruje da su sva Božja obećanja data Izraelskoj naciji na neki način ispunjena u duhovnom smislu u crkvi. On se složio s tim da jesu. «Interesantno» - odgovorio sam – «to toliko 'nevažno' područje eshatologije je u potpunosti uticalo i na samu vašu doktrinu crkve». Sročeno Pavlovim rečima: «Malo kvasca ukiseli sve testo». (Galatima 5:9)

Hajde da to slikovito izrazimo drugačije. Zamislite da putujete avionom iz Los Anđelesa na Havaje. Pre poletanja, pilot preko razglasa kaže: «Pa, narode, imamo nekih manjih problema sa navigacionim sistemom, ali ne brinite za to. Nećemo skrenuti s datog pravca više od dva stepena.» Dva stepena ne bi predstavljalo mnogo pri poletanju iz Los Anđelesa, ali dok bi stigli 3000 milja iznad Tihog okeana već bi beznadežno bili izgubljeni. Veliko ostrvo bi bilo u potpunosti izvan vidika.

Naravno, najbolje je izbeći i najmanji stepen odstupanja s datog pravca. Kada je reč o doktrini, imerprativ je proučavati, istraživati Reč Božju, imati dokaz i izbegavati povodljivo ubeđivanje ljudskim agrumentima. Na ovaj način stojimo u milosti.

Dragocena budnost

Nemojte da vas zavara – budnost i košta. Propovedanje evanđelja je od samog početka bilo obavijeno suprotstavljanjima i progonstvom. Kao što je to i Pavle u Galatima 5:11 zabeležio: «Ako pak ja, braćo, još propovedam obrezanje, zašto me još gone? Sablazan krsta je u tom slučaju ukinuta. « Da je Pavle propovedao da se ispravnost pred Bogom može zadobiti nizom dobrih dela, ne bi uopšte bilo otpora prema hrišćanstvu. Ali krst Isusa je uvek bio uvreda nekom.

Krst nam ukazuje na samo jedan put i način na koji možemo biti pravi pred Bogom. Istinska poruka da je spasenje moguća samo kroz Hrista vređa ljude jer je to toliko usko i isključivo. Krst navešćuje ovom svetu, da postoji sam jedna jedina nada za večan život, a to su smrt i vaskrsnuće Isusa Hrista. Pavle u suštini govori: «Ako bih bio libaralan rekavši: 'Obrezanje je u redu ako to funkcioniše za tebe' tada me ne bi niko progono. Ali me progone jer mi je stalo da istrajem u istini.»

Pavle nikada nije šminkao i ulepšavao reči. Njegovo potpuno predanje istini možemo videti u verbalnoj paljbi protiv onih što su bili obuzeti spornim pitanjima obrezanja. «O da bi se i uškopili tišto vas bune.» napisao je u Galatima 5:12. Izraz koji se prilaze «uškopiti» u pravom smislu reči znači «kastirati». Pavle ovim kaže, «ako ovi lažni učitelji veruju da će malo odstranjivanje tela učiniti nas pravednima, zašto onda ne odu sasvim do kraja, i počnu ceo zahvat od sebe, uklonivši sve!» Savremena paralela ove Pavlove izjave bi bila «Eh, kad bi svi oni koji vam govore da vaša pravednost proističe od krštenja – prilikom krštavanja išli sasvim do kraja – i udavili se!» Pavle je dao oduška svojim osećanjima protiv onih koji su se usuđivali izopačiti veličanstveno evanđelje milosti.

Zamislite samo bol apostolovog srca koji su izazivali ovi događaji u njemu. Tu je bila jedna zajednica, u kojoj je Sveti Duh delovao, gde su ljudi bili zaljubljeni u Boga i iskreno voleli jedni druge. Gde je postojalo jedinstvo i ushićenost u Gospodu sve dok nisu došli ovi lažni učitelji na scenu. S prikazom njihove verzije evanđelja, izazvali su ubrzo rascep i počelo se razvijati strančarenje. Ona predivna ljubav i zajedništvo što je ova crkva nekada imala, ubrzo je postala samo daleka uspomena na lepa stara vremena. Nije čudo, da je Pavlova osuda njihovog učenja bila tako direktna!

Zaista ti hvala, Pavle!

Mi koji smo spoznali tu prelepu slavu spašavajuće milosti Isusa Hrista, dugujemo Pavlu veliku zahvalnost. Da nije bilo njega, mnogi bi u crkvi s lakoćom

postali deo još jedne Jevrejske sekte. Pavle je stajao čvrsto i utvrđivao je obraćenike u milosti Isusa Hrista. Njegov čvrst stav ga je koštao mnogo. Bio je progonjen, pod zlobnim klevetama i suprotstavljanjima tokom većeg dela njegove službe. Ali vredelo je. Na kraju svog života, mogao je da napiše ove reči podsticaja: «Dobru sam borbu izborio, trku sam svršio, veru sam sačuvao. A sada mi je pripravljen venac pravednosti, koji će mi u onaj dan dati Gospod, pravedni sudija, ne samo meni, nego i svima koji su svu ljubav posvetili njegovom dolasku.» (2 Timoteju 4:7-8)

Neka nam Bog podari milosti da istrajemo čvrsto u istini i mudrosti da tu istinu predamo u ljubava. Neka nam On pomogne da stojimo čvrsto u Isusu Hristu i u poznavanju istine. Da bi mogli prodreti do neverovatnih dubina blagoslova i slobode što nam je Bog toliko bogato darovao. I neka bude naše to iskustvo blagoslova svaki dan, kako hodamo u Božjoj predivnoj ljubavi, stojeći čvrsto u Njegovoj slavnoj milosti.

13. Članovi kraljevske porodice

Da li ste se u detinjstvu ikada pitali kako to izgleda biti rođen u kraljevskoj porodici? Oni od nas koji potiču iz siromašnijih porodičnih pozadina, verovatno su mnogo više maštali o tome: kako bi to bilo kad bih bio bogat?

Možda ne potičemo iz imućnih porodica, ali nam Biblija jasno kazuje da zbog našeg bliskog odnosa – zajedništva s Hristom, mi postajemo deo duhovnog nasledstva kroz veru. Kako je to i Plavle napisao u Galatima 3:29, «ako ste pak vi Hristovi, onda ste Avraamovo potomstvo, naslednici po obećanju!» I kada se vratimo do korena našeg porekla, otkrićemo da naš identitet nije u evropskoj, azijskoj ili afričkoj pozadini. Nego milošću, tragove naših pravih korena nalazimo u Isusovom rodoslovu, koji je ispunjenje Božjeg obećanja Abrahamu. I zbog ovog posebnog bliskog zajedništva, mi smo sada naslednici Kraljevstva Božjeg.

Šta znači biti naslednik?

Dete od šest ili sedam godina koje postaje naslednik ogromnog bogatstva, tehnički posmatrano već jeste veoma bogata osoba. Ali, dok ovo dete ne napuni godine punoletstva po testamentu koji su ostavili njegovi roditelji, ono praktično ni po čemu nije drugačije od unajmljenog sluga što radi u njihovom domu. Naravno, sve fizičke potrebe naslednika će biti ispunjene, ali on neće imati autoritet odlučivanja o utrošku njegovog nasledstva, sve dok ne postane punoletan.

Ovaj položaj naslednika se nije znatno promenio od Pavlovog vremena. Pavle je napisao: «Velim pak: dok god je naslednik maloletan, ništa se ne razlikuje od roba, mada je gospodar svega, nego je pod starateljima i upraviteljima sve do roka koji je otac unapred odredio.» (Galatima 4:1-2). Pavle ovde objašnjava da se naslednik nalazi pod autoritetom upravitelja koje je data puna odgovornost upravljanja nad imovinom. A obično bi pri tom bio određen i staratelj koji bi se brinuo o odgoju deteta, učeći ga šta je dobro a šta ne, sve do doba punoletstva.

U rimskoj kulturi, dečak bi se smatrao bebom do svoje sedme godine. A od ovog doba pa do sedamnaeste godine bi – mala ljubičasta tračica opšivena oko njegovih haljina ukazivala na to da je dete. Od sedamnaeste godine bi mu se dale druge odore bez ove ljubičaste tračice, što bi nagoveštavalo da se on sada već smatra muškarcem. Ipak, sve dok nije napunio 25 godina, nije imao legalnih prava da učestvuje u sklapanju i vođenju poslova.

U jevrejskoj kulturi, ove stvari su bile donekle jednostavnije. Sa 12 godina, dečak bi prošao kroz ceremoniju koja se naziva *bar micva* prilikom koje bi on postao punopravni «sin zaveta». Dečakov otac bi ustao i izrekao molitvu zahvale, da on više nije odgovoran za postupke njegovog sina. A dečak bi za uzvrat izrekao molitvu primanja lične odgovornosti za samog sebe kao muškarca.

Pavle koristi ovaj dobro poznati primer prelaska iz dečaštva u svet odraslih da slikovito prikaže odnos zakona prema Božjem narodu. Kada je Izraelu dat zakon, dato mu je i pravo nasledstva Božjih obećanja. Ipak, sve dok je nacija bila pod zakonom, obećanja njihovog slavnog nasledstva, nisu mogla biti ispunjena. Oni su iščekivali dan koji se zvao «punina vremena» kada će Bog ispuniti svako svoje obećanje kroz obećanog Sina. Sve do tog vremena, Izrael je bio sličan tom malom detetu koje se nalazilo pod upravom zakona.

Ropstvo zakona

Zakon je pokrивao skoro svako područje svakodnevnog života, od ishrane do sklapanja poslova, pa sve do bračnih odnosa. Zakon je strogo nadgledao Božji narod sve dok nisu «diplomirali» iz detinjstva u svet odraslih, kada su napokon mogli uživati u potpunim blagodatima obećanog nasledstva. Izraelu je dato obećanje novog i čudesnog odnosa sa Bogom kroz dolazak Mesije, ali ipak ovo obećanje nije moglo biti ispunjeno sve do datog vremena koje je Otac odredio.

Zakon je zadao određene pojedinačne i društvene okvire, da bi tako mogli živeti u razumevanju i harmoniji. Ali ako se blizak odnos i zajedništvo s Bogom sastoji samo od ovakvih spošaljnih pravila, tada ćemo se naći u nekom obliku ropstva. Zbog toga je Pavle napisao: “Tako i mi, kad smo bili maloletni, bili smo zarobljeni svetskim stihijama,” (Galatima 4:3).

Zakon nas nikada ne može povesti u bogat, ispunjen, slobodan život koji Duh Sveti želi za nas.

Kada Pavle u ovom stihu govori o «stihijama ovog sveta», on pod tim podrazumeva osnovne potrebe ovog života. Mojsijev zakon se doista pokazao delotvoran, što se svakodnevice tiče «šta činiti a šta ne» u životu.

Uvek mi je bio ironičan stav prvog sabora rane crkve (opisan u Delima apostolskim 15), koliko su imali čvrst stav o tome kako vernikov život treba da izgleda, a opet zaključili su da pri tom vernik nije više obavezan ropski slediti i držati se propisa koji su se odnosili na spoljašnje stvari. Mada, čak i danas postoje mnoge crkve koje pokušavaju nametnuti ljudima takva slična pravila.

Odrastao sam u crkvi koja je verovala da ima Bogom nadahnuta ovlašćenja da kazuje ženama kako bi se one trebale oblačiti i koji stil frizure je pogodan i pristojan a koji nije. Starešine su činilo se, bile ubeđene da su dobili otkrivenje od samog Boga i što se šminke tiče. A mi kao deca smo dobijali beskrajne zapovedi o tome šta smemo a šta ne smemo. Ne bih želeo otići toliko daleko da nas je crkva stavljala pod Mojsijev zakon, ali je stavljala na nas toliko težak teret osude i ropstva, da ja tu težinu nisam mogao nositi. Konstantno sam se pokajavao za svoje grehe, jer jednostavno nisam mogao dosegnuti te standarde koje su postavili.

Zakon nas nikada ne bi mogao povesti u ono bogato, potpuno i slobodno življenje što Sveti Duh priželjkuje za nas. Ono donosi samo krivicu, osudu i frustraciju. Na sreću, priča se ne završava sa zakonom.

Kada je vreme došlo

U Pavlovo vreme, zvanične procedure koje su vladale pri dodeljivanju nasleđa bile su veoma precizne. Kada je dete napunilo ono vreme zrelosti koje se u testamentu tražilo, više nije bilo potrebe za starateljem ili upraviteljem da on nadgleda i vodi brigu o osobi. Naslednik je mogao da nasledi direktno ono što mu je obećano kada je napunio određene godine i došao do «punine vremena».

Pavle je upravo ovo imao na umu dok je pisao «A kada je došla punina vremena, posla Bog svoga Sina, rođenog od žene, koji je bio pod zakonom.» (Galatima 4:4). Pošto je Isus došao, mi smo u mogućnosti iskusiti puninu blagoslova koje je Bog obećao. Ali postoji tu još jedno značenje ovog «punina vremena». Da li ste se ikada zapitali zašto je Bog dozvolio da njegov narod živi pod zakonom skoro 1400 godina, pre nego što je poslao svog Sina? Iskreno rečeno, možda nikada nećemo u potpunosti razumeti Božji razlog i Njegovo određeno vreme za neki događaj. Njegovi putevi nisu naši putevi, Njegove misli nisu naše misli. Ali ako samo na kratko pretrčimo kroz tok istorije, moći ćemo zapaziti mnoge očite razloge zašto vreme Isusovog dolaska na scenu čovečanstva nije bilo još najpodesnije.

Kao prvo, Isus je bio rođen u vreme nečuvenog mira, štoje bila retkost tadašnjeg vremena. Više od 13 godina pre Isusovog rođenja i tokom Njegovog života, kapije hrama Janusa u Rimu su bile zatvorene. Kad god bi Rim pošao u rat, ovaj hram bi bio preplavljen obožavaocima, koji su se molili Janusu za pobeđu. Ali u Hristovo vreme, klasična Pax Romana - vreme mira u Rimu je čvrsto stajalo.

Rim je takođe mnogo uznapredovao i što se tiče transporta, stvarajući dobro osmišljen sistem puteva koji su prožimali čitavu Imperiju. Grčki jezik koji je bio veoma jasan, izražajan, izuzetno specifičan i određen je postao univerzalni jezik za vreme rimske vladavine.

Svi ovi faktori su doprineli neverovatno brzom širenju evanđelja u prvom veku. Možda je Bog čekao baš ovaj strateški momenat da bi poruka Njegove ljubavi i oproštenja prema celom čovečanstvu imala ogroman uticaj širom celog sveta.

Zapazite takođe, da je Pavle rekao da je Hrist bio «poslat» od Oca, što govori ne samo o Isusovom postojanju već od večnosti, nego i o tome da je Isus došao sa specifičnim, određenim razlogom. Isus je bio poslat na ovaj svet da bi u potpunosti otkupio čovečanstvo. On je došao da utvrdi novi zavet preko kojeg će čovek moći da ima zajedništvo s Bogom u potpunoj intimnosti, ušavši tako u puninu Njegovih obećanih blagoslova.

Pavle nam ovde takođe govori da je Isus «rođen do žene, bio pod zakonom». Ovo upućuje na začecje device kao prvo dato obećanje Mesijinog dolaska u Božjoj reči. U Postanku 3:15, Bog je obećao da će seme ženino smrskati zmiji glavu, razorivši tako delo smrti i odvojenja od Boga koje je Sotona prouzrokovao u Edenskom vrtu. Isus koji je «bio pod zakonom», ovaj izraz nas podseća da je Hrist rođen kao Jevrejin, i da beše poslat da prvo otkupi Jevrejski narod. On je došao da bi Božji narod napokon postigao duhovno punoletstvo; da bi uživao puninu duhovnog nasleđa. Jedino kroz Isusa su bili u mogućnosti ovo nasleđe primiti od nebeskog Oca.

Kakvog li Tate!

Često mi nedostaje jedna draga osoba po imenu Iva Newman, jedna od svetih koja je već preminula, ali koja je učestvovala u radu Calvary crkve još od samog početka. Ova bogobojazna žena je hodala duže godina sa Bogom nego što sam ja godina proživio do tada. Jako sam voleo da čujem njene molitve. «Oče moj dragi...» govorila bi ona. Oh, kako mi se to sviđalo! Ona je uživala u bliskom,

predivnom intimnom zajedništvu s Bogom. Ona se odnosila prema Bogu kao svom «dragom Ocu» - Tati.

Jesi li znao da su smrt i vaskrsnuće Hrista, za tebe takođe obezbedili ovu vrstu bogatog, bliskog zajedništva? Pavle je baš ovo istakao kada je pisao: «A pošto ste sinovi, posla Bog u vaša srca Duha Sina svoga koji više: Aba, Oče» (Galatima 4:6)

U ovom odlomku vidimo čudesnu sliku potpunog prisustva svetog Trojstva u životu vernika: Bog Otac šalje Duha Njegovog Sina u naša srca. Paralelni odlomak ovome se može naći u Rimljanima 8:15-16, koji nam govori da sam Duh Božji svedoči s našim duhom da smo deca Božja. Ovakva vrsta bliskog odnosa je moguća samo onda ako smo iskusili potpuno duhovno nanovo rođenja. Kako je i Isus sam rekao: «Što je rođeno od tela – telo je, a što je rođeno od Duha – duh je. Nemoj da se čudiš što ti rekoh: treba da se rodite odozgo.» (Jovan 3:6-7). Kada se nanovo rodimo duhovno, daje nam se pristup u predivno intimno zajedništvo s Bogom, što je Pavle izrazio rečima: «Aba».

«Abba» je jedan drag način izražavanja reči «otac». Ovo je jedna Aramejska reč, koju ćete i danas čuti ako posetite Izrael, kako deca zazivaju «Abba! Abba!» Oni time govore: «Tatice! Tatice!»

Isus je takođe često koristio ovaj izraz. Nema sumnje da su ga učenici toliko često čuli kako koristi ovu reč u svojim molitvama, da je nisu čak ni preveli na Grčki. Oni su sačuvali Aramejski izraz jer su hteli da zadrže i iskuse tu istu toplinu, i bliskost koju je Isus delio sa svojim Ocem.

**Božja želja je da mu priđemo
da Ga upoznamo kao našeg Oca punog ljubavi,
kao našeg Tatu.**

Kako je divno znati da Bog želi isti ovakav ličan odnos pun ljubavi sa nama u našem hodu sa Njim! Često smo skloni da vidimo Boga kao velikog, dalekog, svemoćnog Stvoritelja, ali želja Božja je da mu priđemo da ga upoznamo kao našeg Oca punog ljubavi, šta više kao našeg Tatu.

Neki ovakvu vrstu bliskosti smatraju neučtivošću, ali sam Bog je taj koji nas poziva na ovakav nivo bliskosti. Sećam se kada sam jednom imao priliku sresti grupu Italijanskih vernika na molitvenom sastanku. Da bi meni bilo lakše svi su se molili na engleskom, ali su se Bogu i dalje u molitvi obraćali sa «Papa». Prvo sam mislio da je ovo samo uvod u nešto neformalno, ali par momenata kasnije sam to drugačije video. U svemu ovome je postojala baš ta dubina ljubavi i bliskosti o kojoj Božja reč govori.

Od velike je važnosti znati da nas Bog zove u svoju prisutnost kao voljenu dečicu a ne kao robove koji se tresu puni straha. Zar ne bi ovakav odnos trebao biti između oca i njegove dece? Kada moja deca dođu do mene, ona to ne čine u stavu «mirno», salutirajući i grčeći se od sraha dok mi se obraćaju. Oni mi ne prilaze sa svim tim visokoparnim rečima govoreći: «Oh, uzvišeni oče, podari ovaj skroman zahtev detetu svojemu.» Obično više zvuči ovako: «Hej, tata, treba mi pet kinti. Nemam ti vremena objašnjavati; samo mi ih daj sada pa ću ti posle ispričati!».

Bog čezne za tim da naše vreme koje provodimo s Njim bude opuštено i osvećavajuće za naša srca. On želi da se mi osećamo kao kod kuće kada smo sa Njim, da budemo slobodni i otvoreni u našem međusobnom odnosu. Pošto su nam

životi pred Njim ionako kao jedna otvorena knjiga, sasvim je prirodno imati takav odnos prema Njemu. On nas poznaje bolje nego mi sami sebe.

Bog ne želi imati sa nama hladan, rezervisan odnos na distanci. Bog želi da lično upoznamo Njegovu ljubav do naj, najdubljih delova našeg srca. Svaka rač koja će izraziti tu duboku bliskost je u potpunosti prihvatljiva, bez obzira da li je to reč «Otac», «Tata» ili «Papa».

Idealni Tata

Bog je naš Otac i to u najčistijem istinitijem, i najsvetijem smislu. On je taj najidealniji Otac. Žalosno je, što je ova današnja pokvarena kultura uništila u potpunosti lik oca u srcima mnoge dece. To je tragično. Ja sam zahvalan Bogu na mom bogobojaznom ocu, koji mi je pomagao da se prema Bogu uvek postavim na veoma blizak i prislan način. Meni je žao onih ljudi koji ne mogu da zamisle očinski odnos s Bogom zbog nekog možda groznog primera iz života.

Kako god da ti je bilo iskustvo od ranije, Bog želi da imaš onaj najbliži mogući odnos zajedništva s Njim, da ga upoznaš kao Oca prepunog ljubavi, pravednosti i kao svetog, čistog i brižnog Oca. Njegov Duh unutar naših srca vapi: «Aba! Tata! Oče!».

Bog je u mogućnosti da izlije na nas svoju ljubav, obasipajući nas svojom nežnošću i dobrotom, da bi mogli da se zaljubimo u Njega sve više i više. Ovo je u stvari Božji plan sa čovekom. Tvoj život nikada neće biti potpun sve dok Božji plan ne bude ispunjen u tebi – sve dok se ne predaš tom bliskom, ličnom odnosu, sve dok ne zavapiš: «O, Aba» i da to stvarno proizlazi iz dubine srca.

Vi očevi, da li se sećate kada je vaše dete po prvi put izgovorilo «Tata»? To je veoma poseban osećaj, i to si razumeo jasno i potpuno, iz prve. Moja mala devojčica je bila tako pametna. Prva rač koju je rekla je bila: «Tata». Da, baš tako – jasno i glasno okrenuo sam se, i uskliknuo: «Šta si rekla?» Bio sam pomalo tužan što nikog nije bilo u neposrednoj blizini jer kome bih mogao dokazati da je to rekla? Pokušao sam da ponovo izmamim iz nje tu reč, ali ona bi se samo slatko smeškala bez voljnosti da to ponovi. A opet, ja sam to čuo! Ubrzo posle ovog, ona bi i pred drugima izgovarala tu reč, a ja bih bio tako srećan.

Onog dana kada prvi put izgovorimo: «O, Abba!» - On nas čuje, i Bog je oduševljen. To je početak jednog bliskog odnosa gde iz srca možemo reći: «Hej, to je moj Abba. To je moj Tata.» Čudesna stvar je u tome da je ovo tek početak bogatstva našeg zajedništva sa Bogom.

Naslednici Božji

Koliko god da nam je neshvatljiva ta predivna mogućnost da sa Bogom možemo ostvariti blizak odnos kao sa našim «Abbom», ovo još uvek nije kraj priče. Pavle nam govori: «Stoga nisi više rob, nego sin; a ako si sin, onda si i naslednik kroz Boga» (Galatima 4:7). Ušavši u ovo blisko zajedništvo s Bogom kao Njegovi usvojeni sinovi, Duh Božji sada prebiva u našim srcima i vapi «O, Abba», a samim tim postali smo i naslednici Božji. Mi smo naslednici Božjeg večnog kraljevstva punog slave.

Naš Otac nas toliko voli da nas je velikodušno načinio svojim naslednicima želeći da ovo duhovno nasleđe bude stvarno i realno prisutno kao blagoslov u našim životima.

Neki pomisle pogrešno da vernik treba da sačeka da tek u nebu uživa blagoslov svog naseđa, ali to je toliko daleko od istine. Biblija nam govori da su obeležja Božjeg kraljevstva: pravednost, mir i radost u Svetom Duhu (Rimljanima 14:17). A mi te predivne blagoslove možemo dobiti već tu i sada. Mir Božji koji prevazilazi svaki razum može da sačuva naša srca i naše misli *ovog momenta*. Naša

duša može da bude preplavljena neizrecivom radošću i puno Božje slave već sada. Mi možemo iskusiti slobodu od tereta krivice i straha, jer nam je u potpunosti pripisana pravednost kroz našu veru u svršeno delo Isusa Hrista.

Narode, i to nije sve!

Ovo su samo neki od elemenata našeg slavnog nasleđa, koje je već naše jer nas je Bog načinio subaštinicima nasleđa s Isusom. Mi možemo zauzeti mesto najdivnijih blagoslova, zbog predivne ljubavi i milosti našeg nebeskog «Tate».

A opet, to nije sve. Isus je rekao da dolazi dan kada će reći onima s Njegove desne strane: «Hodite, blagosloveni Oca moga, nasledite carstvo koje vam je pripremljeno od postanka sveta.» (Matej 25:34). Ja sam Božji naslednik, Kraljev usvojeni sin. Pa ako je moj Otac Kralj ovog univerzuma, to mora da me čini Princom Čarlsom!

I tebe takođe ovo čini princom i princezom. Čini te naslednikom kraljevstva koje Bog želi podeliti sa tobom, da u tom sudeoništvu imaš radosti i da u potpunosti uživaš u svetu kome neće biti kraja. Tada će Božja svrha stvaranja čoveka biti upotpunjena, kada čovek ponovo uspostavi ono potpuno i intimno zajedništvo s Bogom.

Naša srca mogu biti preplavljena zahvalnošću zbog te tople sigurnosti koju sada osećamo poznavajući Božju bezgraničnu ljubav i brigu prema nama. Neverovatna sila leži u toj sigurnoj spoznaji koju imamo, da će On da se brine za nas, da će On da nas čuva i održi u Njegovoj ljubavi. Možemo živeti u sigurnom uverenju da imamo Oca koji je tu, čvrsto stoji iza nas pri svakom našem koraku, pružajući nam neverovatne izvore bogatstva da bi mogli hodati sa Njim u tom obnovljenom životu.

Naš «Abba» se zauzeo da nas sačuva od pada i da nas postavi neporočne pred svoju slavu u klicanju (vidi Juda 24). On nam je darovao posinovljenje i nepropadljivo nasledstvo kroz Isusa Hrista našeg Gospoda. Ne zato što mi to zaslužujemo. Ne zato što smo to zaradili. Nego zato što je ovo poklonjeno jedino kroz Njegovu bogatu milost i milosrđe.

Kako je divno da nanovo rođenjem na jedinstven način ulazimo u jedno duhovno bogatstvo, postajući time članovi kraljevske porodice u pravom i najboljem smislu te reči. Jer smo deca Božja, učinjeni smo prinčevima i princezama Njegovog kraljevstva. Zbog onog što je Hrist učinio za nas, mi primamo nasledstvo koje je nepropadljivo, bez mane i koje neće iščeznuti – a ono čeka svakog od nas da uživa u njemu čitavu večnost.

14. Naša jedina odgovornost

Poruka Novog zaveta je veoma jednostavna, direktna, i nepogrešiva. Spašeni smo Božjom milošću jedino kroz veru, a ne na osnovu bilo kakvih učinjenih dobrih dela. Jedina odgovornost hrišćanina je da ima poverenja u Božju ljubav i milost koju mu on besplatno daje.

Ova jasna poruka je u oštroj suprotnosti s učenjem koje želi od nas da verujemo Hristu i da se pridržavamo određenih pravila i nekih rituala. Ovi učitelji nazivaju svoju poruku evanđeljem, ali ona nije uopšte radosna vest. Oni tvrde: da bi neko bio prihvaćen od Boga, mora da učini odgovarajuća dela. Zakon i dela su postavljeni rame uz rame sa milošću kao dvodelna ulaznica ka pravednosti. Nasuprot

ovim učiteljima, Novi zavet insistira da nisu zakon i dobra dela ta koja donose pravednost, nego Božja milost i naš odaziv veri.

Suočeni smo sa klasičnom situacijom «ili – ili». Pravednost ili mora doći verom u Hrista jedino, ili kroz savršeno držanje Božjeg zakona. Stajanje u pravednosti pred Bogom kroz veru i spasenje kroz dobra dela međusobno se isključuju. Kada težimo za pravednošću pred Bogom, mi moramo doneti čvrstu odluku, a ne tražiti neki kompromis i neki međuprostor.

Abraham je bio čovek koji je jednostavno verovao Bogu, i Bog mu je ovo uračunao u pravednost. Mi stojimo na istom temelju kao i Abraham, zato smo naslednici istih blagoslova i obećanja koja je i on uživao. Ovo privilegovano mesto se zadobija jedino verom, a ne poslušnošću nekim propisima zakona i nizu pravila. Ako težimo ka pravednosti pred Bogom kroz svoja dela, a ne kroz veru, nalazimo se pod prokletstvom. Ne postoje izuzetci u ovome.

Ako zakon smatramo svojom sigurnom nadom pred Bogom, onda nam preostaje jedini način na koji možemo steći svoju sigurnost – neporočnim držanjem svake zapovesti. Kako je i Pavle napisao: «Neka je proklet svako ko ne ostane u svemu što je napisano u knjizi zakona – da to čini» (Galatima 3:10). Ovo znači da nikada ne bismo bili sigurni u to da li smo spašeni sve do dana smrti, a ko bi mogao živeti pod takvim pritiskom?

Zamisli, da si živeo savršenim životom, držeći se svake zapovedi, nikada ne čineći ništa loše. Jednog dana, prelaziš ulicu dok je na semaforu još uvek zeleno svetlo, i odjednom, neki vozač prođe preko crvenog svetla i pregazi te. I kako vidiš da se njegova hauba približava tvojoj glavi, stisneš šaku u pesnicu i tvoje oprostajne reči dok odlaziš sa ovog sveta budu opaske na idiotske navike ovog vozača. U ovom i najmanjem činu, ti si promašio celu metu. Ti si podbacio u savršenosti. Sagrešio si – a Biblija kaže da je plata za greh smrt.

Možda ćeš biti u stanju da održiš devet Božjih zapovesti savršeno, ali ako zakažeš samo pri jednoj zapovedi – broj deset, ti si promašio metu. Ti si sagrešio. A loša vest je ta da jedino pridržavanjem celog zakona i činjenjem svega što je napisano možeš biti bez krivice. Nije važno koji ćeš zakon ili zapoved prekršiti, samo jedan jedini pad te diskvalifikuje u potpunosti.

Zato ti ne preostaje zrnca šanse da se izjasniš kao pravedan na osnovu tvoje dobrote. Već si diskvalifikovan. Već si promašio celu metu. Jedino što od ovog možeš dobiti jeste prokletstvo zakona. Pravednost dobrim delima je nemoguća jer se zasniva na nesavršenim ljudskim naporima. Legalizam je put prema prokletstvu.

Nasuprot ovome, put uspeha istinske pravednosti i blagoslova je put vere, jer se on ne zasniva na tvojim naporima nego na Božjem prevelikom milosrđu i izobilnoj milosti prema tebi kroz Isusa Hrista. Iako si promašio metu - iako si skroz podbacio u svom pokušaju pravednosti kroz tvoje napore, Bog te je opravdao kroz svoga Sina. Isus je preuzeo odgovornost za tvoje neuspehe da dosegneš Božji standard i platio je kaznu za koju si ti dugovao ali za koju nikada ne bi mogao platiti. On ti daje svoju savršenu pravednost ako ćeš samo jednostavno da mu veruješ i položiš svoju veru i uzdanje u njega. I sada, kada si već pravedan pred Bogom kroz Njega, ti si ovlašteni učesnik svih predivnih Božjih blagoslova.

Tragična greška

Jedna od tragičnih grešaka koju crkva može načiniti jeste isticanje dobrih dela koje bi vernik trebao da čini za Boga. Koliko puta si čuo teške, osuđujuće povike koji su ti govorili: «Treba više da se moliš! Treba više da daješ! Treba više da svedočiš ili da čitaš svoju Bibliju više, ili da služiš Boga više u nekom odboru!» Koliko često ćeš otići u crkvu tražeći ohrabrenje, a čućeš samo o tvom neuspehu i o tome koliko je Bog verovatno razočaran tobom?

Poslednja stvar koja mi treba u životu jeste da mi neko na leđa stavlja težak teret mojih neuspeha. Ja znam i sad da bih trebao činiti više, niko ne treba da mi kaže da se ne molim dovoljno, da ne čitam svoju Bibliju dovoljno, ili da bih mogao davati Bogu više. Od ovakvih poruka ja samo steknem još veći kompleks krivice. Moja frustriranost se samo povećava, jer ja zaista želim Boga voleti još više, da se molim još više, i da imam dublje zajedništvo s Njim. Kada naglasak stavimo na područja neuspeha i padova, tada stvaramo poražene i obeshrabrene hrišćane koji se predaju i odustanu od trke.

Kako je samo drugačija poruka koju vidimo kada se okrenemo Novom Zavetu! Ona ističe ne ono što bi mi trebali raditi za Boga, nego ono što je Bog već učinio za nas! Ono što mi možemo za Boga učiniti nikada neće biti dovoljno. Naši naponi u pravednosti će uvek biti ometani našom nesavršenošću. Ali ono što je Bog uradio za nas je već savršeno, predivno, potpuno i fantastično. Kako je tužno što smo preinačili jednačinu: stalno se vraćamo na našu odgovornost, umesto da ostanemo pri Božjoj predivnoj milosti! Zbog toga vidimo toliko crkvi koje su na ivici odumiranja. Nama ne treba neko ko će nas podsećati na naš pad i neuspeh toliko koliko nam je potreban neko ko će nam pokazati izlaz iz toga. Nama je potrebna milost, ne krivica.

Tvoja jedina dužnost

Bog ti je dao samo jednu jednostavnu odgovornost: da veruješ Njegovim obećanjima. Možeš uživati blagoslove zajedništva sa Bogom i tada kada se možda ne moliš dovoljno, ili ne daješ dovoljno, ili se ne žrtvuješ dovoljno, zbog tvoje vere u ono što je Bog već učinio za tebe.

Bog je načinio Isusa grehom radi tebe, da bi ti mogao postati pravedan pred Bogom kroz Njega. Isus ti daje svoju pravednost kada ti jednostavno položiš svoju veru i uzdanje u ono delo koje je On učinio za tebe. Njegovo celo delo je protkano milošću.

Pavle je započeo svoju poslanicu Galaćanima s pozdravom «Milost vam..», a završava sa «Milost Gospoda našega Isusa Hrista sa duhom vašim braćo, amin.» Njegov blagoslov nosi u sebi duboko bogatstvo u svetlu oštrog usredsređivanja pisma na slavnu milost Božju. Najveća potreba Galaćana bila je milost Isusa, a ne Mojsijev zakon. Njihov poziv je bio da hodaju u sili Njegovog Duha, a ne u uzaludnim nastojanjima tela.

A kako su Galaćani reagovali? Nije nam rečeno. Možda zato što je ovo pitanje koje je postavljeno u Galaciji ono uvek otvoreno pitanje. Hoćeš li se osloniti na svoju sopstenu pravednost ili ćeš se pouzdati u Božje milostivo delo? Da li ćeš ostati u jednostavnoj poruci spasenja milošću kroz veru? Ili ćeš dodati svoj sopstveni spisak pravednih dela svršenom Hristovom delu? Da li ćeš hodati u telu ili u Duhu? Da li ćeš se diviti jedino slavi Hristovog krsta? Ili ćeš težiti za priznanjem i nagradama ovog sveta, da bi se tako divio slavi postignuća tvoga tela?

Ovo su sporna pitanja sa kojima se svaki vernik u svakoj generaciji pre ili kasnije suočava. Odgovori uz koje ćeš pristati odrediće razliku između mira is straha, ponosa i istinske poniznosti, čak i između duhovnog života i smrti.

Stoj bez kolebanja uz milost Isusa Hrista. Nemoj da te pokolebaju varljiva nastojanja da čoveku ugađaš. Budi toliko usredsređen umom na nebeske stvari, da budeš dar ovom svetlu, pružajući mu reči života i usred rastuće tame koja je sve više bez nade. I neka se tvoje divljenje i u ovom danu nalazi u slavi onoga što je Isus učinio za tebe, i jedino, samo tome.

- K R A J -